

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Morrell, David\Rambo 1  
- První krev.pdb

PDB Name: Rambo\_I\_(První\_krev)  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 16.8.1973  
Modification Date: 16.8.1973  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

David Morrell

Rambo I (První krev)

## ČÁST PRVNÍ

### Kapitola 1.

Jmenoval se Rambo. Mladík jako každý jiný. Stál u stojanu benzinové pumpy v Kentucky blízko Madisonu. Měl dlouhé a husté vousy, vlasy mu visely přes uši až za krk. Vztyčeným palcem se pokoušel stopnout auto, které právě odjíždělo od pumpy. Bylo pondělí, začínal nový týden. Kdo by ho v té chvíli viděl opřené o pumpu, s plechovkou Coly v ruce a se spacím pytle, převázaným provazem u nohou na asfaltovém chodníku, asi by ho nenapadlo, že už den poté ho bude honit většina policistů v Basalt County. A už vůbec by ho nenapadlo, že ve čtvrtek bude utíkat z vězení, v patách policii šesti okrsků a spoustu civilních občanů, kteří rádi střelí. Kdo by ho viděl stát u té pumpy, otrhaného a zaprášeného, nikdy by neuhádl, co je Rambo zač a odkud vlastně přichází.

Rambo tušil, že se schyluje k malému. A k pořádnému. Auto, které se pokoušel stopnout, mu skoro přejelo nohy, když vyrazilo od pumpy. Pumpař scvakl prkenici s benzinovými bloky, zastrčil si ji do kapsy a s úšklebkem pohlédl na stopy pneumatik v rozpáleném asfaltu u Rambových nohou. Z proudu vozidel na dálnici se najednou oddělil policejní vůz a zamířil k nim. Rambo se ještě podíval na vzorek té gumy, pak na policejní auto, a ztuhl.

"Ne, bože, teď ne! Teď chci mít pokoj..." Bíločerný křížník silnic měl na dveřích nápis ŠÉF POLICIE MADISON.

Zastavil těsně u Ramba. Dlouhá anténa se ještě několikrát setrvačností zakývala. Policista za volantem se natáhl k protějším dveřím a zevnitř je otevřel. Spatřil Rambovy zablácené boty, ocvočkové džíny s otřepanými okraji a se záplatami na nohavici.

Jeho modrý sweatshirt s jelenicovou bundou byl upatlán něčím, co vypadalo jako zaschlá krev. Trochu zaváhal, když ho přešel pohledem a viděl zanedbané vousy a dlouhé vlasy. Ale to všechno mu nevadilo.

Bylo to něco jiného, co upoutalo jeho pozornost a nemohl přijít na to, co to bylo. Měl prostě nějaký divný pocit.

"Tak naskoč si," řekl.

Ale Rambo se ani nepohnul.

"Řekl jsem: Naskoč si!" opakoval muž důrazně a pak neutrálně dodal. "V takové bundě musí být příšerné horko." Ale Rambo netečně srkal svou Colu, rozhlížel se nahoru a dolů po dálnici, kde se míhala auta, jakoby koukal skrze policistu v autě, a dál stál na svém místě.

"Máš něco s ušima?" zeptal se policista. "Nastup, než mě rozzlobíš." Rambo ho pozorně sledoval. Oba, se vlastně prohlíželi navzájem. Stál s přimhouřenýma očima, jen kousek od velkého bílého blatníku. Kolem víček se mu dělaly mělké vrásky.

"Nekoukej na mě tak", řekl policista.

Ale Rambo ani nenapadlo uhnout pohledem. Šedá uniforma, horní knoflík košile rozepnutý, povolená kravata, košile na hrudi prosáklá ostrůvkem potu. Rambo se díval pozorně, ale nemohl rozeznat, jakou má policista pistoli. Pouzdro měl na levém boku, daleko od sedadla, jež mu tak neodbytně nabízel.

"Už jsem řekl", ozval se opět muž z auta. "Nemám rád, když na mě někdo takhle čumí.

"To jako já?" Rambo se ještě jednou rozhlédl, pak sebral ze země svůj spacák. Když vlezl do vozu, položil pytel mezi sebe a policistu.

"Čekal's dlouho?" zeptal se ten v uniformě.

"Hodinu. Od té chvíle, co jsem přišel." "Mohl jsi čekat ještě mnohem déle. Místní lidé tady vůbec neberou stopaře.

Především takové, co vypadají jako ty. Je to i proti zákonu." "Vypadat jako já?" "Nedělej si srandičky. Myslím stopování je proti zákonu. Příliš mnoho lidí už vzalo na silnici stopaře, a chvíli na to byli oloupeni, někdy i zabiti. Zavři dveře." Rambo si dal dlouhý doušek Coly než udělal, co mu policista řekl. Podíval se na pumpaře, který stál pořád u stejného stojanu a šklebil se od okamžiku, kdy tu zastavil hlídkový vůz.

"Nemusíte se bát", řekl Rambo. "Já se vás nepokusím oloupit." "Nebud' směšný. Pokud sis nevšímal nápisu na dveřích, já jsem policejní šéf. Teasle. Wilfred Teasle. Ale stejně si nemyslím, že by ti moje jméno něco říkalo." Prosvištěl křížovatkou, právě když naskakovala oranžová.

Ulice se svažovala do doliny. Po obou stranách byly namačkané obchody jeden vedle druhého. Drogerie, zbraně a sportovní potřeby, lihoviny a desítky dalších. Úplně vzadu, za obzorem, se tyčilo pohoří. Vysoké a zelené, jen tu a tam prosvítala žlutá a červená barva, jak listy začaly pomalu umírat.

Rambo pozoroval stín mraku, který se plazil přes pás hor.

"Kam máš namířeno?" zaslechl Teaslovu otázku jako z dálky.

"Je to důležité?" "Ne. Nemyslím. Ani o to vlastně nejde. Ale přesto ještě jednou: Kam?" "Možná do Louisville." "A nebo také ne?" "Správně." "Kde jsi přespával? V lese?" "Taky." "Teď to ještě jde, předpokládám. Ale noci se ochlazuje a hadi raději zalezou do nějaké díry, než by šli na lov. Ale poslouchej, jednou se takhle můžeš probudit se spolunocležníkem, který bude přímo prahnout po teple tvého těla." Minuli umývárnu aut, prodejnu hamburgerů s velikým nápisem Dr. Pepper. Do širokého výkladu pod firmou se dalo zajet přímo vozem.

"Podívej," řekl Teasle. "Postavili si tu boudu zrovna u hlavní silnice. Od té doby tu máme spoustu aut, troubících klaksonů, vandráků a plný chodník odpadků." Rambo srkal beze slova svoji Colu.

"Přivezl tě někdo z města?" zeptal se Teasle.

"Šel jsem pěšky. Pěšky až zdola." "To je mi tě líto. Ale tenhle kousek ti určitě pomůže, že jo?" Rambo zase neodpověděl. Věděl, co přijde. Přejeli most a zamířili do středu města. Na náměstí se tísnila další spousta obchodů.

Vpravo stála budova soudu.

"Jo, policejní stanice je právě vedle," řekl Teasle. Pak, jako by si to rozmyslel, ještě jednou objel náměstí a pustil se po silnici dolů.

Tam bylo jen málo domů, zato pěkných a výstavných.

Pak minuli šedé dřevěné domky, před nimiž si v prachu a špině hrály děti. Mezi dvěma skalami proklouzl na výpadovku. Tam už nebyly žádné domy, jen pole se zlatou kukuřicí, dozrávající ve slunci. Hned za velkou cedulí NYNÍ OPOUŠTÍTE MADISON, JEĎTE DÁL OPATRŇE opustil jízdní pruh a zastavil na přilehlém parkovišti.

"Dávej pozor," řekl.

"A vyvaruj se všech problémů," doplnil Rambo. "Je to tak?" "Správně. Na téhle silnici jsem tě naložil. Teď nemám náladu ztrácet čas vysvětlováním, jaké maléry dělají někdy chlapíci jako ty." Zvedl spací pytel ze sedadla, kam jej předtím položil Rambo jako pomyslnou hradbu mezi nimi, hodil mu jej do klína a natáhl se ke klice, aby mohl otevřít pravé dveře.

"A teď opravdu bacha!" Rambo pomalu vylézal z auta.

"Ještě se uvidíme," řekl, když byl venku a nechal zaklapnout dvířka.

"Ne," odpověděl Teasle otevřeným okénkem. "Doufám, že ne." Vyvedl svůj křižník opět na dálnici, otočil kola přes zelený dělicí pruh a vraceje se k městu, spustil kvílící sirénu i světelné majáky na střeše.

Rambo se koukal, jak vůz mizí mezi skalami. Konečně dopil svou Colu, odkopl plechovku do příkopu a se spacím pytlem, přivázaným teď silným provazem k pasu, se vydal zpátky k městu.

## Kapitola 2.

Vzduch byl přímo lepkavý přepáleným olejem. Rambo sledoval starou paní za pultem, jak si přes skla bifokálních brýlí prohlíží jeho vlasy a vousy.

"Dva hamburgery a Colu," řekl.

"A zabalte to, bude to přes ulici," slyšel najednou hlas za sebou. Rambo se podíval do zrcadla nad pultem a spatřil Teasla, jak stojí u skleněných dveří a pohrává si s lesklou klikou.

"Udělej to jako rychlovku, Merle, jo?" řekl Teasle. "Ten pán má zatraceně naspěch." V místnosti bylo jen pár hostů u barového pultu a pár dalších vzadu v přístěnku. Rambo přisedl k baru a pozoroval jejich obraz v zrcadle. Žvýkali své hovězí a pozorovali, co se bude dít.

Teasle přikročil k music-boxu u dveří a vypadalo to, že se nic vážného nesemele. Hosté se začali věnovat zase jen jídlu. Stará paní za pultem měla vysoko vyčesané bílé vlasy a trochu rozpačité se dívala na policistu.

"Jo, Merle, a když už budeš u plotny, co bys řekla malému kafi pro mne?" řekl Teasle.

"Pro tebe všechno, Wille," odpověděla, ale byla stále ještě trochu zaražená. Šla nalít kávu.

Rambo nemohl odtrhnout pohled od zrcadla, ve kterém viděl Teaslovy oči, jež ho pátravě zkoumaly. Policista měl na košili, právě naproti služební placce, odznak Americké legie. "Zajímalo by mě, ze které války," pomyslel si Rambo. "Na druhou světovou jsi, hochu, trochu mladý." Roztočil sedačku své židle a podíval se přímo na něho.

"Korea?" nadhodil, a na dálku zapíchl ukazovák směrem k odznaku.

"Správně." souhlasil Teasle bezbarvým hlasem.

A dál civěli jeden na druhého.

Rambo sklonil zrak k Teaslovu levému boku a k jeho služební zbraní. S překvapením zjistil, že to nebyl standardní služební revolver, ale poloautomatická pistole. Podle velké pažby Rambo usoudil, že jde o Browning 9 mm. Kdysi jej také používal. Pažba byla velká, protože skrývala zásobník se třinácti náboji místo obvyklých sedmi nebo osmi jako u většiny pistolí. S touhle ráží sice chlapa na lopatky jednou ranou nepoloží, ale určitě ošklivě poraní. Dva další výstřely pak dokončí dílo zkázy, a ještě zbývá deset ran pro kohokoli, kdo by byl v okolí nebezpečný. Rambo musel uznat, že Teasle nosil zbraň zatraceně dobře. Teasle byl vysoký pět šest stop a na tak malém muži by taková velká pistole měla vyhlížet víc než nevhodně. Ale nebylo tomu tak.

"Musíš mít pořádnou sílu, abys takovou pažbu dostal pořádně do ruky," pomyslel si Rambo. A pak pohlédl na Teaslovy ruce a užasl nad jejich rozměry. Dlaně jako lapačka zadáka v baseballu.

"Já jsem tě varoval," řekl Teasle. Opřel se o hrací skříň, pravičkou si provětral košili na hrudi a levičkou vytáhl z

kapsičky cigaretu. Zapálil ji a použitou zápalku pak zlomil. Mocně zatáhl, potřásaje hlavou. Pak přešel zvolna k pultu a škodolibě se přitom usmíval na Rambo, který stále seděl na židli zády k baru.

"Tak, ty si opravdu myslíš, že mě převezješ?" zeptal se policista.

"Ale já to zatím ani nezkoušel." "Samozřejmě. Samozřejmě, že ne. Ale copak to tedy zkoušíš?" Stará paní postavila před Teasla šálek kávy a otočila se k Rambovi: "Jak chcete ten svůj sendvič? Holý nebo protažený zahradou?" "Cože?"

"No, jestli holý nebo se zeleninou." "Jo, hodně cibule." "Cokoli si budete přát." Odešla k rozpálenému oleji.

"Ovšem žes to zkoušel," řekl Teasle a uškleboval se dál.

Uhladil špinavý bavlněný ubrus před Rambem a jakoby neochotně si přisedl na vedlejší stoličku.

"Počítám, že trochu tu chytrost předstíráš. A podle toho, jak mluvíš, jsem samo-sebou přesvědčenej, že máš něco za lubem. Ty se sem zčistajasna vrátíš a děláš si ze mne blázný. A to stačí, abych si myslel, že vůbec nejsi chytrý. Co je to s tebou?" "Mám hlad." "Tohle mě ale vůbec nezajímá," řekl Teasle a vyfoukl kouř.

Cigaretu měl bez filtru a když zatáhl, zůstalo mu občas pár kousků tabáku na rtech a na jazyku.

"Chlápek jako ty by měl mít natolik filipa, aby si oběd nosil s sebou. Sám víš, jak se často můžeš dostat do úzkých, jako teď," řekl Teasle a zvedl nádobku se šlehačkou, aby si trochu nalil do kávy.

Pak se maličko naklonil k Rambovi: "Sháníš práci?" "Ne." "Takže práci už máš?" "Ne, nemám práci. A taky žádnou nechci." "Takovému se u nás říká vandrák." "Říkejte si mu ksakru jak chcete!" Teaslovy ruce vyletěly na stůl jako dvě střely.

"Dávej si pozor na hubu!" Všichni v lokále teď otočili hlavu k Teaslovi. Ten se rozhlédl kolem a smál se, jako by řekl dobrý vtip. Opřel se o pult i tělem a začal pít svou kávu.

"To zase bude o čem povídat," prohodil si tiše sám pro sebe, usmál se a zatáhl z cigarety. I tentokrát musel vyplivnout pár kousků tabáku.

"Poslouchej, tohle já neberu. Tvoje oblečení. Ty hadry a taky ty vlasy a vůbec. Nedošlo ti, že když teď půjdeš zase dolů po hlavní cestě a vrátíš se do města, budeš tu něco jako černý pasažér? Můj kolega mi o tobě volal rádiem pět minut poté, co jsi sem přišel." "Proč mu to trvalo tak dlouho?" zeptal se nevinně Rambo.

"To je huba!" zvolal Teasle. "Já tě varoval!" Vypadal, jako by chtěl ještě pokračovat, ale v tu chvíli přinesla stará paní Rambovi asi do poloviny naplněný papírový pytlík a řekla: "Dolar třicet jedna." "Za co? Za takovou trošku?" "Říkal jste, že chcete cibuli." "Zaplat' jí," přikázal Teasle.

Žena držela pytlík v ruce, dokud jí Rambo nepodal mince.

"Oukej, jdeme," řekl Teasle.

"Kam?" "Kam tě povedu." Vyprázdnil svůj šálek čtyřmi rychlými doušky a položil na stůl čtvrták.

"Díky, Merle." Celý lokál opět pozoroval ty dva, jak vycházeli ze dveří.

"Skoro bych zapomněl," obrátil se Teasle do lokálu. "Hej, Merle, ještě něco: Co kdybys někdy umyla ten kalíšek na smetanu?"

### Kapitola 3.

Policejní vůz stál hned před vchodem.

"Nastup," řekl Teasle a zase si provětral zpocenou košili.

"Zatraceně, na první říjen je parádní horko. Nechápu, jak sneseš na sobe tu teplou bundu." "Já se nepotím." Teasle se na něj podíval.

"Určitě ne." Zahodil cigaretu a vlezl do auta. Rambo sledoval provoz a lidi, jdoucí po chodníku. Poté, co vyšel z tmavého lokálu na prudké slunce, ho rozbolely oči. Jeden z chodců zamával na Teasla a on jeho pozdrav opětoval. Pak opět zrychlil a předjel celou šňůru aut. Mihli se okolo železářství a prodejny ojetých aut, pak minuli starého muže s doutníkem a ženu, co si vyšla s dětmi na procházku.

"Podívej se na tu ženskou" ukázal Teasle. "Takový horký den jako je dneska a jí ani nenapadne, aby nechala děti doma." Rambo se ani nenamáhal otevřít oči. Jen se opíral zakloněnou hlavou o sedadlo. Když opět vyhlédl ven, policejní křižník ještě zrychloval okolo dvou skal v místě, kde se vlnilo kukuřičné pole.

Nedaleko cedule NYNÍ OPOUŠTÍTE MADISON Teasle zprudka zabrzdil a postavil vůz opět na krajnici. Naklonil se k Rambovi.

"Teď dobře poslouchej," řekl. "Nechci tady chlápka, kterej vypadá jako ty a nemá práci v tomhle městě. Mám už zkušenost s takovými. Poznal jsem celou kopu tvých přátel, co sháněli jídlo, možná kradli, možná brali i drogy. Jak se na tebe tak dívám, mám sto chutí zavřít tě za nepříjemnosti, které už jsi mi způsobil. Ale zase na druhou stranu, chlápek jako ty, je přímo předurčen k tomu, aby dělal chyby. Zřejmě nemáš tak vyvinutý odhad, jako starší muži a proto ti můžu odpustit. Ale ty se sem jako naschvál vracíš! Nechci tě tady, rozumíš? Je ti to jasné?" Rambo shrábl pytlík s jídlem, spací vak a vystoupil z vozu.

"Něco jsem se tě ptal," řekl Teasle otevřenými dveřmi. "Chci vědět, jestli jsi slyšel, že si nepřej u, aby ses vrátil."

"Slyšel," odpověděl Rambo a trochu přidržel zavírací se dveře.

"Takže zatraceně dělej, co jsi slyšel a zmiz!" Teasle šlápl na plyn a vůz vyrazil s protáčejícími se koly. Zakličkoval na rovné silnici, až pneumatiky zděšeně hvízdaly a zmizel za obzorem. Tentokrát sirénu nezapnul.

Rambo se díval, jak se auto zmenšuje a opět mizí mezi skalami. Když se ztratilo nadobro, pohlédl přes kukuřičné klasy ke vzdáleným horám pod bílým sluncem na blankytné obloze. Sedl si do příkopu a pak se natáhl do vysoké, zaprášené trávy a otevřel si sáček s jídlem.

Zkurvenej hamburger. Žádal hodně cibule, dostal jen jedno tenké kolečko. Plátek rajčete byl taky tenký a navíc nažloutlý.

Houska nasáklá olejem, maso plné kousků špeku. Pomalu a otráveně žvýkal, utrl Vršek plastického šálku Coly, vypláchl si ústa a zvolna polykal hnědou tekutinu. Všechno dohromady vnímal jako velkou slanosladkou hroudu. Rozhodl se, že si ušetří Colu na oba hamburgery, aby překryl jejich mizernou chuť.

Když byl hotov, vzal prázdný šálek a kusy voskovaného papíru od jídla, vše sbalil dohromady, zapálil sirku a rozdělal oheň. Přidržel u něj ruku, přímo studoval směr plamenu a zkoušel, jak blízko může nechat dlaň a na jak dlouho, než ho žár donutí cuknout. Oheň mu olízl prsty a spálil pár chloupků. Pak odhodil odpadky do trávy, nechal shořet na popel a podpatkem boty rozdrtil zbytky a pozorně je rozprášil po okolí. Bože, pomyslel si. Už je šest měsíců zpátky z války a pořád se má na pozoru, aby nezbyla ani stopa po tom, co jedl a aby nezanechal ani známku toho, že tu vůbec byl. Potřásl hlavou. Myslet znovu na válku by byla chyba. Avšak stále si připomínal další a další důvěrně známé zvyky a grify. Třeba neusnout tvrdě, chodit co nejtíšeji, spát v otevřeném prostoru, aby se nedostal do pastí. Stále měl v čerstvé paměti tu díru, kde ho naposled věznili.

"Měl bys myslet na něco jiného," domlouval si nahlas a pokoušel se to opravdu dělat. "Ale co by to mělo být? A jak na to?" Podíval se na silnici. Doprava ven z města, doleva zpátky. Bylo rozhodnuto. Popadl provaz na spacáku, přehodil si jej přes rameno a zamířil zpět k Madison City.

Na úpatí kopce na kraji města lemovaly cestu stromy. Byly napůl zelené, napůl červené. Červené listy měly vždycky větve nad silnicí. "Z výfukových plynů," pomyslel si. "Ty výfuky je brzy usmrtí docela." Tu a tam podél cesty ležela mrtvá zvířata, sražená auty, nafouklá a obletovaná mouchami. Ještě ostré podzimní slunce dělalo své. Nejdřív kočka s tygřími pruhy. Zdálo se, že to byla velmi hezká kočka. Pak kokršpaněl, králík a dokonce veverka. To bylo něco úplně jiného, než co zažil ve válce. Zaznamenával daleko víc mrtvých. Ne jako v horroru. Jen z čisté zvědavosti uvažoval, jak kdo přišel ke svému konci.

Šel po pravé krajnici silnice, opět se zdviženým palcem, jestli mu někdo zastaví. Jeho šaty pokrýval žlutý prach, vlasy a vousy měl matně zašlé, a každý, kdo jel okolo, se na něho jen podíval a jel dál.

Nikdo nezastavil.

"Tak proč se sebou něco neuděláš?" pomyslel si. "Oholit si vousy a upravit vlasy. Vyčistit oblek. Pak si chytneš stopa jako nic."

Protože... " ...Ale holicí strojek je další věc, která jenom zatěžuje bágl, holič je jenom zbytečné vydání. Vždyť za ty prachy se dá koupit jídlo. A vůbec, kde se chceš holit? Nemůžeš spát po lesích a přitom vypadat jako nějaký princ. Tak proč to všechno dělat?" Jeho mysl se pohybovala v bludném kruhu a zase se vrátila zpět k válce.

"Mysli na něco jiného," přesvědčoval sám sebe.

Tak proč se neotočit a jít odtud pryč? Proč se vlastně vracet do města? Není tu nic zvláštního. Protože...

"Mám přece právo se svobodně rozhodnout, jestli tu zůstanu nebo ne. Nemám nikoho, kdo by rozhodoval za mne," uvažoval.

"Ale tenhle policajt je přátelštější, než byli ti před ním. Rozumnější.

Proč ho dráždit? Udělej, co ti říká," domlouval si.

"Jenom proto, že se někdo směje, když ti nabízí pytel sraček, neznamená to, že si ho musíš vzít. Nedám ksakru na to, jestli někdo na mne přátelsky cení chrup." Rambo mávl rukou.

"Ale vážně vypadáš trochu surově. Vypadáš na to, že bys mohl dělat výtržnosti. Má pravdu." Zvolnil krok.

"Proč mu to nevysvětlit, trochu se umýt, upravit. Anebo vážně nemůžeš být bez malérů? Jsi přímo žhavý do nějaké akce, vid'?" Takže mu ukážeš, zač je toho loket?" Ale nemusí přece nic vysvětlovat. Ani sobě, ani jemu, ani nikomu jinému. Po tom, co už má za sebou, má na to právo.

Možná mu měl říct o té medaili, kterou dostal.

Bylo však příliš pozdě zastavit myšlenky, stále bloudící v kruhu. Ještě jednou se vracel do války.

#### Kapitola 4.

Teasle na něj čekal. Hned jak od Ramba odjel, sledoval ho ve zpětném zrcátku a zaměřil si ho docela přesně. Ačkoli byl hodně daleko a postavička se zmenšovala, viděl ji zřetelně. Jenže proč se nehýbá? Stál tam na krajnici, kde vystoupil, a pořád jen koukal za autem. Stále menší a menší.

"Tak co, ksakru?" přemýšlel Teasle. "No jen pojd'!" Ale Rambo nic. Pořád nic. Pak se silnice sklonila mezi skály a zamířila k městu. V Teaslově zrcátku se objevil úplně jiný obraz.

"Bože, ty chlape se určitě chystáš zpátky," řekl si policista a začal se smát. "Čestně, ty se chceš vrátit!" Na první křižovatce přešel znovu doprava a jel opět nahoru k šedým dřevěným domkům. Odbočil na postranní šterkovou cestu a zaparkoval svůj vůz tak, aby viděl na hlavní silnici. Pak si udělal za volantem pohodlí a zapálil si cigaretu.

Vybavil si pohled do Rambovy tváře. Ten chlápek se na sto procent chystá přijít znova. Teasle se té myšlenky nemohl zbavit. Z místa, kde stál, mohl s přehledem sledovat, co se kde děje. Provoz byl slabý, ostatně jako každé pondělí odpoledne. Nikdo nemohl jít nepozorovaně po krajnici, ale stejně tak nehrozilo riziko, že by ho nějaké auto mohlo srazit. Teasle tedy čekal na křižovatce ve tvaru písmene T. Kde jen může být? Možná nepřijde. Možná se přece jen rozhodl odejít.

"Ale já viděl ten jeho pohled. Určitě přijde." Teasle mocně potáhl z cigarety. Stále vzhlížel k zelenohnědým horám na blízkém horizontu. Náhlý závan větru k němu přinesl vůni usychajících listů a zase pominul.

"Teasle volá stanici," řekl do mikrofonu palubní vysílačky.

"Už přišla pošta?" Shingleton, denní radista, ostatně jako vždycky, okamžitě odpověděl. Do jeho hlasu praskaly výboje statické elektřiny.

"Ovšem, šéfe. Už jsem to všechno prošel, ale obávám se, že od vaší ženy nepřišlo nic." "A od právního zástupce?"

Nebo možná z Kalifornie. Třeba na obálku nenapsala své jméno," naléhal policejní šéf.

"Sorry, šéfe, nic. I na tohle jsem koukal." "A jinak nic důležitého, o čem bych měl vědět?" "Akorát na jednom semaforu je zkrat, ale už jsem tam poslal elektrikáře, aby to opravili." "Fajn, jestli je to všechno, za pár minut jsem zpátky." Tenhle chlápek asi byla nepříjemnost, která zkrátka čekala na něho. Chtěl jet zpátky na stanici a zkusit ženě zavolat. Byla pryč už tři týdny a slíbila, že napíše hned. Zatím to neudělala. Už zapomněl, že si umínil nevolat ji. Chtěl se teď co nejdřív dostat k telefonu.

Možná si to rozmyslela a změnila svůj názor, i když o tom pochyboval.

Zapálil si další cigaretu a znovu pozoroval okolí. Viděl jen ženu v nedalekém domku, jak se dívá, co tu Teasle dělá.

"To stačí," rozhodl se. Vyhodil cigaretu oknem, nastartoval a rozjel se silnicí dolů najít místo, kde by ten zatracený chlápek mohl být.

V dohledu nebyl.

Jistě. Je pryč. Odešel. I když ten jeho pohled napovídal, že se vrátí.

Zamířil k policejní stanici, k telefonu.

O tři bloky dále ho spatřil. Stál na levém chodníku a opíral se o sloup telefonního vedení. Teasle dupl na brzdu tak prudce, že auto jedoucí za ním, narazilo do mohutné zádi hlídkového vozu.

Muž, který do něho narazil, seděl v šoku za volantem a držel se za hlavu. Teasle otevřel dveře, podíval se zběžně na řidiče a rychle přešel ulici.

"Jak ses dostal do města? Že jsem tě neviděl?" "Kouzlo." "Nastup do auta." "Nechci." "Měl bys chtít." Za automobilem, který narazil do Teaslova vozu, se začala hromadit další vozidla. Poškozený řidič teď stál uprostřed silnice a prohlížel svá rozbitá světla. Teasle nechal otevřené dveře, což zpomalovalo i provoz v protisměru. Řidiči bez výjimky houkali, nakupující i prodáváci vyhlíželi z krámků, aby o nic nepřišli.

"Ty, poslouchej," řekl Teasle. "Musím tady teď uvolnit cestu."

Zatím si sedni do mého vozu." Koukali chvíli jeden na druhého. Teasle pak přešel k muži, který do něho narazil. Ten stále smutně pokyvoval hlavou nad způsobenou škodou.

"Řidičský průkaz, pojistku, papíry na auto," řekl mu Teasle.

"Prosím." Teasle šel zavřít překážející dveře své káry.

"Neměl jsem šanci zastavit," bránil se muž. "Dupl jste na to." "Jel jste za mnou příliš blízko." "Ale vy jste brzdil moc prudce..." "Nevadí. Předpis říká, že řidič zadního vozu je vždycky vinen."

Nedodržel jste přiměřený odstup pro případ nouze." "Ale..." "Nejsem tu od toho, abych s vámi diskutoval," řekl mu Teasle.

"Prosím, dejte mi ten řidičský průkaz, pojistku a papíry na auto." Ohlédl se na chodník, kde je Rambo. Ten byl samozřejmě pryč.

## Kapitola 5.

Rambo šel po levém chodníku přímo proti slunci. Před ním byla jasně žlutá, čerstvě omítnutá zeď velkého domu s balkóny nad vodou a s nápisem MADISON HISTORIC HOTEL. Rambo se pokoušel najít na budově něco historického. Vypadala totiž, jakoby ji dokončili sotva před rokem.

V centru města se dal doleva k velkému oranžovému mostu, pod nímž tekla rychle proudící, už na první pohled studená voda.

Na kraji mostu, připevněn k zábradlí, byl i automat na žvýkačky. Skleněná koule jich byla plná. Rambo vytáhl z kapsy minci, a vyzkoušeným trikem ji vsunul do otvoru, přidržel a bleskově ji stáhl zpět. Povedlo se, ale bez úspěchu. Nebyly to totiž žvýkačky.

Stroj byl plný kuliček s krmivem pro ryby. Teprve teď Rambo spatřil malou destičku, připevněnou dole. KRMTE RYBY, četl. 10 CENTŮ VE PROSPĚCH JUNÁKŮ Z BASALT COUNTY. AKTIVNÍ MLÁDÍ - ŠTASTNÉ MLÁDÍ.

"To určitě," řekl si Rambo. "Ranní ptáče dál doskáče, to tam chybí." Znovu se zahleděl dolů do vody. Chvilku na to zaslechl vedle sebe kroky. Ale nikoho neviděl.

"Nastup si do auta," ozval se hlas.

Rambo se soustředil na proudící vodu.

"Hele tam ty ryby dole," řekl. "Musí jich tam být aspoň pár tisíc. Jak se jmenuje tamta velká zlatá? To přece nemůže být opravdová zlatá rybka? Ta by nemohla takhle vyrůst." "Palomino pstruh," zaslechl už přímo vedle sebe. "A nastup konečně." Rambo se od zábradlí ani nehnul a koukal dolů. "To musí být nějaký nový druh. Nikdy jsem to jméno neslyšel." "Hej, chlapče, mluvím s tebou. Podívej se na mne." Ale Rambo nic.

"Často jsem chodil na ryby," řekl. "Když jsem byl malý. Ale teď je většina potoků a řek vychytaných nebo otrávených. Tohle město si vodu chrání? Proto je tady těch ryb tolik?" Bylo to tak. Město vodu chránilo po celý čas, co Teasle pamatoval.

Jeho otec s ním často chodil k řece a viděli, jak rybáři vozí další a další násadu. Spouštěli rybky z vozů po dřevěných skluzech.

Byly mezi nimi i pořádně velké kusy. Silné, jako mužská ruka. Hřbety měly duhově zbarvené.

"Kristepane, tak se na mě podívej!" vykřikl Teasle a vztekle zavrčel. "Dobře, tak jen si se mnou hraj." Rozepnul si pouzdro s pistolí "Ukaž ruce!" Rambo rukama ani nepohnul, oči nezvedl od vody.

"Nechtě mě být!" Teasle se zasmál. "Zdá se, že děláš že mi nerozumíš. Nevěříš, že to myslím vážně? Dříve nebo později tě do auta dostanu. Je jen otázka, kolik mě to bude stát síly." Levou rukou sevřel pažbu pistole.

"Nejdřív jsem si myslel, že ses změnil. Ale vidím, že jsi pořád stejný blázen jako předtím." Stále držel ruku na pažbě pistole a usmíval se.

"Vždyť je to úplná maličkost, nastoupit do vozu. Co říkáš, neztrácíme zbytečný čas?" Kolemjdoucí je zvědavě pozorovali.

Teasle se přestal smát a svou velkou dlaní povytáhl pistoli z pouzdra: "No tak pohyb!" "A co teď?" uvažoval Rambo. Jeden z nich musel ustoupit.

Ksaku! Sledoval Teaslovu ruku s povytaženou pistolí a říkal si: "Ty pitoměj policajte, než vytáhneš pistoli, můžu ti zlámat obě ruce i nohy. Můžu rozmačkat tvůj ohryzek na kaši a zahodit ho do řeky. Konečně by dostaly ryby něco dobrého k snědku.

Zaváhal.

"Ale tohle nechci," řekl si pro sebe, "tohle ne." Když přemítal, co všechno by mohl s Teaslem udělat, stačil zkrotit svůj hněv a začal se zase ovládat. To bylo něco, co dříve nepoznal. Když si to uvědomil, cítil se mnohem líp. Před šesti měsíci odešel z nemocnice, a nic ho nemohlo zadržet. V baru ve Filadelfii do něho nějaký chlap strčil, když seděl se šlapkou u stolu, a Rambo mu ve vteřině přerazil nos. O měsíc později, v Pittsburghu, měl malý výstup s obrovitým černochem, který na něho vytáhl nůž, když přespával na lavičce v parku u jezera. Ačkoli tam měl negr kámoše, situace se obrátila. Nakonec mohli být oba rádi, že vůbec utekli.

"Ne, tentokrát už ne. Teď máš pravdu." Rambo se začal usmívat.

"Oukej, tak si tedy vezmu toho tvýho stopa," řekl Teaslovi.

"Ale nevím, kdo z nás dvou má zrovna navrch. Vždyť já se vlastně jenom znovu vracím do města."

## Kapitola 6.

Policejní stanice byla v budově staré školy. "Proč je červená?" pomyslel si Rambo, když Teasle zabočil na parkoviště u domu. Chtěl se zeptat, jestli červená barva omítky byl něčí žert. Ale bylo mu jasné, že je to realita. Sám se podívil, jakými hloupostmi se zabývá: "Vůbec se ti to tu nelíbí. Vůbec nic tě tu nezajímá. Kdyby tě nepotkal Teasle, šel bys třeba někam jinam. Ale není v tom žádný rozdíl. Všude by to bylo stejné." Betonové schody, vedoucí ke zvýšenému vchodu stanice, vypadaly nově, lesklé hliníkové dveře byly nové zaručeně. A uvnitř byla světlá, bíle vymalovaná místnost, která zabírala celou šířku domu a polovinu jeho délky. Měla terpentýnový pach. Bylo tam několik stolů, ale jen u dvou někdo seděl. Jeden policista psal na stroji, druhý mluvil do vysílačky u pravé stěny. Oba přestali, když Teasle vešel a dívali se, jak zavírá dveře.

"No ten má ránu," řekl muž u psacího stroje.

"Jistě," řekl mu Rambo. "A teď můžeš hádat, co jsem. Jestli holka nebo kluk. A můžeš hádat, jestli jsem tak chudej, že nemám na koupelnu a na holiče. A pak na mě můžete uspořádat sbírku." "Ne, hoši, to není v jeho vzhladu," vysvětloval Teasle. "To dělá ta jeho huba. Shingletone, je něco nového, o čem bych měl vědět?" zeptal se.

Shingleton vypadal solidně. Vysoký byl pořádně. Měl perfektně obdélníkovou tvář, okolo uší dlouhé, tmavé pejsy.

"Ukradené auto," řekl.

"Kdo to vyšetřuje?" "Ward." "To bude dobré," řekl Teasle a otočil se k Rambovi. "Pojď blíž, vyřídíme to spolu." Vyšli z kanceláře a pak dolů do zadní části budovy. Chodbou zněla ozvěna kroků i hlasů, vycházejících z kanceláří, ve kterých pracovali policisté i úředníci v civilu. Chodba se bíle leskla a terpentýn tady páchl ještě silněji. Na jejím konci bylo vidět, kde lakýrníci skončili, pod stropem zůstal ještě nedokončený pruh v původní špinavě zelené barvě. Rambo si přečetl nápis, který visel na zdi: BÍLÁ BARVA DOŠLA. ZÍTRA DOSTANEME DALŠÍ A PŘIJDEME. A UŽ MÁME I MODROU BARVU, KTEROU JSTE CHTĚLI NA VENKOVNÍ ZDI MÍSTO ČERVENÉ.

Teasle otevřel dveře do kanceláře. Byla na samém konci haly a Rambo zůstal o krok zpátky.

"Jsi si absolutně jistý, že s ním chceš jít dovnitř?" ptal se sám sebe. "Ještě přece není tak pozdě, aby ses nemohl rozhodnout dostat se ven. Ale proč? Neudělal jsem přece nic špatného," ujistil se.

"Tak pojď, pojď dovnitř," řekl Teasle. "To je to, oč sis tak dlouho koledoval." Asi by byla chyba nejit dovnitř. Držel se zpátky u dveří. Určitě vypadal, jako by měl strach. Ale teď, když mu řekl Teasle, aby vstoupil, vypadalo to, že váhá. A to už Rambo nechtěl vůbec. Vešel tedy dovnitř, aby nedal Teaslovi šanci vyzvat ho ještě jednou.

Strop kanceláře byl jen kousek nad Rambovou hlavou. Cítil se tu stísněně, ale nechtěl si to připouštět. Na podlaze byla zelená krytina, jako tráva, stříhaná velmi těsně nad zemí. Vlevo od stolu stála skříň se zbraněmi. Zadíval se na Magnum ráže 0,44 a připomenul si ji z výcvikového tábora Special Forces. Nejmnocnější ruční zbraň, jaká kdy byla vyrobena, schopná prostřelit pět palců železa nebo složit slona jednou ranou. Ale zpětný ráz měla silný, že i on z ní nerad střílel.

"Sedni si na lavici, chlapče," řekl Teasle. "A teď mi pověz své jméno." "Říkejte mi prostě "chlapče", " odvětil Rambo.

Lavice stála podél pravé zdi. Právě tam si Rambo opřel svůj spací pytel a sedl si až na samý kraj.

"Teď už přestává každá legrace, mladíku. Řekni své jméno." "Na "mladíka" slyším také. Můžete mi tak říkat, jestli chcete." "Na to můžeš vzít jed, že budu," řekl Teasle. "Teď jsem v takovém stavu, že ti budu říkat, jak mě právě napadne."

## Kapitola 7.

Ten chlápek pro něho znamenal mnohem zatracenější nepříjemnost, než jakou mohl v klidu strávit. Nejvíce si teď přál, aby už ho měl z kanceláře, aby mohl nerušeně telefonovat. Teď bylo půl páté, a když počítal časový posun, v Kalifornii bylo půl třetí - půl druhé - ano je tam půl druhé. Možná teď nebude u své sestry. Možná je někde s někým - na obědě.

"S kým?" domýšlel se. "A kde?" To byl důvod, proč se s tím klukem zabýval tak dlouho, ačkoli přímo hořel netrpělivostí, až bude moci telefonovat. "Nesmíš se nechat odvádět od práce vlastními rodinnými problémy. Svůj život si drž doma, tam kde má být. Jestli tě tvé trable přinutí začít jednat ukvapeně v čemkoli, předcházej tomu tím, že budeš jednat pomalu a mimořádně důkladně," meditoval policejní šéf.

Zdálo se, že v tomto případě pravidlo neplatilo. Ten kluk nechtěl říci své jméno a jediný normální důvod k téhle

neochotě je, že takoví mají něco na svědomí. Mají strach, že to na ně praskne.

Nebo když už mají nějaký záznam u FBI. Kdoví, proč právě tenhle chlápek nechce poslouchat.

Tak, půjde na to pěkně pomalu a přijde věci na kloub. Posadil se na roh stolu naproti Rambovi a rozvážně si zapálil cigaretu.

"Chceš taky kouřit?" zeptal se Teasle.

"Vůbec nekouřím." Teasle přikývl a zvolna vtáhl kouř. "Co kdybychom to zkusili znovu. Jak se jmenuješ?" "To není vaše věc." "Kristepane", pomyslel si Teasle. Ačkoli nechtěl, sklouzl z desky a udělal pár kroků k Rambovi. "Jen pomalu", řekl si. "Jen klid." Pokračoval: "Teď jsi nic neřekl. Nemůžu totiž věřit tomu, co jsem právě slyšel." "Slyšel jste mě úplně přesně. Moje jméno je moje věc. Nemáte nejmenší důvod se do toho plést." "Jsem šéf policie a ptám se tě." "To není dost dobrý důvod." "Zatraceně, to je ten nejlepší důvod na světě!" řekl a čekal, až mu zmizí horko z tváře. Jen klid.

"Ukaž mi peněženku." "Žádnou nenosím." "Ukaž mi svůj průkaz." "Také ho nenosím." "Žádný řidičák, žádnou kartu národního pojištění, žádnou úvěrovou kartu, žádný rodný list, žádný..." "Přesně tak," přerušil ho Rambo.

"Nevytahuj se na mne. Vydej průkaz." Tentokrát se na něho Rambo nepodíval. Otočil se ke skřini s puškami a zahleděl se na diplomk medaili nad řadou střeleckých trofejí.

"Ten Kříž za vynikající službu. Prošel jste peklem v Koreji, co?" "Oukej," řekl Teasle. "Správná trefa." Byla to druhá nejvyšší medaile, jakou kdo mohl dostat. Vyšší než Bronzová hvězda, Stříbrná hvězda, Purpurové srdce, medaile Za vynikající leteckou službu atakdále. Jedině Kongresová čestná medaile stála ještě výš. "Seržantu Wilfredu Loganu Teaslovi, námořní pěchota, za statečné a nápadité velení tváří v tvář nepřátelské přesile. 6. prosince 1950", četl na kartičce. Tenkrát mu bylo dvacet.

"Hleď si svého. Už mám po krk ti říkat všechno dvakrát. Hleď si svého a vyprázdni kapsy." Rambo pokrčil rameny a postavil se. Bral jednu kapsu po druhé, obracel je naruby. Byly prázdné.

"Zapomněl jsi na kapsy u bundy," řekl Teasle.

"Bože, máte pravdu." Když je vytáhl, vypadlo pár mincí - dva dolary a dvacet tři centy - a krabička zápalek.

"K čemu sirky?" zavětral Teasle. "Říkal jsi mi, že nekouříš." "Ale občas si potřebuju zapálit oheň, když vařím." "Jo. Ale nemáš ani práci, ani peníze. Kde potom bereš na to vaření jídlo?" "Co teď čekáte, že řeknu? Že kradu?" Teasle se díval na spací vak, opřený o lavici na boku a hádal, kde asi ten kluk může mít průkaz. Rozvázal provaz a rozbálil vak na podlaze. Uvnitř byla čistá košile a zubní kartáček. Když se začal dívat do košile, Rambo se ozval: "Hej, strávil jsem spoustu času žehlením té košile. Buďte opatrný, ať ji nezmačkáte." A Teasle by se v tom momentě raději viděl někde jinde.

Zmáčkl knoflík intercomu na svém stole.

"Shingletone, vy jste toho chlápka viděl, když jsme šli okolo vás. Chci, abyste poslal rádiem jeho popis státní policii. Řekněte jim, že bych chtěl mít jeho identifikaci co nejdříve. A když už jsme u toho, mrkněte, jestli se jeho popis nehodí na někoho, koho máme ve spisech nebo koho hledáme. Nemá ani práci, ani peníze, ale vypadá přitom dobře živěný. Chci vědět proč."

## Kapitola 8.

V kanceláři hučel klimatizátor, který trochu jiskřil a chrastil, přitom ale ochlazoval místnost tak, že Rambo dostával zímnicí. Muž u stolu byl navlečen do svetru, který mu byl poněkud velký.

Jmenoval se Dobzyn, jestli cedulka na dveřích nelhala. Soudce.

Žvýkal tabák. Když Rambo vešel, žvýkat přestal a podíval se na něho.

Trochu poodjel na své kolečkové židli od stolu, až to zavržalo.

"Oukej, Wille, když jsi volal, měl jsi mi říci o tom cirkusu ve městě." Nikdy si neodpustil nějakou jedovatou poznámku. Teasle přímo zuřivě přemýšlel. Celá věc se mu jaksi vynkla z ruky. Věděl že ji musí co nejdříve uzavřít, protože by mu kolegové mohli nadělat spoustu trablů, kdyby se to nepovedlo.

"Poslouchej, synu," otočil se Dobzyn k Rambovi. "Opravdu se tě musím na něco zeptat." Jeho tvář byla velmi kulatá. Když mluvil, přesunul svůj žvýkací tabák na jednu stranu, až se mu tvář vyboulila.

"Viděl jsem takové kluky v televizi, při výtržnostech, demonstracích a tak, a -" "Nejsem demonstrant!" "Řekni mi, nesvrběj tě vlasy vzadu na krku?" Všichni se ptali na stejné věci.

"To už tu bylo. Ne." Dobzyn si poškrábal obočí a přemýšlel o té odpovědi.

"Jo, myslím, že se dá zvyknout na cokoli, když na to přestaneš myslet. Ale co ty vousy? Ty tě nesvěděj v tomhle horku?" "Někdy." "Tak co tě přimělo nechat si je růst?" "Mám na tváři ekzém a proto se nemohu holit." "Jako kdybych měl něco takového v zadku a proto se nemohl vysrat," řekl Teasle u dveří.

"Počkej, Wille. Možná teď mluví pravdu," ozval se Dobzyn.

"Proč bych měl mluvit pravdu?" "Tak co to tu vykládáš?" "Už jsem unaven z lidí, kteří se mě ptají, proč si nechávám růst vousy." "Proč sis nechal narůst vousy?" "Mám na tváři ekzém a proto se nemohu holit." Dobzyn vypadal jako by ho někdo praštil do tváře.

Klimatizátor stále chřestil a rachotil.

„Dobře, dobře," řekl klidně a protahoval slova, žvýkaje tabák.

"Z čeho je obviněn, Wille?" "Dvě věci. Tuláctví a odpor policii. Ale především ho chci zadržet, dokud nezjistím, jestli ho někde nehledají. Odhaduju, že někde něco ukrad." "Vezmem nejdřív to tuláctví. Jsi vinen, synu?" Rambo řekl že ne.

"Máš práci? Máš více než deset dolarů?" Rambo řekl, že ne.

"Takže z toho se nevykroutíš, synu. Jsi tulák. To tě bude stát pět dní vězení nebo pokutu padesát dolarů. Co si vybereš?" "Právě jsem vám řekl, že nemám ani deset, tak kde bych, k čertu, vzal padesát?" "Tohle je soudní dvůr," řekl

Dobzyn a prudce se opřel o židli.

"Nebudu tolerovat takový hrubý jazyk. Ještě jeden takový výbuch a bude to pokuta pro urážku soudu," pokračoval Dobzyn v řeči i ve zvýkám. "A dál. Máme tu maření výkonu, odpor policii.

"Nevinen," řekl Rambo.

"Na nic jsem se tě neptal. Čekej, dokud se tě nezeptám. Jak to bylo, Wille?" "Sebral jsem ho při stopování u benzinové pumpy. Z milosti jsem ho vzal ven z města. Myslím, že by bylo pro všechny nejlepší, kdyby byl pokračoval svou cestou." Teasle se opřel o železné zábradlí, které rozdělávalo kancelář na část pro čekající a pro zaměstnance. "Ale on se zase vrátil." "Měl jsem na to právo." "Tak jsem ho vyvezl z města znovu a on se zase vrátil. Když jsem mu řekl, aby nasedl do auta, odmítl. A nakonec jsem musel použít násilí, aby poslechl." "Myslíte, že jsem vlezl do auta jen proto, že jsem se vás bál?" "Pak mi odmítl říci své jméno.

"A proč bych to měl dělat?" "Dál. Nemá žádný osobní průkaz." "Proč bych ho, k čertu, měl mít?" "Poslouchej, já tu nemůžu sedět celou noc, protože vy dva se nemůžete dohodnout," řekl Dobzyn. "Mám nemocnou ženu a předpokládám, že půjdu domů a uvařím večeři pro děti už v pět. Na to je pozdě. Třicet dní vězení nebo dvě stě dolarů pokuta. Co si vybereš, synu?" "Dvě stě? Kristepane, vždyť už jsem vám řekl, že nemám víc, než deset." "Tak to je pak třicet pět dní vězení," řekl Dobzyn a vstal ze židle, rozepínaje si svetr. "Chtěl jsem původně zrušit těch pět dní pro potulku, ale tvůj postoj byl netolerantní. Teď musím jít, je pozdě." Klimatizátor začal víc rachotit než jiskřit a Rambo nemohl říci, jestli se třese zimou nebo vztekem.

"Hej, Dobzyne," řekl. "Pořád čekám, až se mě zeptáte, jestli se cítím vinen tím odporem policii."

## Kapitola 9.

Dveře na obou stranách byly nyní zavřeny. Minul lešení, které zůstalo po malířích na konci chodby a zamířil k Teaslově kanceláři.

"Ne, teď půjdeš tudy," řekl Teasle. Pohlédl na poslední dveře vpravo, s mřížemi a malým okénkem nahoře. Strčil klíč do zámku, ale než se stačil otočit, všiml si, že dveře jsou pootevřeny. Zůstala malá škvíra. Znechuceně potřásl hlavou, trhl za kliku, uvolnil cestu a nasměroval Ramba na betonové schodiště s železným zábradlím. Na stropě ve vlhku fluoreskovala drobná světélka. Jakmile se Rambo ocitl uvnitř, Teasle prošel za ním, zamkl dveře, a když scházeli dolů, chodbou se dunivě rozléhala ozvěna jejich kroků.

Betonová podlaha byla mokrá a odrážela světélka ze stropu.

Dole opodál hubený policista vystříkával celou hadicí a voda vytékala přes mříže i pod prahem. Když viděl Teasla s Rambem, utáhl kohoutek. Voda ještě obloukem vytryskla a prudce opadla.

Teaslův hlas se rozechvěl ozvěnou: "Galte. Jak to, že horní dveře nebyly zase zamčené?" "No a? Vždyť tu teď přece nemáme žádné vězně. Ten poslední dneska odešel, ještě jsem ho vyprovázel." "Na tom vůbec nezáleží, jestli tu nějakí vězňové jsou nebo ne.

Jakmile si zvykneš nechávat otevřeno, když tu máme prázdnou, může se ti stát, že nezamkneš, i když tady dole někdo bude. Takže já chci, aby ty dveře byly zamčené stále, bez ohledu na cokoli. Tak jak to říkám. Může to být sice těžké, zvykat si na novou práci a nová pravidla, ale jestli se brzy nenaučíš být opatrnější, budu se muset poohlédnout po někom jiném." Rambovi byla stejná zima, jako když stál před chvílí v Dobzynově kanceláři. Třásl se. Světla na stropě byla až příliš blízko u jeho hlavy a přesto tohle místo bylo velmi tmavé. Železo a beton.

"Kristepane, nikdy ses neměl nechat zavést sem dolů. Když jsi šel od soudce, měl jsi Teasla srazit a utéct. Cokoli, třeba i prchat, by bylo lepší, než strávit třicet pět dní tady dole. Co jsi, ksakru, ale jiného čekal?" ptal se sám sebe. "Říkal sis o to nebo ne? Ale že mě zavřeli, to ještě neznamená, že jsem tu skončil. Budu bojovat, jak jen to půjde. Ovšem. Ale je to výsměch. Podívej se na sebe. Celý se třeseš.

Už víš, co s tebou tohle místo udělá. Stačí dva dny v téhle vlhké díře a budeš učenávat do kalhot." Obrátil se na Teasla.

"Musíte pochopit, že tady nemůžu zůstat. V tomhle moku.

Nemůžu být zavřený někde, kde je takové vlhko." Nemohl zastavit proud myšlenek.

"Ta díra", myslel si, "tě skalpuje zaživa. Bambusová rohož přes okno. Voda, protékající špinou, drolící se zdi, spousty svinstva.

A tady bys měl spát? Panebože..." Teď už bylo příliš pozdě. Rambo chodil dokola kolem středu a mluvil sám pro sebe. Díval se na celý, na tu vodu na podlaze.

"Už si nemusíš dělat hlavu s těmi dveřmi nahoře, Galte," řekl Teasle. "Tady dole jsi odvedl dobrou práci. Můžeš pro mne něco udělat? Dojdi nahoru a přines nějakou deku a oblečení pro tohoto mladíka. Ty," otočil se k Rambovi,

"myslím, že ta prostřední cela je docela dobrá. Jdi dovnitř, sundeš si boty, bundu, kalhoty. Odlož si ponožky, prádlo, svetr, odlož i cennosti, jestli máš řetízek kolem krku, hodinky nebo tak. Galte, na co koukáš?" "Na nic, pane." "A co ty věci, pro které jsem tě poslal?" "Já jen zírám. Ale už běžím, pane." Pospíchal do schodů.

"Neřeknete mu zase, aby zamknul dveře?" zeptal se Rambo.

"Není třeba." Teasle poslouchal, jak nahoře cvaká zámek. Chvilku počkal, a když uslyšel, že Galt za sebou zamyká, poručil: "Začni s botama." Co jiného mohl čekat? Rambo si sundal bundu.

"Tu si zase oblékni. Řekl jsem nejdřív boty." "Ta podlaha je mokrá." "A já jsem řekl, že půjdeš dovnitř." "Nepůjdu tam ani o chvíli dřív, než budu muset." Složil si bundu, zašilhal po vodě na podlaze a položil bundu na schody. Pak si svlékl džíny, pečlivě je složil a dal na bundu.

"Od čeho máš tu velkou jizvu na levém koleně?" zeptal se Teasle.

Rambo neodpověděl.

"To vypadá jako jizva od kulky," řekl Teasle. "Kde jsi k tomu přišel?" "Mám od té podlahy mokré ponožky." "Tak si je

sundej." Teasle musel o krok ustoupit, aby do něho Rambo nevrazil.

"A teď si sundej sweatshirt," řekl.

"Proč? Nechtějte mi namluvit, že pořád hledáte můj osobní průkaz." "Řekněme, že si tě chci pořádně prohlédnout. Chci vidět, jestli nemáš v podpaží něco nebezpečného." "To jako co? Drogy? Trávu?" "Kdo ví. I to se stává." "Ale ne mě. Toho už jsem dávno nechal." Mávl rukou. "A vůbec, to je proti zákonu." "Velmi zajímavé. Ale teď si svlíkni ten sweatshirt." Rambo najednou dělal, co po něm Teasle chtěl. Samozřejmě co nejpomaleji. Ukázaly se jeho napjaté břišní svaly a na hrudi zasvítily tři rovné jizvy, sotva stáhl nátlčník.

"A odkud máš tohle?" zeptal se Teasle překvapeně. "Jizvy od nože. Co jsi vlastně dělal až do teď?" Rambo se zadíval na světla na stropě a neodpovídal. Na hrudi měl velký trojúhelník tmavých chlupů. Dvě z jizev se v něm ztrácely.

"Zvedni ruce a otáčeš se." "To není nutné." "Pokud by existovala rychlejší možnost, jak si tě prohlédnout, určitě bych o ní věděl. Otáčeš se!" Na Rambových zádech byly desítky drobných jizviček.

"Ježíši, a co je zase tohle?" zvolal Teasle. "To jsou stopy po biči. Kdo tě švihal?" Rambo stále neodpovídal.

"To asi bude moc zajímavá zpráva, kterou o tobě pošle státní policie." Zaváhal, teď měla přijít fáze, kterou nenáviděl.

"Oukej, stáhni si trenky." Rambo se na něho dlouze zadíval.

"Nedělej na mě ksichty," řekl Teasle. "Každý tím musí projít.

A každý zůstane pannou, když skončím. Tak stáhni ty gatě... To stačí. Nech je na kolenou. Nechci z tebe vidět nic víc, než musím." Teasle si ho prohlížel z bezpečné vzdálenosti. A teď měla přijít ta nejhorší partie. Chtěl říct někomu jako Galtovi, aby to udělal za něho, ale nerad svým lidem předával špinavou práci.

"Otoč se a předkloň se." Rambo se na něho zas tak podíval. "Dopřejte si své radovánky s někým jiným. Já už jsem skončil." "Ale ty budeš pokračovat. Kromě míst, kam sis mohl něco schovat, nejsem vůbec na nic zvědavý. Na tvůj zadek už tuplem ne.

Tak dělej, co ti říkám. Dělej! To není pohled, který by se mi líbil.

Ale víš, když jsem dělal v Louisville, potkal jsem tam jednu vězně, který si právě tam schoval třípalcový nůž v koženém pouzdře.

Dodneška nepochopím, jak vůbec mohl sedět." Nahoře Galt právě odemykal dveře.

"Oukej, jsi v pořádku," řekl Teasle. "Můžeš si natáhnout trenky." Teasle poslouchal, jak Galt zápolí s dveřmi, a jak hlučně schází ze schodů. Přinášel džiny s náprsenkou, tenkou matrací, pogumovanou podložku a šedou deku. Díval se na Ramba, stojícího jen v prádle a řekl Teaslovi: "Zrovna volal Ward o tom ukradeném autě. Našel ho na šterkovém parkovišti na severní straně." "Vzkaž mu, ať tam zůstane a Shingleton zavolá státní policii.

Ať pošlou technika na otisky prstů." "Shingleton už jim volal." Galt vešel do cely a Rambo se vydal za ním. Jeho bosé nohy začvachtaly na mokré podlaze.

"Ještě ne," řekl Teasle.

"Dobře si to rozmyslete. Nejdřív mě nutíte, abych šel dovnitř.

Teď tam zas chodit nemám. Byl bych rád, abyste si uvědomil, co vlastně chcete." "Já teď od tebe chci, abys šel dolů do sprchy na konci chodby.

Chci, aby ses svlékl a pořádně umyl, než si navlečeš čistou uniformu.

Nezapomeň na hlavu, musíš ji mít čistou, než na ni sáhnu." "Proč mi na ni chcete sahat?" "Musím tě ostříhat." "Co to říkáte? Vy mi přece nebudete stříhat vlasy. Vy se k mě hlavě s nůžkami ani nepřiblížíte." "Řekl jsem ti. Všichni tím musíte projít. Každý, ať je to zloděj aut nebo opilec, každý musí být prohledán jako ty, musí pod sprchu a každému ostříháme dlouhé vlasy. Ta matrace, kterou jsme ti sem dali, je čistá a my ji chceme taky čistou zpátky, bez blech a klíšťat, která jsi mohl chytit, když jsi přespával v lesích a bůhví kde ještě." "Vy mě neostříháte." "Abych tě povzbudil, můžu ti zařídít, že tu strávíš ještě dalších pětadvacet dní. Všechno mi to hrozně ztěžuješ. A teď doděláme ten zbytek. Galte, proč nejdeš nahoru a nepřineseš nůžky, holící krém a žiletky?" "Souhlasím jen se sprchou," řekl Rambo.

"To prozatím stačí. Aspoň jednu věc stihneme včas." Když se Rambo pomalu loudal do sprchy, Teasle se znovu zadíval na stopy biče na jeho zádech. Bylo už šest hodin. Státní policie určitě brzy pošle zprávu.

Podíval se na hodinky a znovu začal počítat čas. V Kalifornii jsou teď tři hodiny.

Opět znejistěl, má-li volat teď. Pokud by si to rozmyslela, už by určitě zavolala sama. Takže, když teď zavolá on, jenom to třeba ještě víc pokazí, a zažene ji od sebe mnohem dál.

Vyjde to na stejno. Musí to zkusit Možná potom, až bude hotov s tím klukem, zatelefonuje a nebude mluvit o rozvodu. Co blázní? První věc, na kterou se jí zeptá, přece bude, jestli nezměnila své mínění.

V boxu podupával mladík pod crčíci sprchou.

## Kapitola 10.

Ta díra byla deset stop hluboká, velká tak akorát na to, aby v ní mohl sedět se skrčenýma nohama. Večer občas přišli s ostrým světlem a svítili na něho dolů přes bambusovou mříž. Krátce po úsvitu ji odstranili a vytáhli ho ven. Mučili ho v táboře uprostřed džungle pod sytými zelenými horami. Z důvodů, které zprvu nechápal, šťourali se mu ve zraněních, dokud neztratil vědomí. Byly to otevřené rány na jeho hrudi, kam ho důstojník opakovaně bodal ostrým nožem, který se zarýval až k žebraům, podlitiny na zádech, stopy po bičování. Nohu měl silně zanícenou, na štěstí nebyla zlomená. To všechno se stalo, když spustili palbu na jeho jednotku a jeho chytili.

Pak už mu nekladli další otázky, nehrozili mu, vůbec s ním nemluvili. Vždy jenom posunky naznačili, co má dělat.

Vylévat splašky, čistit latríny, stavět ohniště na vaření. Dohadoval se, že před ním tvrdošíjně mlčí za trest, protože nechtěl rozumět jejich jazyku.

Zatím pak v noci ve své díře slyšel jejich tlumenou konverzaci. Z útržků slov vyrozuměl, jaká je situace a byl spokojen, že jim neprozradil, co po něm chtěli. Když je přepadli a jeho zajali, zbytek jednotky se patrně dostal do

bezpečí. Zaslechl o továrnách, vyhozených do povětří, o tom, že tento tábor byl jen jedním z mnoha v těchto horách, odkud pronásledovali americké jednotky.

Tak s ním dělali různé procedury. Drželi ho bez jídla, nutili ho déle pracovat a méně spát. Uplynula spousta času, než se dozvěděl, kde jeho tým je. Protože však nic neprozradil, nechali jeho rány nezhojené, aby s ním lépe mohli hrát svou špinavou hru. Přesto ho nutili pracovat, aby ho co nejvíc využili. Ale on jim ukázal, že dovede být trpělivý. Nebylo toho moc, co mu mohli udělat, protože prošel peklem tréninku instruktorů ve Special Forces: pět mil běhu denně před snídaní, pak dalších deset mil po ní. A museli si dávat pozor, aby nevybočili z formace, protože za to bylo dalších deset mil navíc.

Šplhali na vysoké věže, řvali svá služební čísla na seržanta, skákali snožmo, cvičili opičí dráhu a po každém kolečku deset kliků, aby nevyšli z tempa. Pak seskoky padákem. Denní skoky do lesa. Noční skoky do močálů, kde museli přežít aspoň týden. Jediným nástrojem byl nůž. Lekce o zbraních, výbušninách, zápase, judu, karate. Museli si zvykat na krev. Na pastvině s dobyt看 dostali rozkaz zabít zvířata nožem a pak se plazit v krvavých jatkách. To byl výcvik zelených baretů. Museli snést vlastně všechno.

Ale on tady v tomhle táboře v džungli slábl, a měl strach, že to jeho tělo nevydrží. Stále více práce, více těžké práce, méně jídla, méně spánku. Začínal vidět šedě a rozmazaně. Po třech dnech bez jídla mu hodili do jeho díry hada a dívali se, jak mu ukrotit hlavu a tělo za syrova snědl. Vůbec si nelámal hlavu, jestli ten had byl jedovatý. To a pár dalších odpadků, které mu tu a tam naházeli do díry, ho drželo při životě. Trvalo to pár dnů nebo pár týdnů? Nemohl říci. Když se vracel do tábora z kácení stromů směl si natrhat a sníst i nějaké ovoce. Jenže v noci se pak svíjel v bolestech, střevo na prasknutí. Křeče. Bylo to k zešílení.

Jednou zaslechl, jak ho jeho strážci začínají pokládat za blázna.

Ale k tomu měl ještě daleko. I v tomto deliriu měl mysl celkem vyrovnanou, ačkoli mu hrozila smrt ze všech stran.

Neustále pomýšlel na útěk, ale podmínky tomu nepřály. I kdyby náhodou zázrakem unikl z dosahu strážcovy pušky, jak daleko by se asi dostal v džungli? Sám, neozbrojen a hladový, v nevalné tělesné kondici.

Častokrát si však představoval, jak utíká, a pak nebyl schopen vrátit se do reality, nevěděl, zda jde o sen, fixní ideu nebo už je doopravdy v akci...

Jednou se takhle probral ve větvích vysokého stromu. Zjistil, že je opravdu sám, i když uprostřed hluboké džungle. Pro jistotu tam strávil celý den a noc, aby se vyhnul riziku, že se setká s lidmi nebo divokými zvířaty. I pak dával přednost nočnímu pochodu, využíval k orientaci hvězd místo kompasu, jedl různé plody, kořinky, rybky z potoků. Často zaslechl kolem sebe pohyb nepřátelských vojáků.

Proto zůstával v úkrytu, dokud jejich hlasy nezanikly v dálce. Asi po dvou týdnech, pokud byl schopen vnímat čas - začalo období dešťů a bahna. Často pršelo tak, že sotva mohl dýchat. Navíc, přes husté mraky nebylo vidět hvězdy a tak se mohl jen dohadovat, zda jde k jihu nebo k severu. Jednoho rána zjistil, že chodil v obrovském kruhu. Proto pokračoval v cestě už jen ve dne. Musel však jít pomaleji, ostražitěji. Vyvarovat se, aby nikde nezanechal stopy. Stále pršelo, mraky nebraly konce.

Konečně vyšel z lesa, překřížil jakési pole a vtom po něm někdo vystřelil. Vrhł se na zem a začal se plížit zpátky pod stromy.

Další výstřel. Rozběhli se k němu s puškami v rukou.

"Kdo jsi?" zvolal jeden z mužů. "Kdybych neviděl, že nemáš zbraň, zabil bych tě. Postav se-ksakru-a řekni, kdo jsi."

Američani. Začal se smát a nevěděl, kdy přestat. Měsíc si pobyl v nemocnici, dokud se z té hysterie nedostal. Na sever přišel na začátku prosince, a byl květen. To všechno mu řekli až pak. Jak dlouho byl v zajetí, neměl tušení. Jak dlouho sám prchal hlubokou džunglí také nevěděl. Ale mezi "předtím" a "ted" překonal vzdálenost přes třistadevadesát mil. Z čeho pramenil ten jeho nezadržitelný výbuch smíchu? Musel být už celé dlouhé dny v americké zóně a většina těch vojáků, které po nocích slýchal, prchal před nimi a skrýval se, byli zřejmě jeho krajané.

## Kapitola 11.

Protahoval svůj pobyt ve sprše jak jen mohl. Bylo mu jasné, že jen těžko snese, až přijde Teasle s nůžkami a začne mu stříhat vlasy.

Tak další hektolitry vody padaly na jeho hlavu. Ale najednou stál pod schody Galt, v ruce, nůžky, holicí krém a břitvu. Sevřel se mu žaludek. Galt přinesl židli, postavil ji doprostřed chodby a vedle ní rozprostřel noviny. Netrvalo mu to dlouho. Hned nato přišel Teasle a zastavil se u boxu, tak blízko, aby ho bylo slyšet.

"Zavři tu vodu," řekl.

Rambo dělal, že neslyší.

Teasle přišel blíž. "Zavři tu vodu," opakoval.

Rambo se myl pořád dál. Velká žlutá hrouda mýdla v jeho rukou páchla po desinfekci. Už se mydlil potřetí, jen aby získal čas.

Teasle se na chvíli vzdálil z dohledu, určitě jen proto, aby našel hlavní uzávěr vody. Sprcha pak okamžitě přestala.

Rambo se celý napjal, voda z něho crčela na kovovou podlahu boxu. Pak se objevil Teasle s ručníkem v ruce.

Rambo neměl na vybranou. Pomalu vystoupil ven. Ještě pomaleji se sušil. Držel se ve vzdálenosti, aby na něho Teasle nedosáhl. Pak si měl sednout na židli, což nakonec váhavě udělal.

Teasle se přiblížil s nůžkami k jeho hlavě. Rambo se pokoušel překonat třesavku. Byla však opravdu zima. Nešlo to.

"Buď klidný," řekl Teasle. "Cukneš sebou proti nůžkám a můžeš se zranit." Teasle ustříhl velký pramen vlasů a

Rambovo levé ucho se tak octlo bez ochrany v chladu průvanu.

"Je toho víc, než jsem si myslel," poznamenal Teasle a odhodil vlasy na papír na podlaze. "Tvoje hlava teď bude v minutě vážit o mnoho méně." Noviny zešedly, jak vsakovaly vodu z podlahy. Teasle se postavil dozadu a Rambo

nemohl vidět, co se děje za ním. Otočil hlavu, ale Teasle ho zase postrčil dopředu. Rambo uhnul před jeho rukou. Teasle chtěl pokračovat. Znovu zajel nůžkami do vlasů. To už Rambo nevydržel. Vymrštil se ze židle a skočil před Teasla.

"Nechte toho!" "Sedni si na židli!" "Nestříhejte už! Když není vyhnutí, pošlete sem dolů holiče." "Už je šest pryč. Ted' žádný holič nepracuje. Nemůžeš si obléct uniformu, dokud nebudeš mít ostříhané vlasy." "Pak tedy zůstanu tak, jak jsem." "Ty si na tu židli sedneš. Galte, jdi nahoru a přiveď Shingletona. Ustupoval jsem, co jsem mohl. Ale už toho mám dost.

Ostříháme mu teď vlasy rychleji než ovci rouno." Galt byl rád, že se mohl vzdálit. Rambo poslouchal, jak odemyká zámek horních dveří a jak se chodbou nese ozvěna, když je jen zabouchl.

Všechno se najednou nějak zrychlilo. Nechtěl nikoho zranit, ale věděl, co musí přijít. Cítil, že neovládne svůj vztek. Že se přestává kontrolovat. Ze schodů scházel muž, Galt o půl kroku za ním. Byl to ten, co seděl u rádia v přední kanceláři. Shingleton, Vypadal veliký, když teď stál. Hlava mu sahala až ke světlům na stropě. V tom osvětlení mu ještě více vystupovalo obočí a vyboulené čelo. Podíval se na Ramba a ten se cítil dvojnásob nahý.

"Problém?" zeptal se Shingleton Teasla. "Slyšel jsem, že máte nějaké potíže.

"Já ne, ale on má," řekl Teasle a ukázal bradou na Ramba. "Vy a Galt ho posadíte na židli." Shingleton přišel zprava. Galt zaváhal, ale pak přistoupil také.

"Nevím, co to má všechno znamenat," řekl Shingleton Rambovi. "Ale já jsem uznalý. Dám ti šanci. Půjdeš sám nebo ti mám pomoci?" "Bude lépe, když se mě nebudete dotýkat," pokoušel se ovládnout. Půjde přece jen o příštích pět minut, ostříhají mu vlasy a bude to v pořádku.

Vykročil k židli. Jeho chodidla zapleskala ve vodě. Shingleton se zeptal: "Kristepane, kde jste přišel k těm jizvám na zádech?" "Ve válce." To byl projev slabosti. "Neměl jsi mu odpovídat," pokáral se v duchu.

"Jistě. Jistěže ve válce. Ve které armádě?" Rambo by ho nejradši na místě zabil.

Ale Teasle vzal další pramen vlasů a vyděsil ho znova. Čekal, že stříhání bude pokračovat. Opět se vzbudil a zkoušel se uklidnit.

Teasle však zajel příliš blízko jeho pravého ucha a Rambo instinktivně škulbl hlavou doleva.

"Sed' klidně," řekl Teasle. "To vypadá na celou noc. Galte, položte na stůl ten holicí krém a břitvu." "Nebudete mě holit. Vůbec se ke mě s tou břitvou nepřibližujte!" Galt podával břitvu Teaslovi a Rambo zahlédl záblesk dlouhé čepele a vzpomněl si, jak mu nepřátelský důstojník řezal do hrudi. To byl konec. Vymrštil se, popadl břitvu a odstrčil je. To byl impuls k útoku. Proboha ne. Ne tady! Na téhle proklaté policejní stanici! Chtěl je jenom dostat od sebe. Ale Galt zbledl a s očima na břitvě sahal pro svůj revolver.

"Ne, Galte!" zařval Teasle. "Žádné střelení!" Ale Galt pokračoval v pohybu a nakonec zbraň nešikovně vytáhl. Musel být opravdu nováček. Vypadal, jakoby nevěřil svým očím, že svírá v ruce skutečnou zbraň. Třesoucí se rukou natahoval kohoutek.

Rambo sekl břitvou přímo po jeho žaludku. Galt udiveně zíral na podivnou rudou záplavu na svém břiše a pokoušel se rukou udržet vnitřnosti. Pak padl na zem.

Rambo se podíval na schody a hodnotil situaci. Teasle byl naproti u zdi, Shingleton stál u vchodu do první z cel.

Věděl, že jsou příliš daleko od sebe, aby je mohl vyřadit jedním máchnutím břitvy.

Ten druhý by měl vždycky dost času vytáhnout pistoli a střelit.

Vyběhl do poloviny schodů, když padl první výstřel. Kulka se rozpleskla o betonovou zeď. Druhá polovina schodiště se lomila do úhlu, takže stačil skok a byl mimo dohled i dostřel. Sakra! Dveře.

Zapomněl na dveře. Teasle varoval Galtu, aby už nikdy nenechával dveře odemčené. V běhu se modlil, aby prve Galt příliš spěchal, když šel pro Shingletona. Zdola se ozvalo: "Stát!" a padl další výstřel.

Stiskl kliku. Sláva, bylo otevřeno. Ihned se schoval za roh, dříve než prolétly dvě kulky dveřmi. Vyskočil na ležení po malířích, přirazil je až ke dveřím a tak zatarasil východ zdola.

"Co se děje?" zeptal se kdosi. Právě vycházel z kanceláře.

Překvapeně zůstal stát při pohledu na nahého Ramba a sáhl po pistoli. Čtyři rychlé skoky, Rambo byl u něho, udeřil ho malíkovou hranou do horní části nosu a stačil ještě zachytit pistoli, padající z mužovy ruky.

Bylo slyšet, jak se někdo opírá do dveří a začíná odsunovat lešení. Rambo dvakrát vystřelil, zaslechl, jak Teasle vykřikl a doufal, že ho teď dostatečně zdržel, než dostihne první dveře. Podařilo se mu to. Ještě jednou vypálil kulku do haly a vyběhl ven. Nahý vpadl do žáru pozdního slunce. Stará žena na chodníku vykřikla, okolojedoucí řidič zpomalil a koukal. Rambo seskočil ze schodů, minul křičící ženu a vyřítit se proti muži na motorce, oblečenému do pracovní kombinézy. Motocyklista udělal chybu, protože zpomalil, místo aby co nejrychleji odjel. Rambo ho srazil z motorky, muž narazil na obrubník a jeho žlutá přilba se skutálela z chodníku.

Rambo naskočil na motocykl, spálil si hýždě o horké, černé sedlo.

Motor se pod plynem rozeřval. Rambo vystřelil poslední tři kulky směrem na Teasla, který právě vyběhl ze dveří. Když se ocitl pod palbou, stáhl se zpět. Rambo se prudce rozjel, kličkoval, aby znesnadnil Teaslovi míření. Na ulicích byla zrovna spousta lidí a Rambo předpokládal, že Teasle mezi nimi nebude střílet. Odevšad se ozývaly poplašené výkřiky. Jeden muž se pokusil Ramba na rohu zastavit, ale ten ho odkopl a jel po levé straně dál. Konečně byl volný a mohl spustit motocykl naplno.

## Kapitola 12.

Šest kulek, počítal Teasle. Máš prázdnou zbraň. Rambo však právě mizel za posledním rohem. Shingleton ještě mřil. Teasle mu srazil ruku.

"Ježíšikriste, copak nevidíte, co je kolem lidí?" "Mohl jsem ho dostat!" "Mohl jste jich dostat daleko víc, než jen jeho!"

Běžel zpátky do budovy, dívaje se na otevřené dveře. V hliníkovém rámu byly tři díry po kulkách.

"Jděte všichni dovnitř! Podívejte se na Galt a Prestona! Zavolejte honem doktora! Běžel napříč místností k rádiu. Ještě se zlobil na Shingletona, že chtěl střílet. Ten chlapík, tak výkonný v kanceláři, u vysílačky, vždy v pohotovosti, teď, bez zkušenosti s tímhle druhem problémů jednal impulzivně a pitomě.

Teasle zapnul mikrofon rádia a rychle mluvil. Ruce se mu trochu třáslly. "Warde, Warde, kde jsi, k čertu?" řval do rádia, ale Ward neodpovídal, a když se konečně dostal Teasle ke spojení, řekl mu, co se stalo. Sdělil mu taktiku, jakou budou uprchlíka pronásledovat.

"Zná Center Road, která ho vyvede z města. Míří na západ tímhle směrem. Musíš ho tam zablokovat!" Do místnosti spěšně vešel Shingleton.

"Galt. Je mrtev. Bože. To je strašné," polykal slova, pokoušeje se nabrat dech. "Preston je naživu. Ale nevím, jak dlouho vydrží.

Z očí mu teče krev!" "Vzchop se! Volej ambulanci! Doktora!" Teasle zmáčkl další knoflík na vysílačce. Ruce se mu nepřestávaly třást.

"Státní policie," volal do mikrofonu. "Madison pro státní policii. Urgentně!" Neodpovídali. Volal ještě jednou, hlasitěji. "Nejsem hluchý, Madisone," zachraptěl mužský hlas. "Co tam máte?" "Útěk z vězení. Jeden důstojník mrtvý," hlásil mu spěšně.

Nenáviděl ztrátu času, když musel něco opakovat. Žádal pak, aby zablokovali silnice.

Shingleton zavěsil telefon. Teasle vůbec neslyšel, že by vytáčet nějaké číslo.

"Ambulance je na cestě." "Zavolej mi Orvala Kellermana." Teasle navazoval spojení s další hlídkou a dával jí rychle rozkazy.

Shingleton stále telefonoval. Díky bohu už byl zase v pořádku.

"Kellerman je někde venku. Mám na drátě jeho ženu." Teasle si vzal sluchátko: "Paní Kellermanová, tady je Wilfred.

Strašně nutně potřebuji Orvala." "Wilfred?" Její hlas byl vysoký a křehký. "To je překvapení, Wille. Už jsme o vás dlouho neslyšeli." Proč nemluví rychleji? "Mysleli jsme si, že až půjdeme kolem, zastavíme se na kus řeči. Víte, je nám líto, že Anna odešla." Nejráději by zavěsil.

"Paní Kellermanová, musím mluvit s Orvalem. Je to nanejvýš důležité." "Wille, je mi strašně líto, ale on je teď venku u psů a víte sám, že ho při tom nesmím rušit." "Musíte ho požádat, aby přišel k telefonu. Prosím. Věřte mi, že je to důležité." Slyšel její dech.

"Dobře. Já se ho oknem zeptám, ale nemohu slíbit, že přijde.

Víte, jaký on je, když pracuje se svými psy." Slyšel, jak položila sluchátko a rychle si zapálil cigaretu.

Patnáct let už dělá policistu a nikdy mu neutekl vězeň. Nikdy mu nezabili kolegu. Chtěl rozdrtit toho kluka na prášek.

"Proč to vůbec udělal?" zeptal se Shingletona. "Je to zkurvenej blázen. Přijde sem dělat neplechu a v jednom odpoledni se dostane od tuláctví k vraždě. Hej, jsi v pořádku? Sedni si a drž hlavu mezi koleny." "Ještě nikdy jsem neviděl rozpárat člověka. Chudák Galt. A to jsem s ním byl zrovna dneska na obědě." "Nejde o to, kolikrát to vidíš. Viděl jsem padesát chlápků, zabitých bajonetem v Koreji, a vždycky mi z toho bylo na bliti. Jeden člověk, kterého jsem potkal v Louisville, dvacet let u policie, šel jednou vyšetřovat nějakou vraždu do nočního baru. Tam bylo tolik krve, smíchané s pivem a dalším svinstvem, že z toho dostal infarkt, když se pokoušel vrátit zase do auta." Slyšel, jak někdo na druhém konci zvedl sluchátko. Bože, dej, ať je to Orval.

"Tak co je, Wille? Určitě je to něco velmi důležitého, když voláš." Byl to on. Orval byl nejlepší přítel jeho otce a oni tři chodili společně každou sobotu na lov. Pak, když Teaslova tátu zabili, Orval se stal jeho druhým otcem. Nyní už byl v penzi, ale stále byl ve skvělé kondici. Navíc měl nejlépe vycvičenou smečku psů v celém okolí.

"Orvale, právě tu máme útěk z vězení. Nemám čas ti to dlouze vysvětlovat, ale byl to kluk, kterého jsme zavřeli a on zabil jednoho z mých mužů. Je na útěku, a já si nemyslím, že zůstane na silnici, kde po něm jde státní policie. Jsem přesvědčen, že zamíří do hor. A já zatraceně věřím, že nám budeš ochoten půjčit své psy, abychom ho chytili."

### Kapitola 13.

Rambo hnal motocykl po Center Road. Vitr mu narážel do hlavy a do hrudi, oči mu slzely od toho příválu, a tak se bál, že bude muset zpomalit, aby viděl na cestu. Auta prudce brzdila, řidiči stahovali okénka, aby lépe viděli nahého jezdce na motorce. Lidé po ulicích se za ním otáčeli. V dálce zaslechl sirénu. Vytočil motorku na maximum, křižovatku projel na červenou, jen o chlousek se vyhnul cisterně s naftou, která mu křížila cestu. Jiná siréna spustila kdesi na levé straně. Nebyla cesta, na které by ho policejní auta nemohla dostat. Ale motocykl dokázal jet tam, kam nemohly hlídkové vozy - do hor.

Cesta příkrě klesala, aby zase táhle nabírala výšku a Rambo ještě zrychlil. Přes jeden kopeček přejel tak rychle, že letěl několik metrů vzduchem. Naštěstí udržel rovnováhu.

Minul opět ceduli s nápisem NYNÍ OPOUŠTÍTE MADISON.

Přešel kolem příkopu, kde jedl své hamburgery sotva před několika hodinami. Pole se zralou kukuřicí se táhla po obou stranách.

Sirény se začínaly blížít. Prudce sjel ze silnice na prašnou cestu a za první zatáčkou málem narazil do nákladáku s mlékem. Řidič se vysoukal z okénka a hlasitě mu nadával.

Motocykl zvedal za sebou oblak prachu. Držel si stále rychlost kolem padesátky, aby moc neskákal po výmolech.

Sirény zněly nejdříve zprava a pak mu připadalo, že kvílí přímo vedle něho.

Blížily se příliš rychle. Kdyby zůstal na téhle špinavé cestě, nikdy by je před zalesněnými horami neseťřásl. Musel tedy zmizet někam, kam oni nemohou. Zahnul proto doleva do brány, za kterou pokračovalo úzké kolejiště. Po jeho obou stranách byla vysoká kukuřice. Postavil se v sedle, aby viděl, jak se dostat k horám. Sirény se opět přiblížily.

Na konci pole byla louka s vysokou trávou. Bez váhání se po ní pustil, ale řešení to nebylo, tudy auta mohla také projet. Louka byla navíc plná dobytka. Mohla tu být snad stovka krav. Zrovna se vracely z pastvy a mířily k bráně, kudy předtím projel. Přidal plyn, aby to stihl. Když míjel svůj cíl, byly tak blízko, že viděl jejich nalitá vemena. Hory se mu nádherně přiblížily.

Otočil plyn na doraz. Jel teď korytem malého potůčku, aby zakryl stopu. Před ním stála řada stromů, pak už hustý les, skály, kosodřevina. Konečně viděl to, po čem toužil - úzkou cestu mezi dvěma svahy, a když po téhle stezce chvíli jel, poznal, že sirény znějí ze stejného místa. Policejní auta tedy stála a jeho pronásledovatelé museli vystoupit a namířit si to za ním pěšky. Soustředil se na tuhle cestičku.

Zdálky zazněl výstřel, kulka mu hvízdla kolem hlavy a zakousla se do stromu. Rychle zabočil mezi stromy a kličkoval mezi nimi. Další výstřel, ale kulku už letět neslyšel. Pak vjel do hustého lesa a dostal se jím opět z dohledu.

Tricet stop před ním blokovaly cestu kusy spadlých skal a poražené kmeny. Sestoupil z motocyklu, roztlačil jej a pustil se z kopce. Les však byl proti němu. Ostré větve ho škrábaly po celém těle. To je jako další policie, která ho pronásleduje. A další ještě přijde. Ale právě teď by potřeboval aspoň trochu času, aby se stačil vyšplhat do hor, než přijdou ti zdola. Pak zamíří do Mexika. Usadí se tam někde v malém městě na pobřeží a každý den se bude koupat v moři.

Toho zatraceného Teasla neměl nikdy potkat. Sliboval sám sobě, že už nebude ubližovat lidem, rvát se a tak dál. A teď ho ten zkurvysyn přinutil znova zabít. A pokud má Teasle v úmyslu pokračovat, Rambo musí boj opakovat. Teasle pak bude proklínat den, kdy se narodil. Bude litovat, že s tím vůbec začal.

## ČÁST DRUHÁ

### Kapitola 1.

Teasle neměl moc času. Musel dát dohromady své muže a vyrazit s nimi do lesů, než se přizene státní policie. Štval svůj hlídkový vůz po kraji kolejiště, za nímž byla rozlehlá louka. Tam se snažil držet stopy, kterou vyjela v trávě kola motocyklu, ale nebylo to jednoduché. Shingleton se křečovitě držel palubní desky. Vůz se zmítal na nerovnostech, zapadal do výmolů, pružiny i tlumiče často tvrdě dosedly až na doraz. Bylo to jako jízda do pekel.

"Ta brána je moc úzká," varoval ho Shingleton. "Nevejdete se tam." "Ti přede mnou projeli." Prudce zabrzdil, protáhl se branou, na každé straně s bídou dva centimetry. Pak zase zrychlil, aby znovu dohnal své kolegy. Ti již zastavovali sotva ve třech čtvrtinách cesty do kopce. Dál už to nešlo.

Když k nim dojel, cesta před nimi byla tak příkrá, že i silný motor začal skomírat. Zkusil to ještě jednou na jedničku a s plným plynem, kola se sice protáčela a vyrývala do trávy hlubokou brázdu, ale vůz jel.

Jeho zástupce Ward už tam čekal. Ramena měl nachýlená dopředu. Pod nimi jako obrovský meloun vystupovalo břicho.

Revolver mu visel vysoko u pasu. Hned jak Teasle zastavil, přistoupil k levému okénku jeho automobilu.

"Šel tudy," řekl a ukázal cestičku, ztrácející se v lese mezi řadou stromů.

"Buďte opatrný u toho potoka. Lester tam už spadl." Lesem se ozývalo vrzání cvrčků. Teasle už byl z vozu venku, když zdola od kolejiště zaslechl zvuk motoru. Rychle se tam podíval.

Doufal, že to není státní policie.

"Orval." Starý mikrobus volkswagen se prodíral hustou trávou v záplavě červené sluneční záře. Když už nemohl jet dál, zastavil pod kopcem.

Pro takové auto byl sráz příliš prudký. Vysoký a štíhlý Orval vystoupil v doprovodu jednoho policisty. Teasle se zmocnila obava, že s sebou nemá své psy.

Neslyšel totiž vůbec štěkot. Věděl sice, že Orval má psy tak vycvičené, že štěkají, jen když jim to pán dovolí, ale stejně ho trápila nejistota.

Orval a policista spěchali do kopce. Druhému muži mohlo být tak šestadvacet. Byl to nejmladší z Teaslových lidí.

Pistoli nosil na opačné straně než Ward. Navíc - jak se říká - proklatě nízko, jako starý pistolník. Orval s ním statečně držel krok. Jeho hlava byla holá, jen po stranách měl pár bílých vlasů. Na nose brýle, na sobě trávovou nylonovou bundu, zelené denimové džíny a vysoké polní šněrovací boty.

"Státní policie", pomyslel si s obavou znovu Teasle a pozorně se zadíval na spodní cestu. Oddechl si. Ne, zatím tam nebyli.

Sledoval Orvala, jak se k nim blíží. Když už byl na dohled, že mohl rozeznat jeho obličej, užasl, jak se mu tvář za ty tři měsíce, co ho neviděl, změnila. Přibýlo vrásek, pleť zešedla, jakoby naráz zestárl o několik let. Šel však pořád jako chlap. Rychlá chůze do kopce mu nedělala nejmenší potíže.

"Co tví psi? zvolal Teasle. "Přivezl jsi je?" "Jistě," odpověděl Orval, když se u něho zastavil. "Ale podívej se na sluníčko. Za hodinu bude tma." "Nemysli si, že to nevím. Já s tím počítám." "Věřím ti," řekl Orval.

Teasle si přál, aby se uklidnil. Nemohl si dopřát začít znova.

Nemohl si dovolit ztrácet čas. Bylo to teď velmi důležité. Orval s ním vždycky jednal, jako by mu bylo třináct, říkal mu, co má udělat a jak. Jako za starých časů, kdy ještě spolu chodili na lov. Teasle tenkrát čistil pušky nebo připravoval speciální brokové náboje a Orval sledoval pozorně každý jeho pohyb, neustále mu radil. Teasle to neměl rád. Říkal si, že to přece dokáže i sám. Často se kvůli tomu i pohádali. Ale neodmítal rady vždycky a ze zásady. Pokud to byly dobré rady, přijímal je ochotně. Ale nechtěl je přijímat automaticky.

Chtěl svou práci dělat pořádně a spoléhat především jenom sám na sebe.

Teď však měl Orval asi přece jen pravdu. Teasle věděl, jak je paličatý. Pokud by se v něčem nepohodli, mohl by také sebrat psy a vrátit se domů.

Teasle se přemohl a usmál se.

"Hej, Orvale, to nic není. Mám jenom mizernou náladu. Jsem rád, že tě vidím." Podali si ruce. Orval ho před mnoha lety učil, jak podávat ruku.

To byl ještě chlapec.

"Pevně a dlouze," říkával. "Podání ruky musí být stejně poctivé, jako tvoje slovo." Ted', když se jejich ruce opět setkaly, Teasle slyšel ještě v duchu jeho rezonující hlas. Ať to bral z kterékoli stránky, měl toho starého muže rád.

"Orvale, chtěl bych se omluvit. Vážně. A teď jsem moc rád, že jsi přijel tak brzy. Moc tě potřebuju." Orval se na něho zadíval.

"Neříkal jsem ti, abys nikdy nemluvil, když si s mužem podáváš ruku? Dívej se mu přímo do očí," pronesl zase malou výtku.

Obrátil se na druhého muže a zeptal se: "Co ten uprchlík?" "Tam nahoře," řekl Ward. Ukázal rukou mezi dvě skály, podél aleje stromů vzhůru při cestě. Pod hustými stromy už se šelo a bylo stále chladněji. Cvrčkové utichli, ale asi jen proto, že muži šli trávou příliš blízko kolem nich.

Orval se zadíval na skalnatý zátaras a vyvrácené stromy přes cestu a poklepal na kmen.

"Jo, tady si všimněte, kudy prolezl. Tady na pravé straně, vidíte?" Jako by jeho hlas dal signál. Něco velkého skočilo nahoře nad nimi ve větvích. Teasla napadlo: "Co kdyby to byl on?" Instinktivně vytrhl z pouzdra pistolí.

"To jsem jen já," řekl rychle muž, který zklouzl po suchých větvích. Byl to vracející se Lester, bojující těžce s rovnováhou. Byl ještě celý mokrý, jak spadl prve do potoka. Oči měl vykulené a když spatřil Teaslovu pistolí, vykulil je ještě víc, a opakoval zvýšeným hlasem, plným obav: "Hej, to jsem jenom já. Koukal jsem tam nahoře, jestli není někde nablízku." Orval se poškrábal pod bradou.

"To jste neměl dělat. Teď jste smazal stopy. Wille, máš něco, co patří tomu klukovi, aby psi chytily jeho pach?" "V kufru auta. Je tam prádlo, kalhoty, boty." "Pak už tedy potřebujeme jenom jídlo a nějaký nocleh. Jsme připraveni a můžeme jít hned při východu slunce," řekl Orval.

"Ne, ještě teď," odpořoval policejní šéf.

"Jak to?" "Začínáme teď," trval na svém Teasle "Copak jsi mě neslyšel, že za hodinu bude tma? Dnes v noci nesvítlí měsíc. Je nás hodně a potmě se ještě v lese poztrácíme." Teasle odpor očekával. Byl si jistý, že Orval se bude snažit odložit pronásledování do rána. To bylo sice praktické, dobře by viděli, jenže to mělo jedinou chybu: Ztratili by čas. Za uprchlíkem museli hned.

"Měsíc neměsíc, musíme ho hledat hned teď," řekl Orvalovi.

"Unikl by nám z dosahu, a naše jediná možnost je pronásledovat ho dál a to okamžitě. Když budeme čekat do rána, můžeme to rovnou předat státní policii." "Tak jim to předej. Tak jako tak je to špinavá práce." "Ne." "Jaký je v tom rozdíl? Policie tu stejně nemůže být včas, i přes to, že chlapík, co mu patří tahle země, jim volal. Stěžoval si, že naše auta mu jezdí po pozemku. Měl bys jim to celé předat a jít od toho." "Ale ne pokud se do těch lesů dostanu dříve než oni. Vyřídím ho sám." Bylo by lepší vzít si Orvala stranou a snažit se ho přesvědčit, aniž by se do toho míchali ostatní. Ale to, co Orval dodal, mu nepomohlo. Už bylo pozdě.

"Ne, Wille, je mi líto, že jsem tě rozčilil," řekl starý. "Udělám pro tebe cokoli, ale tyhle kopce jsou dost příkré na to, aby se v nich dal uprchlík honit ve dne. A já nemám chuť nechat své psy trápit v nočním lese naslepo. Jenom proto, že ty si chceš něco dokazovat." "Nechci, aby běhali poslepu. Žádám jenom, abys mi sem přivedl své psy. V tom momentě, kdy řekneš, že už je moc tma, tak se utáboříme. To je můj plán pronásledování. Pojď, vždyť už jsme takhle venku spolu byli nejednou. Třeba jako tenkrát s tátou.

Pamatuješ? Orval dlouze vydechl a zadíval se hloubavě do lesa. Zase se setmělo a ochladilo o trochu víc.

"Nemyslíš si, že je to bláznovina? Nemáme přece na takové stíhání výbavu. Nemáme ani jídlo, ani pušky a..."

"Shingleton tady může zůstat a zatím opatřit, co bude potřeba.

Pak se vydá za námi. Necháme mu jednoho psa, aby nás ráno mohl dohonit a našel místo, kde budeme tábořit. Mám dost zástupců na to, aby udrželi město pod kontrolou. Čtyři další muži klidně mohou zítra přijít se Shingletonem. Mám přitele na místním letišti. Slíbil, že mi půjčí helikoptéru, abychom mohli prohlédnout lesy z výšky, když to bude třeba. Jediný, kdo nás teď drží, jsi ty, Orvale. Já tě prosím: Pomůžeš mi?" Orval koukal do země a soustředěně kopal do kousku kamene, zarostlého v drnu.

"Já nemám moc času, Orvale. Nebude to jednoduché. Ale říkám ti, když mi teď nepůjčíš své psy, můžeme zapomenout na to, že ho kdy chytíme," naléhal Teasle se stoupající urputností.

Orval vzhledl a pomalu sáhl do kapsy bundy pro tabák a cigaretový papírek. Ubalil si cigaretu. Teasle věděl, že teď ho nesmí rušit. Konečně byl hotov a škrtl zápalkou: "Dobrá, rozumím ti. Co ti ten kluk udělal, Wille?" "Jednoho z mých zástupců málem přerízl vejpůl a druhého praštil, že asi oslepne." "Jo, Wille," řekl Orval a přiblížil zápalku k cigaretě.

"Ale ty jsi mi neodpověděl: Co udělal ten kluk tobě?"

## Kapitola 2.

Krajina byla divoká, husté zarostlá, pokrytá kameny a odpovídala své výšce. Jako Severní Karolína, kde prodělal základní výcvik. Ještě horší terén poznal za války, tehdy, když utíkal. Ted' zápasil s temnotou. Chtěl se dostat tak daleko, jak jen to půjde, stále vzhůru. Jeho tělo bylo samá krev. Vytékala mu z mnoha ran, způsobených ostrými větvemi. Do chodidel se mu zabodávalo jehličky i úlomky kamenů. Potřeboval se však dostat až na vrchol ještě než se setmí, aby viděl na druhou stranu hřebenu a mohl si zvolit další cestu.

Na vrcholku pod špičatou skálou byl jasně průzračný vzduch.

Jak spěchal, zahlédl ještě poslední paprsky slunce, které právě zapadalo, daleko vlevo na obzoru. Další vrchol byl až za údolím.

Ještě jej ozařovalo slunce, protože byl vyšší. Jeho úpatí už se rozplývalo ve tmě. Tam se Rambo chtěl dostat. Pokud by tam našel vhodné místo k úkrytu, oukej. Pokud ne, bude muset hledat nějaký potůček a pak sledovat jeho tok. Nejlepší bude jít podél břehu.

Podánilo se. Šel.

Půda u potoka byla navíc měkká. Tady už nemusel běžet, stačilo jít, i když rychle. Odhadoval, že už má za sebou tak pět mil.

Začal pociťovat únavu. Dosud nebyl v takové kondici, jako v době, kdy utíkal ze zajetí džunglí. Stále se ještě nevzpamatoval z týdnů, strávených v nemocnici. Avšak pamatoval si všechny triky, jak mást stopy.

Přestože nemohl běžet tak, jak by si sám přál, těch pět mil zvládl docela slušně.

Potok se točil a kroutil. Rambo jej sledoval. Brzy za ním sice mohli zaštěkat psi, ale zatím se nebrodil vodou, aby zakryl stopu. To by ho jenom zdržovalo, a navíc by musel stejně tu a tam vylézt na břeh. Mužům, kteří za ním šli určitě se psy, by stačilo jít po obou březích a stopu si ověřovat. Nechtěl ztrácet čas.

Setmělo se rychleji, než očekával. Šplhal se znovu nahoru, využívaje posledních zbytků světla. Pak se les i kosodřevina propadly do stínů. Brzy rozeznal jen kmeny největších stromů, všechno ostatní mizelo ve tmě. Zbýl jen zvuk potůčku, bublajícího po kamení, cvrkot ospalých cvrčků, hlasy nočních ptáků z hnízd někde v té temnotě.

Potok spadl do prohlubně kousek stranou. Nikdo široko daleko nebyl. Zkusil zavolat. Zahalekal v různých akcentech. Uměl jižansky, po západním způsobu, jako černoch. Dokonce i vietnamsky. Nikdo se neozýval. Pokud někoho nepotká, bude už asi ve stráni tak vysoko, že ho potok dovede ke svému prameni a tam jeho cesta skončí. Nebude mít co sledovat. Stalo se tak dost brzy.

Nebylo už slyšet bubláni, nenašel ani pramínek vody. Pokud by šel dál po svahu, mohl by za dalším hřebenem najít jiný potok a pokračovat v cestě. Asi třicet stop od místa, kde se mu potok ztratil, spatřil zleva i zprava záblesk světla. Stanul bez pohnutí.

Pronásledovatelé to být nemohli. To jistě ne.

Za jiných okolností by uhnul od světla a odplazil se stranou do tmy. Bylo lepší se uklidit do bezpečí, než zkoumat, co je to za světla.

Najednou mu paprsek ozářil tvář i jeho nahé tělo.

Stále se nehýbal. Klidně se díval dopředu k těm světlům, jakoby sem odjakživa patřil, a stál tu takhle každou noc. V paprscích světla se míhaly drobné mušky.

"Jo, mladej, nejlíp, když zahodíš tu břitvu a pistoli," řekl starý muž hrubým hlasem.

Rambo si oddechl. Nechtějí ho asi zabít. Alespoň ne hned. Na něco byli zvědaví. Nakonec, držet v jedné ruce pistolí a v druhé břitvu, byl hazard. Ti dva neznámí se mohli leknout a zastřelit ho.

Ale na druhé straně, nemohl zase jen tak jít tímto lesem a nemít v ruce nic, čím by se mohl bránit, kdyby musel bojovat.

"Ano, pane," řekl Rambo a pustil břitvu i pistoli na zem.

"Nemějte strach, ta zbraň není nabitá." "No jistě!" Se starým mužem šel ještě jeden, mladší. Ten stál vlevo od něho.

Otec a syn, pomyslel si Rambo. Nebo strýc a synovec. To byl zvyk téměř v každé rodině: Stejně oblečení. Starší muž dával rozkazy jednomu nebo dvěma potomkům, a ti je plnili. Rambo viděl jen ony dva úzké paprsky světla, a snažil se představit si tváře za nimi.

Nechtěl však mluvit, dokud nebude tázan. Jako vetřelec si říkal, že bude lepší mlčet.

"Ježíši, ty jsi ale zrasovanej," řekl ten starý muž, když si ho prohlédl blíž. "To jsi volal nás nebo na koho jsi to halekal?"

"Tati, zeptej se ho, proč tady běhá po lese nahý a co tím sleduje," řekl ten vlevo. Jeho hlas byl ještě mnohem mladší, než Rambo čekal.

"Ty mlč," řekl muž chlapci. "Říkal jsem ti, abys byl zticha." Rambo slyšel cvaknout uzávěrku natahované pušky z místa, kde stál ten starší.

"Počkejte," řekl rychle. "Jsem sám. Potřebuji pomoc.

Nestřílejte, dokud mne nevyslechnete." Muž neodpověděl.

"Vážně. Nechci vám dělat problémy. Vůbec nic neznamená, když vím, že jste jen dva a jeden z vás je ještě chlapec.

Nechci vám ublížit. Právě proto." Bylo to vabank. Ten starý muž mohl ztratit trpělivost a rozhodnout se střílet. Rambovi bylo jasné, že nahý a zakrvácený vypadá nebezpečně, takže mu vůbec nemusí dát šanci. Tím spíše, že stojí proti starci a chlapci.

"Utíkám před policií. Vzali mi šaty. Jednoho z nich jsem zabil.

A teď jsem volal, abych našel pomoc." "Jo tak, ty potřebuješ pomoc?" řekl muž ironicky. "Otázka je od koho?" "Poslali za mnou psy. Dostanou mě, jestli proti tomu nic neuděláme." Bylo to venku. Jestli ho chtěli zabít, teď byl pro to ten pravý čas.

"A ty si myslíš, že tady jsi v závětrí?" řekl muž., Jak jsi na to přišel?" "Jsme tady přece v dolince blízko pramene. Co jiného by sem přivedlo vás? Taky si tu musíte být ztraceně jistí, když to tu znáte." "Jo, ale proč mám s tebou ztrácet čas? Jsem lovec kozešin." "Cože, bez psů? Já taky nemám času nazbyt. Musíme se rychle dohodnout. Ráno přijdou ti opravdoví psi." Muž tiše zaklel.

"A teď jste v maléru," řekl Rambo skoro se zadostiučiněním.

"Je mi moc líto, že jsem vás do toho zatáhl. Ale nemám na vybranou.

Potřebuju jídlo, šaty a pušku, a nemůžu to skončit, dokud tohle nebudu mít." "Odstřel ho, tati," řekl chlapecký hlas zleva. "Určitě chystá nějaký podraz." Muž neodpověděl a Rambo také mlčel. Nechal mu čas na rozmyšlenou. Pokud by příliš naléhal, muž by se mohl cítit zahnán do úzkých a střílet by.

Opět cvakl kohoutek pušky, tentokrát zleva.

"Sklon flintu, Matthewe," řekl muž.

"Ale on vážně něco chystá. Copak to nevidíš? Copak nevidíš, že je to nejspíš nějaký agent?" "Já vidím, že ti dám za uši, jestli hned neskloníš tu pušku, jasný?" Muž se zasmál sám pro sebe.

"Agent. Lesní duch. Podívej se na něj. Kde, ksakru, má nějaký odznak?" "Poslechni svého otce," řekl Rambo. "On lépe chápe souvislost. Když mě zabijete, policie mě tu ráno najde a bude chtít vědět, kdo to udělal. Pak nasadí na vaše stopy své psy. Nesejde na tom, kde mě zahrabete, nebo jak se to pokusíte zakrýt, oni -" Odmíchl se. Nechal je zase přemýšlet.

"Vyřídíme to do svítání," řekl muž. "Nemůžeš si dovolit zůstat tady moc dlouho." "S bosýma nohama už nemohu jít dál. Ne. Věřte mi. Takhle mají slušnou šanci mě dostat. A může se stát, že do toho zapletou i vás dva." Mužova tvář se opět zachmuřila.

"Ale když mi pomůžete, když mi dáte, co potřebuju, pak odtud zmizím a policie vůbec nepřijde k vašemu stavení." To bylo nejjednodušší, co mohl Rambo udělat. Tahle myšlenka zněla docela přesvědčivě. Pokud si chtějí zachránit čistý štít, měli by mu pomoci. Samozřejmě je mohl rozzlobit způsob, jakým na ně tlačil. Mohli aspoň zkusit se ho zbavit. A také nemuseli celou tu křehkou logiku pochopit a výsledek by byl stejný.

Bylo již velmi chladno a Rambo se začal třást zimou. Nemohl to překonat. Teď, když všichni mlčeli, hlas cvrčků zněl zvlášť hlasitě.

Konečně muž promluvil: "Mattheve, zaběhneš domů a přineseš ty věci, co říkal." Jeho hlas nezněl zrovna šťastně.

"A přines plechovku petroleje," řekl Rambo. "Když už mi pomůžete, nemůžete nést další riziko. Poleju si šaty. Ten zápach sice nezakryje stopu před psy. Ale ti půjdou za mnou. Nic je nepovede k vašemu domu a k tomu, kdo mi pomohl." Chlapec zasvítíl Rambovi přímo do tváře.

"Udělám, co mi řekl otec, ne ty." "Běž a přines, co chtěl," nařídil muž. "Mně se to sice taky moc nelíbí, ale určitě zatraceně dobře ví, co chce." Chlapcovo světlo stále mířilo Rambovi do očí, jako by si rozmýšlel, zda jít, nebo si zachovat svůj postoj. Pak se ale paprsek světla sklonil a otočil do lesa. Rambo slyšel, jak se chlapec prodírá hustým podrostem. Zřejmě byl zvyklý chodit tudy tak často, že se i v noci mohl pohybovat skoro poslepu.

"Díky," řekl Rambo muži, který na něho nepřestával svítit. Pak konečně také zhasl.

"Díky i za to," řekl. Bolest, kterou mu působilo světlo, zarývající se mu do očí, zvolna slábla.

"To abych šetřil baterky." Rambo slyšel, jak se k němu přibližuje, "Raději nechoďte blíž," řekl. "Nechtěl bych, aby se smíchaly naše stopy." "Já také ne. Chtěl jsem si jenom sednout na pařez, to je všechno." Muž zapálil sirku a přiblížil ji k hlavičce fajfky. Jak potahoval, Rambo viděl ve střídavě silicím a slábnoucím světle ohýnku mužovu vrásčitou tvář, červeně kostkovanou košili.

"Nemáte s sebou něco k pití?" zeptal se Rambo.

"Možná." "Je strašná zima. Neškodil by hltánek něčeho." Muž chvíli počkal, rozsvítil baterku a do paprsku jejího světla hodil bachratou polní láhev. Rambo ji zachytil, ale málem mu upadla. Byla těžká jako koule v kuželníku, což Ramba dost překvapilo. Muž se zasmál. Rambo vytáhl špunt, zasunul ukazováček do kroužku na hrdle, a navzdory tíži přidržoval láhev jednou rukou u úst. Zhluboka se napil. Brr, mělo to snad sto procent. Jazyk a krk se octly v ohni, který pomalu padal až do žaludku. Skoro se rozkašlal.

"Trochu silné, že?" zeptal se muž.

"Až dost," přisvědčil Rambo, stále ještě stěží popadaje dech.

"Co je to?" "Žitná. Ale má sílu, co?" "To bych teda řekl," zase přisvědčil Rambo.

Muž se zasmál: "Vždyť si ji pálím sám." Problém s hlasem ještě trval.

Rambo znovu zvedl láhev a ještě jednou se napil toho silného drinku, a muž se zase zasmál, jakoby vybuchl šrapnel.

### Kapitola 3.

První časné hlasy ranních ptáků vzbudily Teasla do šera. Ležel u zbytků ohně, zabalený do deky, kterou si přinesl z auta. Nad vršky stromů blikalo ještě pár posledních hvězd. Už dávno takhle nespál venku, v lese. Naposled před dvaceti lety, uvažoval. Vlastně ne, ještě pak v Korei, ale to raději nepočítal. Bylo to tehdy taky s Orvalem.

Využili prvního teplejšího víkendů v tom roce a vyrazili si. Teď byl celý ztuhlý ze spánku na tvrdé a nerovné zemi, kde vlhko prosakovalo i dekou. Přestože byl blízko ohně, prochladl na kost. Ale nepřipouštěl si to, protože byl opět v akci, na stopě toho kluka. Zatím však neviděl důvod burcovat ostatní, dokud nepřijde Shingleton se zásobami a se zbytkem mužů. Teď byl rád, že je vzhůru sám, sám v přírodě, kterou měl odjakživa rád. Jak jiná tohle byla samota, zvlášť po nocích, když Anna odešla. Zavrtal se hlouběji do přikrývky.

Najednou k němu dolehl nějaký zápach. Otočil se a spatřil Orvala, jak sedí u ohně a kouří svou vlastnoručně ubalenou cigaretu.

Kouř se táhl až k Teaslovi, protože mu pomáhal lehký ranní větřík.

"Nevěděl jsem, že už jsi vzhůru," zašeptal Teasle. "Nechtěl jsem nikoho budit." Po chvíli se zeptal: "Jak dlouho nespíš?" "Ještě před tebou." "Ale já jsem se probudil před hodinou." "Vím o tom. Já nikdy moc nespím. Ne proto, že bych nemohl.

Je mi prostě líto ztraceného času." Teasle přes sebe přehodil deku, přisunul se k Orvalovi, a větvičkou z ohně si zapálil cigaretu. Rozfoukaný oheň se opět na chvíli vzpamatoval. Jako za starých časů. Plamen vyšlehl a zase odumíral. Byl to pěkný pocit koukat do ohniště, ohraničeného kameny. Až se chtělo zapomenout, proč tu vlastně jsou.

"Tak ona odešla," řekl Orval. Začal z jiného soudku.

Teasle se zavrtěl. O tomhle se mu zrovna nechtělo mluvit. Ona to byla, kdo odešel. To byl fakt. Vypadalo to, jakoby byl vinen on.

Možná, že vlastně byl. Ale ona přece také. K tomu musí být dva.

Nemohl celou vinu svalit na ni, Orval si o něm nesmí myslet jen to nejhorší. Zkusil mu to vysvětlit neutrálně: "Třeba se

vrátí. Určitě na to myslí. Nebylo to tak zlé. Trochu jsme se občas pohádali." "Já žiju s jednou ženou už čtyřicet let a pokud vím, nikdy moc na odchod nemyslela. Já vím, že se tě teď na to ptá spousta lidí. Ale myslím, že i já mám na to právo. Oč jste se hádali?" Dlouho neodpovídal. Mluvit o čistě soukromých věcech ho vždycky rozčilovalo. Zvláště o těch, které si ještě sám zcela nedokázal odůvodnit.

"Děti," řekl. A když už to bylo venku, přiměl se k pokračování.

"Chtěl jsem aspoň jedno. Ať už holku nebo kluka. Chtěl jsem někoho, kdo by mě měl rád. Někoho, kdo by pro mne byl tím, čím jsem já pro tebe. Nevím, jak bych ti to řekl, připadá mi trapné o tom mluvit." "Nemyslím si, že by to bylo trapné. Já jsem se také dlouho snažil mít své dítě." Teasle se na něho podíval.

"Ovšem, ty jsi úplně jako můj," řekl omluvně Orval. "Jak můj.

Ale nemohu si pomoci, pořád myslím na to, jaké bychom měli dítě, Bea a já. Kdyby to bylo šlo." To bolí. Jako by on celé ty roky nebyl Orvalovi ničím jiným, než synem jeho zemřelého přítele. Nemohl se s tím smířit. Cítil se být víc. Už tak dost ho rozkolísal odchod Anny, že začal pochybovat sám o sobě. A teď ještě tohle, s čím přišel Orval.

"Minulé vánoce," řekl Teasle, "Když jsme k vám šli na večeri, jsme se zastavili na drink u Shingletonů. Koukal jsem na jejich dvě děti, na jejich tváře, když se těšily z dárků. Říkal jsem si: bylo by dobré mít také dítě. Docela mě to překvapilo, v mém věku chtít dítě.

A určitě to zatraceně překvapilo ji. Mluvili jsme o tom, a ona nepřestala říkat "ne". Až pak mi došlo, že jsem to přehnal. Myslela si, že dítě by znamenalo moc trablů. A odešla. Nejbláznivější je, že pořád myslím na to, aby se vrátila, a na druhé straně mi nevadí, že jsem sám. Žádné další hádky, můžu si dělat, co chci, kdy chci. Přijít domů pozdě, aniž bych se musel omlouvat, že nebudu včas u večere.

Jít ven, kdy mám chuť. Někdy si říkám, že to nejhorší na našem rozchodu by bylo, co by mě stál rozvod. A současně ti ani nedokážu říct, jak moc chci, aby se vrátila." V ranním chladu mu došel dech. Ptáci začali zpívat nahlas.

Pozoroval Orvala, jak drží zbytek cigarety v prstech, zažloutlých nikotinem.

"A co ten, kvůli komu jsme tady?" zeptal se Orval. "Nemicháš ty dvě věci náhodou dohromady?" "Ne." "Jsi si tím jistý?" "Ty víš, že jsem. Nejednám nikdy ostřeji, než musím. Víš, právě tak jako já, že město mám pořád pod kontrolou. Samozřejmě, něčemu velkému, jako třeba loupežnému přepadení nebo vraždě, se nedá zabránit předem. Ale většinou už jen to, že jsme na svém místě vytváří předpoklady pro bezpečnost. Pořádek musím udržovat stále, ne jenom občas."

"Ale ty pořád dychtíš po pronásledování toho kluka, ačkoli tvůj podíl na případu už je u konce. Teď je to přece věc státní policie." "Ale byl to můj člověk, kterého zabil. A je to moje odpovědnost, přivést ho zpátky." Orval se podíval na žhavý konec své cigarety a pak oharek odhodil do ohně.

Stíny se začaly zkracovat, stromy a keře se zjasňovaly. Za chvíli vyjde slunce nad hřeben a všude bude spousta světla. Už by mohli vstát a začít. Kde je ten zatracený Shingleton s posilou a s jídlem? Měl tu být už před půl hodinou. Možná, že se mu stalo něco ve městě. Možná ho zdržela státní policie a přijdou teď sami. Nebo společně. Teasle nervózně prohrábl popel v ohništi. Objevily se zase plamínky. Kde k čertu jsou? Pak zaslechl první štěknutí psa kdesi hluboko v lese. To probralo ostatní psy, kteří leželi u Orvala. Bylo jich pět a všichni se klidně dívali na svého pána. Teď však vyskočili a vzrušeně štěkali jako odpověď.

"Ticho," okřikl je Orval a oni opět zmlkli.

Ward, Lester a ještě jeden policista se začali vymotávat ze svých dek, ještě rozespalí.

Psi zavětřili ve směru, odkud se prve ozvalo zaštěkání.

"Lehnout," řekl Orval a psi ho jeden po druhém poslechli.

"Co se děje? Nějaká nepříjemnost?" zeptal se Ward, schoulený v dece.

"Je čas vstávat," řekl Teasle.

"Co?" zeptal se Lester. "Bože, to je zima." "Je čas vstávat," opakoval s důrazem velitel.

"Hned, minutku..." "Každou chvíli tady budou." Lidé se prodírali podrostem a blížili se. Teasle si zapálil další cigaretu. Měl vyschlo v krku, ale jinak byl plný energie. "Jen ať to není státní policie," říkal si v duchu. Náhle se v dohledu objevilo pět mužů, spěšně se prodírajících křovinami. Teasle však ještě nedokázal rozeznat barvu jejich uniforem. Bavili se mezi sebou, ale Teasle nemohl identifikovat hlasy. Pak přišli blíž, spěchajíce vzhůru okolo stromů. Teasle poznal Shingletona, vedoucího psa na vodítku. Když spatřil své muže, ještě nikdy z nich neměl takovou radost. Nesli plátěné mošny, pušky, lana a vysílačku, kterou měl Shingleton na popruhu přes rameno. Pes ho doslova dotáhl do tábora.

"Horké jídlo!" zvolal Lester. "Přinesli jste něco teplého?" Shingleton ho nevnímal. Sotva popadal dech, když předával psa Orvalovi. Lester se otočil k ostatním: "Co jste přinesli?" "Šunku s vejci a sendviče. A termosku s kávou." Lester se natáhl po jednom z ruksaků.

"Tam ne," řekl mu policista. "U Mitche. Ten vedle mě." Mitch otevřel svůj batoh, vybalil z voskovaného papíru sendviče a každému nabídl.

"Ušli jste včera potmě zatraceně pěkně kus cesty," řekl obdivně Shingleton Teaslovi. Pořád byl ještě zadýchaný. Pro jistotu se opřel zády o strom. Myslel jsem, že vás dostihnu tak za půl hodiny. Zabralo mi to dvakrát tolik." "Nemohli jsme jít tak rychle, jako vy včera večer už proto," ozval se Mitch, "že jsme měli přece náklad." "A přesto to byl pořádný kus cesty." Teasle se nemohl rozhodnout, zda to Shingleton říká s uznáním nebo aby ospravedlnil své zpoždění.

Teasle kousl do sendviče, mastného, sotva vlažného, ale bože, bylo to dobré. Vzal si papírový šálek, který Mitch naplnil horkou kávou. Lokl si neopatrně a sykl bolestí. Spálil si patro a jazyk.

"Co se děje tam dole?" Shingleton se zasmál. Přestal žvýkat sendvič, spolkl sousto a spustil: "Jak jste nařídil, čekal jsem minulou noc v poli. Oni přijeli asi deset minut po tom, co jste začali šplhat do lesa. Byli z toho na větvi, že jste nečekal na světlo a pustil se za ním." "Ale co bylo ve městě?" naléhal Teasle.

Shingleton pokračoval s plnými ústy: "Strávil jsem s nimi polovinu noci na policejní stanici. Pak konečně souhlasili, že v tom pojedou společně s vámi. Jsou připraveni na všech cestách pod horami. Sem nahoru nepůjdou. Dalo to dost

práce přesvědčit je, aby na tohle řešení přistoupili, to vám řeknu." "Díky." Věděl, že Shingleton čeká na pochvalu. "Co je nakonec zlomilo? Když jsem jim řekl, že toho chlápka znáte líp než oni a budete nejlíp vědět, co se od něho dá očekávat." "Říkali něco o tom, odkud je nebo zda ho někde hledají?" "Pracují na tom. Říkali, že s námi zůstanou ve spojení přes tohle rádio. Jakmile se něco dozvědí, ozvou se." "To bude dobré. Kopněte někdo do Balforda, ať se konečně probudí," řekl šéf. Měl na mysli mladého policistu, který ještě ležel zachumlaný v dece u ohně. "Ten chlap zaspí i svou smrt." Orval si prohlédl psa, kterého mu vrátil Shingleton. Pes pak olízl tvář mladého Balforda, který okamžitě vylétl z deky a vztekle plivl do ohně.

"Co se, ksakru, děje?" Muži se zasmáli. Pak uprostřed smíchu zbystřili náhle pozornost. Ozval se zvuk motoru. Bylo to příliš daleko, aby mohl Teasle rozeznat, co to je, ale jeho burácení bylo stále zřetelnější. Pak se nad vrcholky stromů objevila rachotící helikoptéra, lesknoucí se v paprscích stoupajícího slunce.

"Co je to za -" začal láteřit Lester.

"Jak nás mohli najít?" divil se Teasle.

Psi se rozštěkali. Do hluku motoru se mísil svist rotujících listů vrtule.

"To je nějaká novinka, co mi dala státní policie," řekl Shingleton.

Sáhl do kapsy a ukázal jim něco, co vypadalo jako matná šedá krabička od cigaret. "Tohle vydává rádiový signál.

Chtěli vědět, kde budete. Proto mě přinutí, abych si to vzal s sebou. Druhou část tohoto zařízení dali tomu chlapíkovi, kterého jste žádal o půjčení helikoptéry." Teasle spolkl poslední kousek svého sendviče. Pohlédl na Shingletona: "Kdo z našich lidí je tam s ním nahore?" "Lang." "Můžete se s ním spojit rádiem?" "Samosebou." Shingleton měl vysílačku ve stínu, opřenou o strom. Teasle stiskl tlačítko na ovládacím panelu a zahleděl se nahoru, kde vrtulník házel prasátka. Začal hlasitě mluvit do mikrofonu: "Langu, Portisi. Všechno je zařízení?" "Co budete chtít, šéfe. Oukej." Hlas zněl ploše, jakoby přicházel z dálky mnoha mil. Taky chrčel, chroutil a prskal. Teasle je sotva v hluku motoru slyšel. Rozhlédl se po svých mužích, postávajících okolo. Orval spěšně sbíral papíry od sendvičů a házel je do ohně. Ekologie.

Ostatní balili věci a kontrolovali pušky. Orval pak spálil i poslední šálky od kávy a oheň zadupal.

"Takže dobrá," řekl Teasle. "Můžeme vyrazit." Jak byl vzrušený, nedařilo se mu zaháknout mikrofon zpátky na vysílačku. Shingleton s nevšední ochotou přistoupil, vzal mu tu věcičku z ruky a zasunul kabel do otvoru.

#### Kapitola 4.

Celé ráno Rambo střídavě šel a běžel a po celou dobu slyšel vzdálený hluk motoru. Mohlo to být odtud několik mil. Zdálo se mu, že slyší výstřely. Dokonce měl dojem, že vnímá hluboký mužský hlas z reproduktoru. Pak ten motor zaslechl sotva za několika horskými štíty a poznal zvuk helikoptéry. Byl to stejný stroj, jaké létaly na průzkum nad džunglí. Přidal do kroku.

Už skoro dvanáct hodin měl na sobě šaty. Ale po chladné, horské noci, kdy vyběhl nahoru nahý se stále nemohl dost zahřát.

Přesto mu oděv dával příjemný pocit. Na nohou měl těžké staré boty, které o půlnoci přinesl na místo neočekávaného setkání mužův syn.

Boty mu byly velké, ale pak si je vycpal listím, což je zpevnilo a už v nich nohy neklouzaly. Jenže se mu zatím udělalo několik puchýřů.

Každopádně byla kůže příliš ostrá a tvrdá na jeho bosá chodidla.

Proč ho jen nenapadlo požádat i o ponožky? Možná, že ten kluk na ně zapomněl schválně. Kalhoty mu naproti tomu byly moc těsné a Rambo ho podezíral, že i to udělal schválně, aby se mu mohl smát.

Boty moc velké, kalhoty moc malé, to byl docela správný žert.

Kalhoty pamatovaly staré časy. Navíc byly v rozkroku rozpárané, záplatované. Teď to byly ty nejhorší kalhoty, které si brali nejspíš jen na ty nejspínavější práce. Měly světlou barvu a skvrny od oleje a vazebný. Košili mu přinesl bílou. Bavlněnou, otřepanou na rukávech i na límci. Aby měl něco navrch, co by ho v noci chránilo před chladem, věnoval mu starý muž svou vlastní červeně kostkovanou vlněnou košili. Překvapilo ho, že se ten muž zachoval nakonec tak přátelsky. Možná to způsobila ta pálenka. Než společně snědli studené kuře s mrkví, které syn přinesl, měli láhev vypítou a pak mu ten muž - jako by se úplně vzdával - podal svou pušku a šátek plný patron.

"Jednou jsem v téhle díře v kopcích strávil pár dní úplně sám," řekl muž. "To už je moc dávno. Nebyl jsem tehdy o nic větší, než je teď můj kluk." Neřekl proč, ale Rambo se z opatrnosti nezeptal.

"Nebyla šance se dostat domů a vzít si pušku. Můžeš použít tuhle.

Až se z toho dostaneš, pošleš mi za ni peníze. Chci jenom tvé slovo. Nejde mi ani tak o peníze. Bůhví, že si mohu opatřit jinou, Ale když se z toho dostaneš, rád bych slyšel, jak se ti to povedlo. Tu flintu budeš mít jako památku na mě. Je to dobrá puška." Skutečně byla: ráže 0,33-30, s páčkou na závěru. Dokázala by srazit člověka na půl míle. Její původní majitel si připevnil na pažbu silný kus kůže, aby ztlumil zpětný ráz. Na mušce byla kapka svítilící barvy, aby mohl lépe mířit i v noci.

Pak Rambo udělal co slíbil. Ustoupil zase po své vlastní stopě korytem potůčku. Vyšel až daleko od míst, kde měl starý muž svůj příbytek. Po chvíli se obrátil na západ. Stále měl v plánu dostat se na jih, do Mexika. Nebyl blázen, takže mu bylo jasné, že dostat se tam nebude jednoduché. Protože nechtěl připustit další riziko a pokusit se ukrást auto, bude muset dlouhé měsíce cestovat pěšky a žít mimo města. Stejně tak mu bylo jasné, že tady nebude nikde bezpečný, dokud se nedostane přes hranice. Ale měl před sebou cíl a to ho uklidňovalo. Když urazí pár mil a tma ho donutí přenocovat, vyspí se někde na stromě, s ranním úsvitem se vzbudí a pak půjde dál. Na dnešek měl k jídlu kus kuřete a mrkev, co mu dal starý muž do začátku. Slunce už bylo vysoko. Šel celkem rychle, pohyboval se ve skrytu stromů podél vyšlapané cesty. Změnil směr a dostal se ven na travnatou plochu. Řev motoru už slyšel téměř nad sebou. Trochu zpanikařil a pokusil se co nejrychleji schovat. Sám na tom palouku, oblečen ve světlé košili, musel přímo svítit

do daleka. Spatřil padlou borovici a to byla snad jediná možnost. Vrátit se zpátky do lesa by už nestihl. Skočil do koruny a schoval se pod její větvě, i když si při tom odřel záda. Tam se přitiskl k zemi. Pak vyhlédl přes jehličí a jakž takž si mohl udělat obraz, co se děje venku. Helikoptéra před ním přímo narostla. Její podvozek se skoro dotýkal špiček jehličnanů.

"Tady je policie," hřměl mužský hlas ze silného reproduktoru.

"Nemáš šanci, vzdej se! Výzva pro všechny. V lese je nebezpečný zločinec na útěku. Může být velmi blízko. Pokud byste viděli mladého muže, volejte policii." Hlas ustal, a pak znovu poněkud neuměle opakoval text, jakoby slova někdo četl z kartičky. "Tady je policie. Nemáš šanci, vzdej se! Výzva pro všechny. V lese je nebezpečný zločinec na útěku. Může být velmi blízko. Pokud byste viděli nějakého mladého muže, volejte policii." A tak dále, pořád dokola. Sotva dokončil provolání, začal zase znovu. Rambo ležel pod větvemi bez nejmenšího pohnutí a přesto si nebyl jist, jestli ho není shora vidět. Úzkým průhledem pozoroval helikoptéru, jejíž rotor divoce čuchal okolní trávu. Byla tak blízko, že mohl vidět oba muže sedící v průhledném kokpitu. Oba se dívali postranními okny dolů. Pilot byl v civilu, policista měl na sobě uniformu města Madisonu. Byl to jeden z Teaslových mužů. Z jeho okénka se vysunula hlaveň velmi razantní pušky, opatřené dalekohledem. Krátce zamířil. Prásk! Rozlehl se výstřel, znásobený ozvěnou mezi skalami. Kulka se rozpleskla o kámen na kraji lesa, který helikoptéra právě přeletěla.

Bože, Teasle ho chtěl dostat za každou cenu, když svému muži přikázal střílet na všechny pravděpodobné úkryty. Přitom vůbec nedbal na to, že střely mohou zasáhnout nějaké nezáčastněné lidi. Ti nakonec měli uposlechnout výzvy a ukázat se. Z Teaslova pohledu to byla dobrá výmluva. Kdyby se to stalo. Pokud šlo o to, zabil přece policajta. Proto mu nemohli dovolit uniknout, ať už pro prestiž nebo pro výstrahu. Navíc, Teasle byl příliš dobrý policista na to, aby ho nechal rovnou zastřelit. Proto ta výzva. Proto ta šance vzdát se mu.

Střelba na různé pravděpodobné úkryty ho měla spíše vystrašit než zasáhnout. Ale kdyby ho trefili, byla by to zatracená náhoda.

Prásk! Další rána zasáhla krajní stromy, a stroj se teď vznesl nad jeho palouk. Pokud ho policajti spatří, určitě budou střílet.

Namířil proto svou pušku mezi větvemi tak, že dostal do mířidel tvář toho střelce. Byl hotov vystřelit a poslat ho do pekla dřív, než on jeho. Nechtěl sice znovu zabíjet, ale neměl jinou šanci. Co hůř, kdyby zastřelil toho muže, pilot by stejně odletěl a rádiem ohlásil, kde je. Během chvíle by sem vtrhli všichni ostatní. Že by mohl vyřadit oba najednou, dokonce i s helikoptérou, tím, že by vystřelil do palivové nádrže, to byla bláznivá myšlenka. Pravděpodobně by ji zásah Dokonce určitě. Ale stačilo by to? Šance byla nepatrná. Bez celoplošné nebo speciální zápalné střely se mu to mohlo jen stěží podařit.

Stále ležel bez hnutí, jen srdce mu bušilo jako zvon, když helikoptéra visela přímo nad ním. Střelec se sklonil k dalekohledu pušky a Rambo ho měl stále na mušce. Stihl ještě stáhnout zbraň zpět, aniž by ho zpozorovali. Díky bohu. Padesát yardů odtud byla vlevo zídka z balvanu a malé jezírko. Když poprvé uslyšel helikoptéru, chtěl se schovat právě tam. Co k tomu chybělo? Jen pár kroků na které už neměl čas. A teď se nad tím místem vznášela helikoptéra. Prásk! Nemohl věřit svým očím. Myslel si, že ho klame zrak. Najednou se keře začaly pohybovat. Opět tam mrkl. Keře se vlnily a Rambo zcela zřetelně spatřil obrovitého jelena s mohutnými plecemi, který se prodíral křovím ke kamenům. Poklesl na přední nohy, pak se zase zvedl, pokoušel se dostat přes planinu na druhou stranu do lesa. Helikoptéra letěla za ním. Jelenovi se z boku finala krev, ale zdálo se, že mu to nevadí. Jako by nebyla na světě síla, která by mohla zastavit to důstojné zvře v jeho rozvážném pohybu směrem k lesu. Helikoptéra se rozlétla za ním. Vraceli se. Ten jelen byl pro ně malým rozptýlením.

Jakmile jim zmizí v lese, půjdou hledat zase jeho. Když ho nenašli u kamenné zídky, museli nutně prohlédnout i padlou borovici. Potřeboval rychle změnit místo.

Musel počkat, až se k němu helikoptéra otočí ocasem, protože oba muži uvnitř se dívali dopředu za jelenem. Nervy měl napjaté k prasknutí. Konečně mohl vystartovat. Vyroloval zpod stromu, vyskočil a sprintem se rozběhl travou co nejkratší cestou k lesu. Ocas vrtulníku nespustil ani na okamžik z očí. Blížil se ke skalám a ke křovinám. Hluk motoru změnil tón příliš brzy. Teď zvedl otáčky.

Jelen to stihl do lesa včas, vrtulník se obloukem vracel zpátky. Prásk! Prásk! První výstřel z helikoptéry mířil na padlou borovici, druhý do koruny, kde se před sekundami skrýval Rambo. Teď se stroj vzdaloval. "Tady policie," hřměl opět hlas z vrtulníku. "Nemáš šanci, vzdej se..." Ramba tlačily v žaludku kousky nestrávené mrkve. Odplivl si, aby zahnal nepříjemný pocit v ústech. Měl před sebou zužující se cestu. Svíraly ji po obou stranách skály. Rambovi bylo na zvracení z toho napětí a z rychlého běhu. Ale s úlevou pozoroval, jak helikoptéra stoupá přes vrcholky stromů a mizí za hřebenem v dalším údolí. Její hluk slábl, hlas z reproduktoru úplně ztlchl.

Nemohl vstát, nohy se mu třáslly víc, než bylo zdravo.

Překvapilo ho, jak moc ho ta helikoptéra vyděsila. Ve válce přece prošel akcemi daleko horšími, než bylo tohle. Vždycky z toho byl sice rozrušen, ale nikdy tak moc, aby nemohl ovládnout své tělo. Byl celý zpocený, potreboval se napít, ale jezírko pod keři bylo zelené a špinavé, voda z něho mu mohla přinést víc škody než užítku.

"Už jsi moc dlouho nebojoval, už jsi odvykl, to je celé," říkal si. "Kondici máš pryč. Měl by ses dát zase do pořádku," vysvětloval vnitřní hlas.

"Jistě," pomyslel si. To byla správná odpověď.

Chytil se zídky, přinutil se vstát, pomalu zvedal hlavu, aby dohlédl nad keře. Otočil se, aby zjistil, není-li někdo nablízku.

Konečně se mohl opřít o kameny, ale nohy ho pořád ještě spolehlivě nenesly. Do závěru pušky se mu zadřelo jehličí z borovice. Začal jej pečlivě čistit.

"Bez ohledu na cokoli, nejprve se postarej o zbraň, aby byla v pořádku," učili je v kursu. Byla to dobrá zásada a on ji

dodržel i teď.

Zápach petroleje, kterým si napustil šaty už vyprchal. Teď nad vším převládala vůně pryskyřice, která mu zůstala přilepená na nohavicích. To všechno se mísilo s hořkostí v ústech. A tak mu zase začalo být zle.

Nejprve si nebyl jist, jestli dobře slyšel. Fičel ostrý vítr a překrýval ostatní zvuky. Pak se vítr zklidnil, svist přestal, a tak ten zvuk zaslechl zcela zřetelně. Ze vzdáleného konce cesty se opět ozval psi štěkot. Ty první temné ozvěny, které zachytil spíš v podvědomí, byla skutečnost.

Znovu se zachvěl. S maximálním úsilím se přinutil k chůzi.

Pak se dokonce rozběhl vzhůru do skal.

Kapitola 5.

"Ten kluk nemůže mít zase tak velký náskok," odhadoval Teasle. On a jeho muži se hnali mezi stromy a keři, sledující smečku psů. Ten kluk utekl z jeho vězení v půl sedmé, setmělo se v půl deváté a v těchto lesích se nemohl dostat potmě daleko. Může mít k dobru z noci ještě hodinu, v nejlepším případě dvě. Pokud vyšel ráno za úsvitu, stejně jako oni, může být před nimi nanejvýš čtyři hodiny.

Ale když vzal v úvahu podmínky, které měl on a oni, došel k závěru, že nejspíš půjde jen o dvě hodiny a možná ještě méně. To, že byl nahý ho jistě zpomalovalo, tuhle část kraje asi neznal, takže mohl trochu bloudit a dostat se do údolí, odkud nebyl východ. Pak by se musel vracet a hledat jinou cestu. Prostě tisíc způsobů, jak ztratit drahocenný čas.

Navíc neměl žádné jídlo a to ho muselo vyčerpat, nemohl jít tak rychle. Vzdálenost mezi nimi se jistě zkracovala.

"Má náskok určitě menší než dvě hodiny," řekl Orval v běhu.

Spíš bych řekl, že nemůže být před námi víc než hodinu. Podívejte se na ty psy. Jeho stopa je tak čerstvá, že ani nemusí tlačit čenichy k zemi." Orval byl kousek před Teaslem a ostatními. Držel se těsně za svými psy. Vodítka, svázaná dohromady, byla jeho prodlouženou rukou. Teasle se šplhal přes kameny, prodíral se křovím a zkoušel se za ním udržet.

Byl to paradox, takhle honit dvaasedmdesátiletého muže. Všichni měli co dělat, aby mu stačili. Jako by síla jeho psů přecházela do něho. Ale Orval každé ráno běhal pět mil, kouřil denně maximálně čtyři cigarety a nikdy nepil alkohol, zatímco Teasle vykouřil denně nejméně půldruhé krabičky, vypil za večer šest plechovek piva a už dlouhá léta netrénoval. Stálo ho maximální úsilí, aby se vzdálenost mezi ním a Orvalem nezvětšovala. Musel jít skutečně až na dno sil. Dýchal tak rychle a zhluboka, že jeho plíce jen hořely. Do nohou začínal dostávat křeče. Ale lepšil se. Přinejmenším si začínal zvykat. Neběžel už tak prkenně, jako když ráno celý ztuhlý začal. U námořnictva boxoval, a tam ho naučili, jak správně běhat. Ale jeho tělu chybělo pravidelné cvičení, ztratil návyky. A tak se musel zase učit, jak nejlíp předklonit hrudník, jak vytáhnout páteř, aby ho nohy samy nesly, aby byl krok co nejefektivnější. Postupně si znovu osvojoval tenhle styl, běžel teď rychleji, pohodlněji, bolesti nohou a břicha se zmenšily, zmocňovala se ho dokonce radost z pohybu.

Cítil se jako před pěti lety, když se vracel z Louisville domů do Madisonu, na nové místo - jako policejní šéf. Město se moc nezměnilo, i když navenek vypadalo zcela jinak. Zůstal i malý cihlový domek, kde kdysi žil, zahrada se stromy, mezi nimiž jeho otec kdysi postavil houpačku. Náhrobky jeho rodičů, všechno, co důvěrně znal, mu za ta léta, co byl pryč, zůstalo v paměti. Obraz to byl ovšem poněkud plošný, bez barev, asi jako černobílá fotografie.

Ale ty vzpomínky teď dostávaly šířku a hloubku. Byly zelené, hnědé, modré. Vzpomněl si, že kameny na hřbitově jsou z červeného mramoru. Nemohl uvěřit, že to opět všechno tak jasně vidí. Představa z dětství však byla příliš reálná:

Novorozené děvčátko, ještě úplně malé, leželo v plastikovém pytlí u matčiných nohou ve společné rakvi. Obě těla se za ta léta rozpadla v prach.

To všechno proto, že byla katolička. Plod měl na svědomí její smrt, protože církev odmítá potraty. Ona ovšem uposlechla své víry, dítě zemřelo a ona s ním. Tohle se stalo, když jemu bylo deset let, a on nikdy nemohl pochopit, proč otec přestal chodit do kostela. Jeho otec mu od té doby chtěl být i matkou, staral se o něho úplně ve všem. Učil ho střílet, rybařit, ukázal mu, jak si zaštepovat vlastní ponožky a uvařit si jídlo, jak mýt podlahu, prát prádlo. Zkrátka ho chtěl vychovat jako nezávislého muže. Jakoby otec předvídal svůj konec, který mu přinesla zákeřná kulka v lese o tři roky později. Pak se ho ujal Orval. Potom přišla Korea, po ní Louisville, a když mu bylo pětatřicet, vrátil se domů.

Kromě Madisonu neměl jiný domov. Cítil se doma jen tam, kde vyrostl. První den, kdy se vrátil, obešel všechna známá místa, která si pamatoval. To mu připomnělo, že má vlastně polovinu života za sebou. Skoro litoval, že se vrátil a v prvních dnech chtěl zavolat do Louisville, jestli by ho nevzali zpátky. Ještě než se rozhodl, zašel do realitní kanceláře a dlouho do noci seděl s agentem nad různými obrázky domů, které byly na prodej nebo k pronajmutí. Ale všechny domy nebo byty, které by bral, byly obsazené a navíc se mu zase žádný nelíbil natolik, aby se rozhodl tam žít. Agent mu dal další knihu s náčrtky a fotografiemi, aby si ji mohl ještě před spaním prohlédnout.

Ležel v malém hotelovém pokoji a listoval v albu, když objevil to, co hledal. Letní srub v kopcích za městem, blízko potoka, u dřevěného můstku, s hustou clonou lesa v pozadí. Okna byla rozbitá, střecha prolomená a přední štít rozpadlý. Omítka opadávala v kusech, byla strupatá, okenice visely v závěsech na čestné slovo.

Příští ráno to celé koupil, a v následujících dnech, nocích a týdnech měl co dělat. Od osmi do pěti organizoval své muže na stanici, zpovídal ty, kteří tu už sloužili. Ty, kteří nechtěli chodit do večerní střelecké školy nebo do školy státní policie, prostě vyhodil.

Trestal všechny, kteří odmítali zvláštní služby. Vyhodil všechno zastaralé zařízení a nakoupil nové, zlikvidoval nepořádky po svém předchůdci, kterého složil infarkt přímo na schodech budovy. Potom od pěti až do tmy - nebo do padnutí - pracoval na svém domku.

Nejprve spravil střechu, zasklíl okna a nalakoval rámy. Udělal nový štít, který natřel rezatou barvou, aby ladil s kmeny vzrostlých stromů a kontrastoval se zelení jejich korun. Staré dřevo, které se k ničemu nehodilo, spálil v ohni za domkem. Rozdělával jej každou noc. Seděl pak u jeho plamenů, vařil a jedl steak s chili a pečené brambory nebo

hamburgery. Jídlo mu ještě nikdy tak nechutnalo, nikdy předtím tak dobře nespal jako tady a už dávno se necítil v takové formě.

Mozoly na rukou ho naplňovaly hrdostí. Paže a nohy mu sílily, pohyb a fyzická práce mu působily radost. Tři měsíce takhle žil a práce na domku byla hotova. Časem už objevoval jen menší věci, které bylo třeba opravit. Ale zato přibývalo nocí, kdy skutečně neměl do čeho píchnout. Tak zašel na pivo, jindy dlouho postával na střešnici u terčů, nebo prostě seděl doma, koukal na televizi a pil pivo. Pak se oženil.

Teď byl se silami u konce. Sotva popadal dech. Hnal se za smečkou psů, zpocený, utahaný, ale šťastný. Sám se divil, proč se o sebe přestal starat.

Psi spěchali kupředu a Orvalovy dlouhé nohy se jen míhaly, aby jim stačil. Teaslovi chlapi se snažili držet tempo se svým šéfem a ten zas dělal všechno pro to, aby neměl velký odstup od Orvala. A v okamžiku, kdy pádili po husté trávě, kdy sluníčko svítilo a pářilo naplno, kdy jeho ruce a nohy už pracovaly automaticky v přesném rytmu, cítil se, jako by takhle mohl běžet navždy. Náhle Orval ještě přidal, a Teasle se už nedokázal téhle změně rytmu přizpůsobit. Jeho nohy najednou ztěžkly. Dobrý pocit byl pryč.

"Orvale, počkej!" Ale Orval stále v těsném závěsu následoval své psy.

## Kapitola 6.

Když opustil lesní cestu a dostal se do skal, musel zpomalit a dávat dobrý pozor, kam šlápnout, aby na kamenech neuklouzl a nezlomil si třeba nohu. Na úpatí skály se zastavil a spěšně zkoumal, kudy lézt nahoru. Teď našel puklinu, začínající asi tři stopy nad zemí a táhnoucí se až k vrcholu. Lezlo se mu dobře, ale pod vrcholem už nebyly vyčnívající kameny, takže se neměl čeho přidržovat. Musel se dostat přes malý převis. Pak už to šlo zase líc.

Štěkání psů se odráželo od vrcholu skály poměrně hlasitě. Přikrčil se, aby se podíval, kde je helikoptéra. Vidět ji nebylo a slyšet naštěstí také ne. Ale nebylo tu ani stopy po někom, kdo by ho pronásledoval.

Dokonce ani na sousední skále, ani hluboko v údolí. Opět sklouzl do křovisek mezi pokřivenými stromy, hned pod skalním okrajem a prudce zahnul doprava do průseku, kde bylo vidět dlouhou cestu. Tam se položil a začal zkoumat různobarevné pásy trávy a lesů pod sebou. Asi míli směrem dolů po cestě viděl muže, kteří letěli jako o závod přes lesní podrost do volného prostoru. Na tu dálku se zdáli muži malí jako loutky a stěží k rozeznání. Pokusil se je spočítat.

Bylo jich asi deset. Psy už na tu dálku neviděl vůbec, ti byli jen slyšet, a to dost. Tohle ale nebyl Teaslův oddíl, který ho pronásledoval, napadlo ho. Počet nesouhlasí. Ale kdo jiný by mohl zachytit stopu a tak rychle ho pronásledovat? Během patnácti minut by se tímhle tempem museli dostat na místo, kde teď je. Teasle - podle Rambovy úvahy - by měl být odtud hodiny. Buď on sám nebo některý z jeho mužů však zná tuhle krajinu dokonale, hlavní směry zkratk, které vedou skalami a údolími. Běžel zpátky, aby se dostal znovu ke skále.

Nemohl připustit, aby Teasle použil stejně jednoduchý výstup jako on předtím. Dostal nápad. Vsunul pažbu pušky do škvíry pod velkým balvanem a opatrně, aby ji nepoškodil nebo se dovnitř nedostala nečistota, začal páčit. Kámen byl velký a těžký, ale přesto se mu jej podařilo uvolnit z lůžka. Když ho rozkýval, využil jeho velikosti a tíhy, dostal jej tam, kde ho chtěl mít. Kámen teď úplně zablokoval trhlinu a jednou stranou vyčníval přes skalní okraj daleko do prostoru. Člověk, který přicházel zdola, se přes něj nemohl dostat. Byl by jej musel vyrvat z této polohy, ale k tomu byla šance jenom shora, nikoli zespoda. Tam nebyla dostatečná opora pro pohyb s tak těžkým břemenem. Potřeboval by několik mužů, kteří by mu pomáhali, ale štěrbina byla příliš úzká na to, aby se tam vešli a spojili své síly. Teasle, dostane-li se až sem, by mohl nějakou chvíli dumat, jak překážku překonat. A on zatím bude zase kus před ním.

Tak si to vypočítal a doufal, že dobře. Podíval se dolů na cestu a skoro se lekl toho, co viděl. Zatímco se mohl se zátarasem, oddíl mužů se přesouval tak rychle, že teď už byl u jezírka a keřů, kde se před tím schovával on. Muži - v jeho očích stále miniaturní - pozorně sledovali psy, kteří se štěkotem očichávali terén a pouštěli se do stále větších kruhů. Něco muselo přerušit jeho stopu. Aha, ten zraněný jelen, pomyslel si. Když sebou hodil do křoví, trochu jelení krve ulpěla i na něm a teď psi váhali, mají-li jít po stopě jelena nebo po jeho. To však trvalo jen chvíli. Rozhodli se ztraceně rychle. O sekundu později vyskočili a namířili si to ke skále, přímou cestou, kudy se dal on. Otočil se, popadl pušku a rozběhl se do hustého lesa.

Když porost začal houstnout víc než zdrávo, couvl. Vybral si jiný směr. Zase chvíli běžel než musel udělat totéž. S tím kamenem se pořádně nadřel. Velkým vypětím se mu zpotila tvář, až to štípalo.

Nyní se potil znova ve snaze překonat hradbu lesa. Ostré větve ho zase drásaly a rozdíraly pokožku až do krve.

Po chvíli se uvolnil. Náhle vystoupil z tmavého lesa do jasného slunce. Před ním se otevřel volný prostor. Chvilku si odpočinul, jen co by nabral dech a pokračoval. Teď klouzal ze svahu. Tam byla další skála a zase les, jenže o kus níž. Stromy tu měly opět oranžové, červené a hnědé listy. Skála byla příliš strmá, aby se po ní mohl spustit. Jednu skálu měl za sebou, druhou vedle sebe. Znamenalo to, že si musí vybrat nějakou jinou cestu. Pokud by šel na východ, dostal by se na široký konec té lesní cesty, kde už byl. Ale Teasle měl asi své muže teď už na jejich obou koncích, pro případ, že by se náhodou vrátil. Zbývala jediná možnost, jít na západ ve směru, kterým odletěla helikoptéra. Běžel tak dlouho, dokud se nedostal k dalšímu převisu. Tam zjistil, že se chytil do vlastní pasti.

Bože! Psi už štěkali zase blízko. Sevřel pušku, proklínaje se, že nerespektoval jedno ze základních pravidel, jaká ho kdy učili: vždycky si vyber cestu, která tě nemůže zablokovat. Nikdy se sám nesmíš odříznout. Bože, cožpak mu ochabla i hlava, když ležel dlouhé týdny na nemocničním lůžku? Nikdy neměl šplhat zpátky na tu skálu. Přispěl tak sám k tomu, že ho chytí. Dostane se Teaslovi do rukou jenom proto, že se tak hloupě nechal zaskočit.

Psi se opět blížili. Pot skrápěl jeho tvář. Ruku měl pokrytou krví, jak mu ji pobodaly a rozdrásaly ostré větvičky a trny keřů. Ta krev ho rozzuřila. Zlobil se sám na sebe. Myslel si, že utíkat před Teaslem bude jen rutinní záležitost, úplně jednoduchá. Protože po tom, co prožil ve válce, musí přežít všechno. Způsob, jakým ho vyděsila helikoptéra, měl být varováním. Věděl, že jde do tuhého, ale stále věřil, že Teaslovi může utéci, zvláště, když vyrobil ten kamenný zátaras.

Ted' se dostal do úzkých vlastní vinou a bude potřebovat zatracené štěstí, aby z toho vyvázl jen s tou krví, která mu už teď skrápěla ruce.

Ale ještě se nevzdával. Spěchal opět nahoru, na vrcholek té poslední skály. Odtud se dlouze zadíval dolů. Postavil se tam, kde se mu skála zdála nejpříkřejší. Asi dvěstě stop.

"Dobrá," řekl si. "Byla to tvoje hloupá chyba, teď za ni budeš platit. Podívejme se, jak silný je tvůj poslední trumf." Zasunul si pušku pohodlně mezi opasek a kalhoty. Srovnal šiji tak, aby je měl podél těla. Pažbu u lokte a hlavě u kolena.

"Třeba to není předem ztracené," zabručel a lehl si na břicho.

Opatrně se spustil přes okraj. Jak se držel jen rukama, jeho prsty nenašly žádnou oporu...

Psi se rozštěkali přímo hystericky, když doběhli k místu, zavalenému kusem skály

## Kapitola 7.

Teasle musel okamžitě použít rádio, když viděl, že k odstranění překážky potřebuje kladku a lano. Chtěl prozkoumat, jestli jeho soupeř není nahore. Rambo byl o dvacet metrů níže, pod skálou, když slyšel, jak Teasle volá. Přímou řval do mikrofону. Odhadoval, že bude muset vydržet nejméně deset minut. Hledal tedy alespoň nějakou oporu pro špičky bot. Pokoušel se co nejvíce rozložit váhu svého těla. Často se zhoupal jako ve větru. Boty mu klouzaly po skále, když se chtěl zachytit nohama. Držel se zuby nehty, ale určitě to bylo jistější, než šplhat zpátky, kde by ho mohli vidět z helikoptéry. Ani potom by se nejspíš nedostal z jejího dohledu, až by přeletěla přes skalní převis. Neměl na vybranou. Musel zkusit štěstí a opatrně se spouštět dolů a doufat, že ho pronásledovatelé nespátrí.

Ta skála pod ním vypadala obrovská, přitahovala ho, jako by k ní víc a víc přibližoval zvětšovací sklo. Zkusil si představit, že jde jen o cvičení v parašutistické škole. Dost dobře to ale nešlo, protože slyšel zuřivý štěkot psů a znovu se přibližující hluk helikoptéry.

Urychlil proto svůj sestup. Napínal tělo a věnoval stále menší pozornost místům, kde hledal opory pro nohy. Pot ho svrběl na tvářích nesnesitelně a přitom se nemohl poškrábat. Stékal mu na rty a na bradu jako lepidlo. Předtím, když slyšel helikoptéru na té planince a běžel přes trávu do úkrytu pod padlou borovicí, připadal mu její hluk jako síla, která ho poháněla vpřed. Ale teď, tady, ho omezovala, zpomalovala, ačkoli tak spěchal. Cítil její řev jako něco kluzkého, co ho oddalovalo od cíle a hrozilo ho uvrhnout do zkázy. Pevně se přidržel a odvážil se pohlédnout vzhůru. Viděl nad stromy vrtulník, jak se blíží k jeho skále. Vlněná červená košile byla příliš kontrastní proti matné šedi skály. Tak se modlil, aby se stal zázrak, aby ho střelec nespátril. Ale věděl, že ti v helikoptéře ho shora určitě objevili. Zaryl prsty do kamene. Špičky bot tlačily na centimetrové plošky, na nichž se silou vůle držel. Otřásl se hrůzou, když jednou nohou sklouzl. Kulka, která se rozpleskla o kámen vedle jeho pravého ramene ho vyděsila. Byl to otřesný pocit a tak zavrával, že skoro spadl. Zatřásl hlavou, aby přišel k sobě. Začal horečně tápat, jak se lépe chytit.

Podařilo se mu třikrát zachytit nohama, a pak zůstal bez opory.

Prásk! Druhá kulka zazvonila o skálu, tentokrát trochu výše, skoro u jeho hlavy. Znovu ho pořádně vystrašila. Věděl, že teď už je skoro mrtvý. Trhnutí helikoptéry ho zachránilo před jistým zásahem.

Posunulo střelcovu hlavě a tak šla kulka výš. Pilot však svůj stroj stabilizoval.

Rambovi se obrovským vypětím třáslы nohy i ruce. Sklouzl dolů, ale zachytil se rukama, a pak znovu. Našel další výstupky pro nohy, využíval každou šanci, zarýval se přímo do skály. Zase visel v prázdnu, jen na krvácejících prstech. Helikoptéra se k němu blížila jako nějaká pohádková saň. Dobrý bože, ať ta prokletá věc zmizí.

Nedopřávej jí takový klid, aby mohla střílet úplně přesně. Prásk! Úlomky kamene mu vyryly do tváře pálicí rýhu.

Mžoural přivřenýma očima na balvany sto stop pod sebou. Pot mu zalepoval oči, sotva mohl spatřit bujnou jedli, která vyrůstala kousek níž. Její horní větve byly nějakých deset stop pod ním. Nebo patnáct. Možná taky dvacet.

Neměl teď vůbec žádný odhad.

Vrtulník se rýsoval přímo nad ním. Vítr z rotoru mu bral rovnováhu.

Nasměroval své tělo na vrcholek stromu, povolil zdřevěnělé prsty a pustil se. Žaludek se mu sevřel, hrdlo se stáhlo úzkostí v náhlé prázdnotě. Bylo to tak dlouhé, tak nekonečné, než se dotkl prvních větví. Propadl do nižších pater koruny, až se zastavil o jednu z pevných, nepoddajných větví.

Otlučení. Absolutně zkrhlý.

Nemohl dýchat. Lapal po dechu a bolest mu zaplavovala tělo.

V hrudníku ho ostře bodalo, stejně tak v zádech. Byl si skoro jistý, že ho zasáhli.

Ale nestalo se tak. Srazil ho vzdušný vír z vrtulníku a jen odražený zbytek kulky. Byl teď vysoko na stromě. Pušku měl stále mezi opaskem a nohavicí, ale právě náraz, když spadl na pevné větve zrovna na bok s puškou, ho přímo ochromil. Doslova v agonii přinutil ruku k pohybu. Uchopil pušku a snažil se ji vytáhnout, ale nešlo to. Nahore kroužila helikoptéra a střelec se chystal ještě jednou vypálit.

Rambo konečně vytáhl pušku, uvolnil ji, ale ten pohyb byl tak silný, že větve, na které seděl, se začala nebezpečně houpat. Ztratil rovnováhu. Stehnem se zachytil na tlustém suku a zoufale se ještě stačil zahákovat rukou za větev. Ta začala praskat. Znovu zatajil dech. Jestli se zlomí, spadne z obrovské výšky na špičaté skály pod sebou. Větve ještě jednou zapraskala, ale naštěstí zátěž vydržela.

Rambo opět začal normálně dýchat.

Zvuk vrtulníku se nyní změnil. Ustálil se. Pilota asi napadlo zůstat na místě. Rambo nevěděl, jestli ho na tomhle stromě mohou vidět nebo ne. Ale bylo to úplně jedno. Koruna byla natolik malá, že stačilo, aby střelec zasypal prostor kulkami. Nemohl ho minout.

Neměl čas ani přestoupit na silnější větev. Příští kulka by ho mohla dorazit. Se zoufalým spěchem rozhrnul jehličí a vyhlédl vzhůru.

Viděl vrtulník, jak visí nad ním a víří vzduch.

Přímo nad ním. Jako by seděl na střeše domu. Střelec se vykláněl z okénka na své straně. Rambo viděl jeho kulatou tvář s velkým nosem úplně jasně. Ten muž se chystal vystřelit. Tenhle okamžik Rambovi stačil. Jediným instinktivním pohybem zvedl hlaveň pušky k větví nad sebou, přitiskl ji ke kmeni a zamířil rychle přímo do středu té kulaté tváře, na špičku jeho velkého nosu. Stačil jemný pohyb kohoutku. Býčí oko.

Střelec padl zpátky do kokpitu. Byl mrtev, ani nestačil vykřiknout. Aniž stačil vůbec otevřít pusu. Byl to takový mžik, že pilot stále držel vrtulník na místě, jako by se nic nestalo.

A pak Rambo spatřil, jak celá ta hrůzná scéna zapůsobila na pilota. Kousky kostí, vlasů, mozku a krve se rozstříkly po plexiskle.

Celý vršek hlavy jeho partnera byl najednou pryč...

Pilot nemohl pochopit, co se stalo. Byl v šoku. S rozšířenými očima, s otevřenými ústy se sesunul do sedadla. Ještě jednou pohlédl na podlahu a přitáhl řídicí páku.

Rambo se pokoušel vystřelit ještě jednou. Přidržel se silně větve. Na pilota sice neviděl, ale měl přibližnou představu o jeho poloze podle sedadla, na kterém byl střelec předtím. Když se helikoptéra prudce zvedla nad útes, zamířil do toho místa. Předek se přes skálu přenesl bez problémů, ale silně nakloněná ocasní část zachytila o okraj převisu. Rambo si v řevu motoru nebyl tak docela jistý, že zaslechl, jak zazvonil kov o skálu. Ale ke kolizi skutečně došlo. Helikoptéra jakoby se na okamžik v té nepřírozené poloze zastavila, náhle se pak otočila předí k zemi a narazila přímo do skály. Se skřípotem a praskotem se listy vrtule tříštily o kamení. Pak se stroj přelomil v půli a explodoval. Vrtulník se změnil v padající kouli kovu a ohně, která se zarazila až o stromy hezký kus níž. Spodní suché větve jehličnanů začínaly hořet. Kolem se šířil pach spáleného masa a benzínu.

Rambo se narovnal a rychle lezl dolů. Větve byly silné a husté, nešlo to snadno. Musel ručkovat okolo kmene, aby si našel schůdnou cestu. Psi už zase štěkali o něco blíže a zřetelněji, jakoby už překonali kamennou bariéru. Zátaras měl podle Rambových představ vydržet mnohem déle. Proto nemohl pochopit, jak ho Teasle a jeho oddíl mohli zdolat tak rychle. Pevněji sevřel pušku a spouštěl se po větvích dolů, jehličí ho přitom škrábalo do rukou a do tváří. Hrud' ho bolela po pádu na strom. Vypadalo to na vážnější zranění. Na zlomená nebo přinejmenším naražená žebra. Ale to mu nemohlo zabránit v postupu. Psi štěkali stále hlasitěji, musel rychle dolů. Točil se, sjížděl po zadku, klouzal se. Jeho vrchní vlněná košile se zadrhla o větve a rozpárala se. Ještě rychleji! Ti zatracení psi! Musel přidat stůj co stůj...

Kousek nad zemí spatřil hustý černý kouř. Už ho i cítil. Dral se mu do plic a tak instinktivně zatajil dech. Přes tmavou clonu viděl vrak hořící helikoptéry. Asi dvacet stop od země končily větve.

Nemohl slézat dál. Nešlo ani spustit se po kmeni, protože staletá jedle byla tak silná, že kmen nad zemí prostě neobjal. Sklouznout tedy nemohl, zbývalo jen seskočit. Neměl jinou možnost. Psi nahoře štěkali a to ho nutilo rychle se rozhodnout. Pozorně si prohlížel zem pod stromem a vybíral si místo, kam by mohl dopadnout, kde by byl dostatek suchého jehličí a měkčí půdy. Zvolil si malý dolík, který by měl být za léta jehličí plný a ztlumil poněkud jeho pád. Ještě než naposledy pohlédl dolů, zasmál se. Přesně takové situace nacvičovali kdysi v parakursu. Celé týdny skákali na cvičišti z věží. Přidržel pušku, chytil se ještě poslední větve, nechal tělo zklidnit, aby se nehoupalo a pustil se. Dopadl perfektně. V pravý čas vypéroval doskok koleno a přes pravé rameno se skulil a po parakotoulu vyskočil opět na nohy. Přesně tak, jak už to udělal tisíckrát před tím.

Zvedl ze země pušku, kterou pustil z ruky na poslední chvíli. Dobrý pocit mu však vydržel jen do té doby, než unikl z dosahu štiplavého kouře, vycházejícího zpod koruny a schoval se za skálu. Bolest na hrudi opět zesílila. Moc to bolelo. Úsměv ze rtů mu zmizel. Bože, nestojí to za nic! Zahleděl se přes skály dolů. Zamířil do údolí, se ztěžklýma nohama, s bodavým ohněm v hrudi. Ocítl se opět na travnatém palouku.

Pro jistotu zaspintoval do stínu stromů. Pak se znovu ozvali psi.

Přímo šileně řvali na vršku rovnou nad ním. Byli teď zřejmě na místě, odkud se pokoušel slézt ze skály. Teasluv oddíl mohl kdykoli začít střílet. Na tomhle palouku v otevřeném prostoru neměl šanci. Musel se zase dostat do lesa, do úkrytu silných stromů. Plížil se po zemi, kryl si hlavu. Vystřídal všechny triky, které znal, aby jako cíl byl pro střelce co nejnesnadnější. Pokud už by měl být - nedej Bože - zasažen, aby nemohli trefit důležité části těla. Proplazil se křovím a dostal se mezi stromy. Pokračoval pro jistotu po čtyřech, aby nezakopl.

Po chvíli stejně zůstal ležet a těžce oddychoval. Do nosu se mu drala vůně jehličí a vlhkého listí.

Ted' nikdo nestřílel. Nemohl to pochopit. Stále tam ležel, těžko dýchal. Zkoušel naplnit plíce vzduchem a pomalu jej vypouštět a nevnímat při tom bolest v žebrech, ostrou jako nůž. Proč nestříleli? A pak mu to došlo: protože na tom skalním převisu prostě nebyli.

Nedostali se ještě na místo, odkud se pokoušel slézt. Stále ještě museli být u jeho zátarasu. Jenom zvukově to vypadalo, že jsou blíž.

Zvedl se mu žaludek, neměl už ale co zvracet. Pomalu se napřímil a díval se na žluté a červené listy proti modré obloze. Co je to s ním? Ještě nikdy se takhle nezmýlil v odhadu zvuků a vzdáleností.

Mexiko. Představa teplé, vlnami omývané pláže se znovu drala do jeho mysli.

"Pohni se. Začni se opět hýbat a jdi," přikazoval si. Postavil se na nohy a přinutil se pokračovat v chůzi. Ted' skutečně zaslechl mužské hlasy a psí štěkot z místa, kde je před hodnou chvílí tušil.

Zastavil se a poslouchal. Potom se stočil k cestě, po níž přišel.

Stop! Nesmí jít zpátky stejnou cestou. Travnatý palouk byl dlouhý. Bylo mu jasné, že ve chvíli, kdy opustí kryt lesa, bude proti střelám z vršku pahorku zcela nekrytý. Stíhací oddíl by mohl prozkoumat část lesa, kudy on do něj vstoupil.

A kdyby se teď objevil opět ve svých vlastních stopách... Odbočil proto do lesa.

Přiblížil se do míst, kde ho sotva kdo mohl očekávat. Když stromy začínaly řídnout, ponořil se opět hlouběji. Teprve odtud se doplazil houštím na kraj, odkud měl výhled. Spatřil něco nádherného: snad stovku yardů od něho, na vršku

skály, byli muži se psy. Všichni se hrnuli k místu, odkud prve slézal a naráz se před srázem zastavili.

Vpředu byl muž se smečkou na vodítku, ostatní se shromáždili kolem něho. S nevěřícím výrazem v tvářích hleděli na kouř a plápolající oheň z helikoptéry. Dostali se teď k Rambovi nejbližší od chvíle, kdy začal utíkat. Svítlo na ně slunce. Viděl je všude zřetelně, byli blízko, jako pod zvětšovací sklem. Napočítal šest psů a deset mužů. Devět z nich mělo šedé policejní uniformy Teaslova oddílu.

Desátý měl na sobě zelenou bundu a kalhoty. To byl ten, jenž držel v ruce vodítko. Psi teď očuchávali místo, kde začal svůj sestup.

Pouštěli se po ochozu i dál, aby zjistili, nejsou-li stopy v blízkém okolí. Pak se s jistotou vrátili na místo, kde svůj průzkum začali a zuřivě řákali.

Muž v zeleném byl starší než ostatní. Převyšoval je snad o hlavu. Uklidňoval psy, hladil je, poplácával po plecích, mluvil k nim.

Někteří z policistů si sedli, jiní zůstali stát, ale všichni koukali dolů.

Možná na hořící vrtulník, možná na kraj lesa, kde na dálku hledali případné stopy.

Ti lidé ho vůbec nezajímali. Jen jeden z nich, který neklidně přecházel sem a tam a třel si rukou stehno. Teasle. Nic tomu sporému tělu nechybělo. Ten předsunutý hrudník, nízká hlava, kývání z boku na bok - jako načepýřený kohout. Jistě.

Jako kohout. To jsi ty, Teasle, kohout.

Vlastní žert ho rozesmál. Ležel pod keřem, kam dopadal stín.

Odpočiněk byl velmi příjemný. Zamířil na Teasla svou zbraň. Dostal ho do mířidel právě ve chvíli, kdy mluvil ke svým mužům. Jak by ho asi překvapilo, kdyby mu v půli slova vletla kulka do krku a druhou stranou vyletěla ven? To by byl ještě lepší žert. Ten nápad ho tak okouzluje, že málem stiskl spoušť.

To by ovšem byla chyba. Ano, chtěl ho zabít. To jistě. Po tom, co ho vyděsila jeho patová situace mezi helikoptérou a Teaslovými muži, nestaral se o to, co dělá, aby se z toho dostal. Teprve teď si uvědomil, že zabil ty dva muže ve vrtulníku. Netrápil se tím tak, jako když před tím zabil Galtu. Opět si začal zvykat na smrt.

Ale vzal to jako otázku priorit: Skála Teasla nezastavila, jenom ho o nějakou hodinu zdržela. A kdyby Teasla zabil, to by nezastavilo celý oddíl. Stále by jim zůstali psi, - aby mohli pokračovat v honičce.

A to by teprve měli motiv...

Zadíval se na psy. Určitě nebyli zázrační, ale rozhodně šlo o živé a zkušené stopaře a lovce. Pokud by ho dohonili, mohli by přímo zaútočit a nejen ho držet v šachu, jak to bývá u policejních psů obvyklé. Takže nejprve musí zastřelit je. A hned po nich Teasla. Nebo toho muže v zeleném. Kdyby se objevil před Teaslem. Ze způsobu, jakým vedl své psy, Rambo usoudil, že o stopování ví hodně.

Pokud by on a Teasle byli mrtví, ti ostatní by asi nevěděli jak postupovat, aby ho dostihli. A to by je přinutilo vrátit se domů.

Určitě nevypadali, že by mohli mít moc zkušeností s tímhle způsobem boje. Stáli nebo seděli na otevřeném prostranství nad ním, až ho to znechutilo. Určitě vůbec netušili, že by mohl být tak nablízku. Muž v zeleném měl spoustu problémů, aby své psy udržel v klidu. Pletli se jeden přes druhého, křížili vodítka. Muž je rozdělil a tři z nich předal jednomu policistovi. Rambo se nadzdvihl zpod svého keře a zamířil na tři psy, kteří zůstali v rukách starého muže.

Dva z nich okamžitě trefil a dalším výstřelem by byl srazil i třetího, kdyby ho muž nestrhl přes okraj zpět. Policisté začali křičet a stáhli se z výhledu. Druhá trojice psů se divoce roztékala a snažila se vytrhnout z vodítek. Rambo jednoho z nich trefil. Další vyskočil a sklouzl ze skály a policista, který je držel, místo aby pustil šňůry, nechal se popotáhnout, ztratil rovnováhu, spadl a stáhl posledního psa s sebou. Ještě zoufale vykřikl, než se hluboko dole roztříštil o útesy.

## Kapitola 8.

Teď byl naprostý klid. Muži zůstali ležet zcela zaskočení, ochromeni. Svítlo na ně slunce, vítr nefoukal. Ticho se protahovalo.

Pak najednou Shingleton natáhl zbraň, zamířil na okraj lesa a vystřelil. Když vypálil čtyři rány, připojil se k němu další muž a pak další a další, všichni kromě Teasla a Orvala pálili dolů v dlouhých salvách. Výstřely rachotily jeden přes druhý, jakoby hodili pás nábojů do ohně a munice vybuchovala po desítkách.

"To stačí," zavelel Teasle.

Ale nikdo neuposlechl. Stříleli podél hřebene, do skal, do kopečků hlíny. Pálili tak rychle, jak jen jejich zbraně mohly.

Prásk! Prásk! Závěry zbraní se neustále pohybovaly, vyhazující prázdné nábojnice. Muži hned zasunovali do komory nové. Stříleli vlastně bez míření. Zasypávali prostě jen tak údolí kulkami. Teasle, schovaný za skalním výstupkem, zařval: "Tak dost! Řekl jsem nechtě toho!" Ale oni přesto pokračovali, ostřelující kmeny stromů. Sem tam zasáhli nějakou z menších větví a její pohyb přilákal pozornost dalších střelců. Vypadalo to, jako by se tam někdo skrýval.

Rozstřílené listy se zvolna snášely k zemi. Někteří už znova nabíjeli a začali opět pálit. Pušky měly různé značky:

Winchester, Springfield, Remington, Mariin, Savage. Stejně tak různé kalibry: 0.270, 0.300, 0.30-06, 0.30-30. Zásobníky na šest, sedm nebo devět ran. Všude kolem se teď válely prázdné nábojnice, Orval stále držel na vodítku svého posledního zbylého psa a křičel: "Zastavte to!" Teasle vyskočil, přistoupil k okraji a zařval, až mu naběhly žíly na krku: "Stop! Ztraceně! Řekl jsem stop! Kdo ještě natáhne závěr, je dva dny bez výplaty!" To je zarazilo. Někteří ještě nestačili znovu nabít. Zbytek se nějak ovládl, i když napětí trvalo dál. Pušky v pohotovosti s prstem na kohoutku, dychtící po pokračování. Potom zakryl slunce mrak a všichni se uklidnili. Teprve teď sklonili hlavně.

Větrík zesílil, rozžuměl jenně listy stromů okolo nich.

"Ježíšikriste," vydechl Shingleton. Jeho tváře byly bledé a napjaté jako kůže na bubnu.

Ward odpočíval opřen o lokty, ležel na břiše a olizoval si koutky úst.

"Nikdy v životě jsem se tak nevydělil," řekl někdo nejistým hlasem.

Teasle se podíval, byl to jeho nejmladší člověk.

"Co to tady tak smrdí?" zeptal se Lester.

"Opravdu nikdy," trval na svém mladík.

"On to je. Jde to od něj." "Kristepane, moje kalhoty... Já..." "Nechtě ho o samotě," řekl Teasle. Odplivl si.

Malý mrak, který předtím zakryl slunce, se trochu posunul a všechno se zase zalilo jasným světlem. Teasle se podíval do údolí a pak směřem k slunci. Zpozoroval, že se blíží další mrak, tentokrát větší. Byl černý a zdál se plný deště.

Odlepil si zpocenou košili od hrudi a pak ji pustil zpět. Okamžitě se přilepila, splynula s tělem.

"Mohlo by sprchnout," řekl si. "Nebo se aspoň ochladit." "Vsadíte se někdo, jestli jsme toho kluka trefili?" zeptal se Mitch.

"Je někdo zraněn? Jste všichni v pořádku?" zeptal se Ward.

"Ovšem," odpověděl Lester. "Všichni jsme oukej." Teasle se na něho ostře podíval.

"Počítej znova. Je nás přece jen devět, Jeremy spadl se skály." "A tři moji psi spolu s ním. A další dva jsou zastřeleni," řekl Orval. Jeho hlas zněl monotónně, jako by vycházel z nějakého nástroje. Zněl tak cize, že se na něho všichni naráz podívali.

"Pět. Pět mých psů je pryč." Tvář mu zešedla jako cement.

"Orvale, je mi to moc líto," řekl Teasle.

"To ti tedy zatraceně musí být. Ty jsi měl tenhle bláznivý nápad. To zaprvé. Měl ses na to vykašlat a předat to celé státní policii." Poslední pes se třásl na vodítku a vyl.

"Jen klid," řekl mu Orval a pohladil ho po hřbetě. Otočil mu hlavu, aby neviděl mrtvá těla dvou psů, ležící podél výčnělku skály.

"To bude dobrý, neboj se. Jestli je pořád ještě dole a naživu, dostaneme ho," zahučel Teasle.

Orval na něho vrhl pohrdavý pohled a zvýšil hlas: "Pořád ještě nechceš počkat na tu zatracenou státní policii, aby to od tebe převzala, co? Nebo snad nemůžeš?" Starý pán čekal od Teasla rychlou odpověď. Ten pohnul rty, ale neřekl nic.

"Co to je?" zeptal se Orval. "Kristepane, jestli k tomu máš co říct, vyslov to jasně, jako chlap." "Chtěl jsem říct, že tě nikdo nenutil, abys šel s námi. Viděl jsi zatraceně dobrou příležitost předvést se jako správný starší ostřejší chlap. Běžel jsi před námi všemi, zlikvidoval jsi ten zátaras ve skále, abys ukázal, jak jsi moudřejší. Byla to tvoje chyba, s těmi psy. Sám přece víš, že se měl držet dál od kraje." Orval se třásl vzteky. Teasle si teď přál, aby ta slova mohl vzít zpátky. Díval se do země. Nebylo to od něho správné, že se takhle do Orvala navezl. Cítil přece vděčnost a snad i štěstí, když Orval vymyslel, jak uvolnit ten nastražený balvan. Sám vylezl nahoru a uvázal jeden kus lana okolo něj a ostatním rozkázal táhnout za druhý konec. On zatím vzal silnou větev a páčením pomáhal šutr nadlehčit.

Když balvan povolil, narazil sice do skály těsně vedle nich, ale všichni stačili ještě uskočit kus zpátky. "Dobrá, poslouchej, Orvale," začal Teasle teď už klidně. "Je mi to líto. Byli to dobří psi. Věř mi, moc mě to mrzí." Vedle něho se cosi náhle pohnulo. To Shingleton znovu strhl pušku, zalíčil a vypálil dolů na hromadu jehličí.

"Shingleton, řekl jsem dost!" "Něco jsem tam viděl." "To tě bude stát dvoudenní výplatu, Shingleton. Tvoje žena se z toho zblázní a ty budeš mít doma peklo." "Ale já viděl, jak se tam něco hýbe, říkám vám." "Neříkej mi, co si myslíš, že jsi viděl. Střílíš impulzivně, stejně jako jsi chtěl střílet ve městě před stanicí, když ten kluk utekl. Teď poslouchej. A platí to pro vás pro všechny. Dávejte pozor! Nikdo jste netrefili ani do blízkosti toho kluka. Za dobu, po kterou jste opětovali jeho střelbu, mohl se klidně vydělat, zahrabat to a ještě odejít kus dál..." "Jářku, šéfe, dva dny výplaty?" zeptal se Shingleton. "Myslíte to vážně?" "Ještě jsem neskončil. Vy všichni poslouchejte! Vidíte, kolik patron jste vyplývali? Polovina vaší munice je v tahu." Zadívali se na prázdné nábojnice, válející se všude kolem v prachu. Samotné je překvapilo, co jich tam bylo.

"Co uděláte, když začne akce znova: Vystřelíte zbytek nábojů a pak po něm budete házet kamením?" "Státní policie nám může dodat další," řekl Lester.

"A jak vám asi bude, až sem přijdou a vysmějí se vám, že jste vyplývali tolik munice?" Ještě jednou se podíval na prázdné nábojnice a najednou si všiml, že jedna hromádka je jiná než ostatní. Muži upadli do rozpaků, když Teasle zvedl několik nábojů.

"Tyhle vůbec nejsou vystřelené. Jeden z hlupáků vypumpoval celý zásobník, aniž by natáhl spoušť." Bylo mu jasné, co se stalo. Zelenáci! Jen první den lovecké sezóny může být člověk tak vzrušený tím, že vidí cíl, a pitomě vyprázdní zásobník, aniž by předtím natáhl spoušť. Úderník pak nemůže narazit do zápalky. Při dalším natažení závěru náboj vyletí, zasune se nový a tak dál. Zbraň samozřejmě nestřílí, což se ve všeobecném rachotu nemůže postřehnout. Pak je strašně udivený, že nezasáhl, nač mřel. Teasle to nemohl jen tak přejít. Chtěl z toho udělat "případ".

"Tak co, hoši, kdo to byl? Kdo je ten cucák? Ukažte mi zbraň, já vám povím, do které z nich se ty náboje hodí." Kulky měly ráži 0.300. Kontroloval zrovna, kdo měl zbraň tohoto kalibru, když spatřil Orvala, jak upřeně hleděl přes kraj skály. Vtom zaslechl křučení. Jeden ze zasažených psů nebyl mrtvý. Byl jen v bezvědomí, omráčen nárazem kulky a teď přicházel k sobě.

Třásl se a kňučel.

"Je postřelený," řekl Orval znechuceně. Pohladil psa, kterého držel na vodítku a předal je Lesterovi, který stál vedle něho.

"Drž ho pevně," řekl mu. "Vidíš, jak mu je. Cítí krev ostatních a může z toho zešleť." Opět se postavil, bylo vidět, jak má zaprášený a zpocený svůj zelený oblek.

"Počkejte," řekl Lester. "Vy myslíte, že by se i tenhle mohl vytrhnout?" "Možná. Ale pochybuji. Pravděpodobně se bude snažit osvobodit a utéct. Jen ho drž pevně." Nechal Lestra držet vodítko a vrátil se ke zraněnému psu.

Ležel na boku, škubal nohama, pokoušel se převálit a vstát na všechny čtyři, ale vždycky zase spadl na bok. Pořád při tom bolestně kňučel.

"Jo," řekl Orval. "Je postřelený. Ten hajzl ho postřelil." Utřel si pusou rukávem a podíval se na psa, který jediný zůstal v pořádku. Napínal vodítko, jež držel v ruce Lester.

"Uvědom si, že je to náš poslední pes," řekl mu Orval. "Musím udělat něco, co ho ještě více rozruší." Poklekl na zem, aby mohl líp prohlédnout zraněný psi žaludek, ale pak vstal, potřásl hlavou nad lesklými chuchvalci krvácejících vnitřností a bez váhání střelil psa vedle ucha.

"Zatraceně šílená ostuda," zamumlal, dívaje se na psí tělo, které se už ani nepohnulo. Orvalova tvář už teď nebyla šedá, ale temně zčervenala.

"Tak na co ještě čekáme?" řekl potom klidně Teaslovi.

"Pojďme už konečně zmasakrovat taky toho kluka!" Udělal krok směrem od mrtvého psa a náhle prudce zavrával. Ztratil rovnováhu, upustil pušku a podivným způsobem si sáhl na záda. Zvuk výstřelu pušky z lesa se teprve teď rozezněl ozvěnou, když Orval tvrdě narazil na zem tváří a hrudí. Nárazem mu spadly brýle a rozbily se.

Tentokrát nikdo z policistů nevystřelil.

"K zemi!" křičel Teasle. "Všichni k zemi!" Leželi, přitisknutí ke skále. Poslední pes se vytrhl Lestrovi a vyběhl tam, kde ležel Orval. Ale ke svému pánovi se nedostal. Padl a převálil se na bok, zasazen dalším výstřelem.

Teasle se kryl za výstupkem, tiskl se k zemi a přísahal si, že toho kluka bude pronásledovat třeba do smrti. Dostane ho, zmraží, rozdrtí. Nikdy to nevzdá. Nejen kvůli Galtovi, protože by nedokázal nechat běžet někoho, kdo mu zabil jeho člověka. A zvláště teď. Kvůli sobě samému. Také kvůli otci, svému starostlivému otci. Také jeho zastřelili. Šílený vztek z doby, kdy zabili jeho tátu, ho nutil popadnout toho kluka a škrtnout, až by mu krk praskal a oči vylezly z důlků.

"Ty bastarde! Ty prašivěj, zkurvenej bastarde!" Jen co mu hlavou probleskla myšlenka, jak slézt ze skály a dostat toho kluka do rukou, pochopil náhle, jak obrovské chyby se dopustil. On nehonil jeho! Bylo to úplně jinak. Nechal ho, aby sám byl na čekané, aby je lovil jako zvěř...

A na jakém lovu! Na jaké číhané! K nejbližšímu městu měli třicet mil těžkým terénem. Helikoptéra zničená, všichni psi postřelení a ten kluk mohl sundat kohokoli z nich, kdy si jen usmyslel. Protože krajina před nimi prudce spadala dolů, osm stop od okraje skály byl zlom a zase příkrá stoupaní. Pokud by se tam chtěli dostat, museli by běžet přímo nahoru. Dostali by se do otevřeného výhledu a on by na ně mohl střílet ze svého úkrytu dole v lese. A k čertu, kde vůbec vzal tu pušku? Krucinál, kde se naučil takhle bojovat? V tu chvíli se nebe pokrylo tmavými mraky a zahřmělo nahlas.

## Kapitola 9.

Orval. Teasle z něho nemohl spustit oči. Starý muž byl natažen tváří k zemi na kraji skály, Teasle nad ním stál bez dechu.

"Kvůli mně," říkal si. "Jen jedinkrát v životě byl neopatrný a já jsem ho nevaroval, aby zůstal dole." Snažil se k němu doplazit, aby ho otočil a prohlédl.

"Ten kluk tady brousí kolem," řekl Lester chraplavě.

"Přiliš chraplavě," pomyslel si Teasle. Neochotně se otočil.

Začínal se bát o své muže. Bylo jich teď už jen sedm, tiskli své zbraně a dívali se vystrašeně dolů. Všichni, kromě Shingletona.

"Říkal jsem, že ten kluk je blízko," řekl Lester znovu.

Zasažené koleno se dralo ven roztrženou nohavicí.

Muž sebou škubl, zdvihl hlavu, jakoby čekal, že protivník se náhle vynoří přímo u nich.

"Určitě přijde," řekl mladý policista. Na šedých kalhotách měl okolo rozkroku velkou hnědou skvrnu, která prosakovala dál a dál.

Páchlo to. Muži si od něho odsedávali.

"Můj bože, já chci odtud. Dostaň mě odtud!" zasténal.

"Tak si jdi," řekl Teasle. "Běž do stráně a uvidíš, jak daleko se dostaneš, než tě zastřelí." Mladík nasucho polkl.

"Na co čekáš?" zeptal se Teasle. "Jdi! Běž nahoru do toho svahu." "Ne," řekl policista. "Nepůjdu." "Tak toho nech!"

"Ale my se tam musíme dostat," řekl Lester. "Než nás k tomu donutí. Pokud budeme čekat moc dlouho, může nás napadnout z boku, a my se z téhle hrany nedostaneme." Tmavé mraky už byly docela nízké, sem tam se i zablesklo.

Opět dlouze a silně zahřmělo.

"Co je to? Něco jsem zaslechl," řekl Lester. Jeho koleno se zbarvovalo do červena i přes díru na kalhotách.

"To byl hrom," řekl Shingleton. "Ozvěna si s ním hraje." "Ne. Já to taky slyšel," řekl Mitch.

"Poslouchejte!" "Ten kluk." A ticho.

Znělo to jako slabé zvracení, jako když se člověk dusí. Orval.

Začal se hýbat. Nadzvedl se, sotva udržel kolena a hlavu. Vypadal jako housenka. Jako když zvedá zadek, aby se dostala o kousek dál.

Ale on nikam nešel. Zdvihl sice i hrudník, ale opět poklesl a ztuhl. Z rukou mu prýštila krev. Sípala a krev také vykašlával z úst. Teasle strnul v šoku. Nemohl věřit svým očím. Byl si přece jist, že Orval je mrtev.

"Orvale," řekl a chtěl k němu vyrazit. "Zůstaň při zemi," musel si připomenout. Nezbývalo mu, než se přitisknout k zemi, pokusit se neudělat ze sebe cíl, jako předtím Orval. Ale Orval byl moc blízko u kraje. Teasle věděl, že i jeho může být z lesa vidět. Vzal Orvala pod rameny a táhl ho blíž k úpatí skály. Ale Orval byl příliš těžký. Trvalo to věčnost a každou chvíli se mohl ozvat výstřel. Přitiskl se k zemi a ze všech sil vzpíral Orvala k sobě. Pomalu se pohyboval žadaným směrem. Ne však dost rychle. Kameny byly drsné a drhlo to po nich.

Orvalovy šaty se zachytávaly za výstupky a to mu bránilo v pohybu.

"Pomozte mi," zařval Teasle na muže opodál.

Orval opět vykašlal kus krve.

"Pomozte mi přece někdo! Podejte mi ruku!" A najednou byl někdo vedle něho a pomohl mu zatáhnout, a v okamžiku byli v bezpečí, mimo dostřel. Teasle už zase sotva popadal dech. Utřel si pot z čela a ani se nepotřeboval dívat, kdo mu vlastně pomohl. Shingleton.

A Shingleton se zašklebil, zasmál, ne nahlas, ne radostně, jen maličko roztáhl rty, ale usmáli se pak oba. Čistě vyjádřili společný pocit.

"Dokázali jsme to. On nevystřelil. Dokázali jsme to!" Určitě to byl důvod k radosti a Teasle se začal smát také. Pak ale Orval znovu zakašlal a na tváři mu seděla bolest. Důvod k radosti pominul příliš rychle.

Začal Orvalovi rozepínat zakrvácenou košili.

"To bude dobrý, Orvale. Prohlédneme tě a obvážeme." Pokoušel se rozepnout oděv jemně, ale krev stačila přilepit látku k tělu. Nakonec musel trochu škubnout, aby ji uvolnil a Orval zasténal.

Zranění bylo ošklivé, Teasle se nemohl moc dlouho dívat. Z hrudi starého muže se draly bublinky vzduchu, které prorážely zhoustlou krví.

"Je to špatné..." zeptal se Orval.

"Neměj strach," řekl Teasle. "Zavážeme to." Rozepnul si košili a roztrhal ji na několik pruhů.

"Ptal jsem se, jak moc je to špatné?" Každé slovo bylo poznamenané velmi bolestivým přízvukem.

"Už jsi toho viděl v životě dost, Orvale. Víš právě tak dobře jako já, jak na tom jsi." Sroloval kus své zpoceně košile do kuličky, ucpal díru v Orvalově hrudi. Košile začala okamžitě prosakovat krví.

"Chtěl jsem slyšet od tebe, co mi je... Ptal jsem se..." "Dobrá, Orvale, šetři si síly. Nemluv." Jeho ruce byly zalepené krví, když zapínal Orvalovi košili přes obvaz, který mu přiložil na ránu.

"Nebudu ti lhát a vím, že ani ty mě ne. Máš tam moc krve. Je těžké říct to s jistotou, ale myslím, že ti zasáhl plíce."

"Ježíšikriste..." "Teď chci, abys šetřil silami a hlavně nemluvil." "Prosím, nenechávej mě tady. Nemůžeš mě tu nechat."

"To je poslední, co by mě napadlo. Nemusíš se obávat."

Vezmeme tě zpátky, a uděláme pro tebe všechno, co budeme moci.

Ale musíš také něco pro mne udělat ty. Slyšíš? Musíš se soustředit a držet si hrud'. Dal jsem svoji košili pod tvou, a chci, abys ji držel na ráně. A pevně. Musíme zastavit krvácení. Slyšíš mě, Orvale, rozumíš?" Orval pootevřel rty a slabě vzdechl. Teasle měl pocit, jako by měl plná ústa prachu. Nebyla naděje, že srolovaná košile by mohla zastavit takové krvácení. V ústech měl stále sucho a cítil, jak mu po zádech stékají čůrky potu. Ačkoli slunce už bylo dávno za mraky, horko pokračovalo, přímo týralo. Myslel na vodu a napadlo ho, jakou žízeň musí mít Orval.

Věděl, že mu nesmí dát napít. Znal to z války, z Koreje. Muž, zasažený do hrudi nebo do žaludku by vyvracel všechno, co vypil, a zranění by se zvětšilo, bolest zhoršila. Ale Orval si olizoval rty a Teasle se nemohl dívat na jeho utrpení.

"Trošku mu dám. Těch pár kapek mu nemůže ublížit." Na Orvalově opasku visela polní láhev. Teasle ji uvolnil, odepnul soukenný obal a odšrouboval uzávěr. Nalil trošku Orvalovi do úst. Orval zakašlal, a voda zabublala, jak se mísila s krví.

"Bože," řekl Teasle. Měl v hlavě úplně prázdno. Nevěděl, co udělá v příštím okamžiku. Pak si vzpomněl na vysílačku a ihned k ní přiskočil.

"Teasle volá státní policii! Státní policie! Tísňové volání." Zvýšil hlas: "Tísňové volání!" V rádiu zapraskaly statické výboje z mraků.

"Teasle volá státní policii. Stav nejvyšší nouze!" Byl rozhodnut nepoužít rádio. Nechtěl volat o pomoc za žádných okolností. Ani když viděl havarovanou helikoptéru, nezavolal. Ale teď Orval... Orval vypadal, že umře.

"Státní policie, příjem." Rádio praskalo spolu s blesky. V pozadí se pak přece jen ozval čísi hlas, ale nezřetelný a tichý.

"Stát... tady..." Teasle nemohl ztrácet čas a opakoval volací znaky.

"Neslyším vás," řekl spěšně. "Naše helikoptéra havarovala."

Mám tady zraněného muže. Potřebuju pro něho jinou helikoptéru." "...žne." "Neslyším vás. Potřebuju novou helikoptéru."

"...Nepůjde. Je silná bouřka. Všechno... zákaz letů." "Ale zatraceně, vždyť umírá!" Hlas něco odpověděl, ale Teasle to nezachytil, a pak hlas zanikl v elektrických výbojích. Když se zvuk opět vrátil, vpadl Teasle do poloviny věty.

"Neslyším vás!" "...určitě... být chycen... chlapík... honíte... zelené barety..."

Čestná legie." "Cože? Opakujte to!" "Zelené barety?" zeptal se Lester.

Hlas začal opakovat svou zprávu. Ale ztratil se definitivně.

Spustil se déšť, lehké kapky se rozstříkávaly v prachu a špíně, zasahovaly Teaslovy kalhoty a rozpíjely se v látce, studily ho na holých zádech. Černé mraky vrhly stín na celé hory. Blesky osvětlovaly skály jako reflektory. Jakmile blesk pominul, z oslnivého světla se očím zdála tma ještě větší. Bezprostředně poté následovala ohlušující exploze hromu.

"Čestná medaile?" řekl Lester Teaslovi. "To je to, za čím jste nás poslal? Válečný hrdina? Nějaký zkurvený zelený baret?"

"On nevystřelil!" řekl Mitch.

Teasle se na něho podíval zle, obává se, že se přestane ovládat.

Ale Mitch byl v pořádku. Byl vzrušen a snažil se jim něco říci.

Teasle věděl, o co šlo. Už o tom přemýšlel. Došel k závěru, že ta myšlenka asi není dobrá.

"Když jste táhl Orvala zpátky," říkal Mitch, "on nevystřelil. To znamená, že už tam dole není. Prošel lesem a teď máme šanci projít i my!" "Ne," řekl mu Teasle. Po tváři mu stékaly kapky deště.

"Ale my máme šanci..." "Ne. Možná, že své místo opustil. Ale co když ne? Co když mu nestačí jeden cíl a čeká dole, aby nás dostal všechny najednou, až se mu klidně a bezstarostně ukážeme?" Jejich tváře zpopelavěly. Opět se silně rozpršelo.

## Kapitola 10.

Děšť neustával. Byli už úplně promočeni, Teasle ještě něco takového nezažil. Vítr jim hnal veliké kapky do očí i do úst. "Zatraceně, to je průtrž mračen!" Ležel ve vodě. Nenapadlo ho, že by to mohlo být ještě horší. A bylo. Liják zesílil a on teď ležel ve vodě skoro pohřbený. Blesky byly jasné jako slunce, ale tma po nich černější a černější. Děšť je oslepoval. Teasle už neviděl ani na okraj skály. Vzduchem otřásl hrom.

"Co to je?" Protřel si oči. Orval ležel tvář nahoře, ústa měl otevřená.

Zatraceně, vždyť se utopí. Voda mu nateče do úst, vdechne ji a utopí se.

Podíval se na zbytek svých mužů ve vodním přívalu na kraji skály a poznal, že Orval není sám, koho voda ohrožuje. Místo, kde teď všichni zalehli, vypadalo jako koryto horského potoka. Voda prudce a hlučně padala přes okraj srázu, a přestože Teasle nedohlédl až dolů, dovedl si představit, jak to tam asi vypadá. Byli na vrcholu vodopádu. Pokud by bouře zesílila a s ní i přívaly vod, všechny by je to spláchlo přes okraj.

A Orval by byl na řadě první.

Uchopil ho za nohy. "Shingletone, pomoz mi!" volal do dešťové clony.

Slova překrylo zahřmění hromu.

"Popadni ho za ruce, Shingletone! Jdeme odtud!" Teplota rapidně klesla. Děšť byl studený jako led. Dopadal mu na záda a on si s mrazením vzpomínal na historky o mužích, které proud deště spláchl z cesty a shodil je ze skály, takže se polámali a roztříštili o balvany.

"Musíme ustoupit." "Ale co ten kluk?" vykřikl někdo.

"Nemůže nás vidět. Vůbec nic nemůže vidět!" "Ale může na nás čekat tam nahoře!" "Nemáme čas na strach," skoro křičel Teasle. "Musíme vyjít z téhle pasti, než to bude horší! Zaplaví nás to!" Blesky vybuchovaly jako šrapnely a ozařovaly krajinu. Potřásl hlavou nad tím, co řekl. Viděl své muže. Jejich tváře. V blescích a dešti vypadali, jako by měli jen holé bílé lebky. Tak rychle, jak se obrazy objevovaly, tak rychle mizely.

"Tady jsem!" křičel Shingleton a bral Orvala za ruce. "Držím ho. Pojďme!" Vyzvedli ho z vody, zamířili do svahu. Děšť se zdvojnásobil.

Kapky teď byly těžší i rychlejší. Teasle uklouzl. Tvrdě dopadl na rameno a upustil Orvala. Snažil se ho rychle zase zachytit, udržet mu hlavu nad vodou. Ale uklouzl znovu a tentokrát se mu už hlava pod vodou octla.

Nadechl se. Voda, která mu vnikla do nosu se prodrala i do úst a začínala ho dusit. Rozkašlal se. Vyvedlo ho to z míry. Zase ho přelil proud, zase se vynořil, zase divoce kašlal. Někdo ho držel. Táhl ho Shingleton.

"Ne, Orval! Chyť Orvala!" Nemohli ho najít. Po bývalé cestě mezi skalami teď tekla menší řeka.

"Zkus to, ksakru, po straně!" "Tady" křičel někdo. Teasle si vytřel vodu z očí, pokoušeje se zjistit, kdo křičel "Orval! Mám ho!" Voda dosahovala Teaslovi po kolena. Brodil se k místu, kde jeden z jeho mužů držel Orvalovu hlavu nad vodou.

"Strhl ho proud!" řekl ten muž. Byl to Ward, který držel Orvala a snažil se ho vytáhnout do svahu.

"Už ho to neslo na skálu! Narazil do mne." Pak se k mni přidal Shingleton a společně zvedli Orvala z vody a stoupali s ním do svahu. Když se dostali k dalšímu zlomu, Teasle pochopil, proč voda tak rychle stoupala. K jejich cestě se sbíhala koryta několika menších proudů, které se tu spojovaly.

"Musíme rychle dál, vzhůru podél té vody!" řekl Teasle.

"Musíme odtud najít lepší cestu." Vítr svištěl a dešť jim teď útočil do tváří zleva. Snažili se posunout doprava, takže jim to pomáhalo. "Ale kde jsou ostatní?" ptal se Teasle. Byli už před nimi, dostali se až nahoře? Nebo zůstali na tom převisu? Proč jim ksakru nepomohli, když nesli Orvala? Voda už jim sahala nad kolena. Zvedl Orvala výš a zakolísal. Vítr už jim nebyl nic platný, nefoukal směrem, kudy chtěli jít. Museli čelit jeho náporům, když zavál plnou silou a dalším přívalům deště.

Shingleton držel Orvala pod rameny. Teasle ho nesl za nohy a Ward podpíral trup. Tak klouzali a stoupali deštěm, dokud nedošli k trochu lepší cestě. Tady sice také tekly spousty vody, ale zdaleka ne tolik jako ve spodním korytě. Byly zde dosti velké balvany, kterých se mohli zachytit a přitáhnout se. Kdyby tak mohl vidět na vrchol, říkal si Teasle. Kdyby se tak mohl ujistit, že skály jsou tam podobné jako tady.

Začali vystupovat. Shingleton šel první, kráčel pozpátku, stále svíral Orvala pod rameny. Hledal vhodné kameny, kde by se přidržel, stejně obtížně vyhledával oporu pro nohy. Teasle s Wardem ho následovali. Větší část Orvalovy váhy spočívala na nich. Bylo jim jasné, že Shingleton má dost práce s ověřováním cesty. Potok už jim zase bublal pod nohama, silný proud se je snažil podrážet.

"Ale kde byli ti ostatní," uvažoval Teasle. "Proč jim proboha nepomáhali?" Děšť mu studeně bodal do zad. Nesl Orvala naslepo. Cítil Shingletona před sebou, cítil, jak mu ochabují ruce pod Orvalovou váhou. Svaly mu začaly tvrdnout. Už to trvalo moc dlouho. Nebyli schopni vydržet tohle zatížení. Jsou se silami u konce. To věděli všichni. Museli se však dostat na vrchol. Pak upadl Ward a Teasla vychýlil z rovnováhy. Orvala však našťastí udržel. Sklouzli několik stop zpátky, jak je srazil proud, když se boty dotkly blátivého podkladu. Ale pak pokračovali opět vzhůru.

A tady k tomu došlo. Shingleton náhle upadl, narazil Teaslovi do prsou, všichni na zemi klouzali vodou a ani Teasle už Orvala neudržel. Jel po zádech kousek za ním, všude okolo se valila voda, jejich těla narážela na kameny.

"Já za to nemohu," křičel Shingleton. "Skála se utrhla ještě přede mnou!" "Orval! Unáší ho proud!" Teasle skočil do vody, mířil ke kraji skály. Protřel si oči, pokud to vůbec mělo nějaký význam, ve snaze prohlédnout dešťovou clonou. Ale ke kraji se přiblížit nemohl - proud byl příliš silný. Bože, musí přece zastavit Orvala.

Zpomalil, spustil se níž, stále si protíraje oči. A pak, zřetelně a jasně ve světle záblesku, spatřil Orvalovo tělo letící přes okraj. Pak se všechno ponořilo do tmy. Teaslovi se zvedl žaludek. Horké slzy na jeho tváři se smísily se studeným deštěm. Křičel do ochraptění: "Bůh zatrat' ty bastardy, já je zabiju za to, že nám nepomohli!" Shingleton se vynořil vedle něho.

"Orval! Viděl jsi ho?" Teasle škubl rameny. Hodil hlavou směrem ke srázu.

"Já je zabiju!" opakoval.

Chytil se skály a otočil se opět směrem vzhůru, hledal si vhodné opory, aby ho voda nemohla znovu strhnout. Posléze dosáhl vrcholu, kde svah končil mezi stromy v lese. Hluk nahoře byl příšerný. Vítr ohýbal stromy, déšť hustými proudy protékal větvemi.

Blesky se křížovaly korunami stromů, hromy byly jako obrovské, příšerné bubny.

Blízko něho spadl strom. Teasle přes něj přešel.

"Šéfe!" zavolal někdo. "Tady nahoře, šéfe." Neviděl mu do tváře. Viděl jenom postavu, schovanou za stromem.

"Tady, šéfe!" Muž mával rukou širokým gestem. Teasle k němu přiskočil a chytil ho na prsou za košili. Byl to Mitch.

"Co to vyvádíte?" vyděšeně se ptal Mitch. "Co je to s vámi?" "On spadl se skály!" řekl Teasle. Napřáhl pěst a udeřil Mitche pěstí tvrdě do zubů. Rána ho srazila do bláta.

"Kristepane," řekl Mitch. Potřásl hlavou. Pak znovu. Zasténal a chytil se za zkrvavenou pusou.

"Bože, co je s vámi?" opakoval zbytečně. A pak přiznal: "Lester a ti druzí utekli. Zůstal jsem tady, abych se s vámi spojil!"

## Kapitola 11.

Teasle se musel dostat do lesa až teď. Rambo si tím byl jistý.

Bouřka už řádila příliš dlouho. Teasle a jeho muži přece nemohli na té otevřené hraně vydržet. V dešti nic neviděl, takže nemohl střílet.

Oni zřejmě využili šanci dostat se po svahu do lesa, mezi stromy. To bylo v pořádku. Nemohli být daleko. S deštěm měl Rambo své zkušenosti a přesně věděl, jak na ty muže dál.

Vyšel z úkrytu keřů a zamířil v dešti k úpatí skály. Ve zmatku a hluku, způsobeném bouří, se mohl dát na útěk i jinou cestou. Třeba přes hluboké lesy, pokud by chtěl. Podle hustých a těžkých mraků odhadoval, že by mohl získat náskok několika hodin, několika mil, aniž by se vyjasnilo natolik, aby Teasle mohl jít dál po jeho stopách.

Ale to by byl už tak daleko, že by ho nikdy nemohl chytit. Bylo možné, že po těch ztrátách a po takovém dešti Teasle ani neměl dost odvahy pronásledovat ho dál. Ale to všechno nehrálo roli. Pro tuto chvíli už nemusel zbrkle utíkat, ať už po něm šli nebo ne. Ležel v úkrytu křoví, sledoval vrcholek skály, zda tam najde nový cíl.

Přemýšlel o tom, že ho Teasle znovu dohnal k zabíjení. Měl tedy na krku další vraždu. Zmocnil se ho tím větší vztek, když si představil, co ho čeká v příštích měsících. Nejméně osm devět týdnů bude muset utíkat a schovávat se, než se dostane do Mexika. Ale teď, dobrý bože, se mu podařilo vyměnit role. Teď on donutil Teasla, aby před ním utíkal. Teď mu mohl ukázat, jak chutná pocit, který měl předtím on.

"Ale něco sis vykoledoval sám," připouštěl tolerantně. "Za vším nebyl jen Teasle. Mohl ses místy krotit. Kdyby ses držel zpátky, mohl jsi teď na tom být líp. Dobře, skonči to. Nech ho plavat a jdi dál. Do Mexika." Pak opět zaváhal:

"Opravdu ho mám nechat, aby tohle udělal zase někomu jinému? Ne. Musím ho zastavit." Samomluva dostala novou trhlinu: "Cože? Že to kvůli tomu neděláš? Připust' si, žeš chtěl, aby se to všechno stalo právě takhle. Říkal sis o to.

Chtěl jsi mu předvést, co umíš. Překvapilo ho, když zjistil, jaký jsi zlý a tvrdý chlap. Tobě se to přece líbí," přesvědčoval se.

"Neříkal jsem si o nic. Ale je zatraceně pravda, že se mi to líbí.

Ano, ten mizera za to zaplatí!" Zešeřilo se. Jeho šaty, nasáklé vodou, se mu lepily na tělo.

Kupředu! Dlouhé štíhlé trávy byly polehlé od přivalu deště. Brodil se jimi jako rybníkem. I kalhoty měl plné vody.

Došel ke skalám a balvanům u úpatí hory a opatrně začal stoupat. Tekla tam spousta drobných pramínků, proplétaly se navzájem. Na kluzké půdě mohl snadno upadnout a zlámat si žebra nanovo. Měl je už tak pořádně rozmlácená, když prve sklouzl se skály. A pak jim ještě dodalo, když musel skočit na strom. Vždycky, když se nadechl, cítil na pravé straně podivně ostrý tlak. Bylo to, jako by tam trčel hák na ryby nebo špičatý střep z rozbité láhve. Měl by si to ošetřit a zafixovat. Brzy.

Co nejdřív.

Zaslechl silný hluk. Vycházel z míst, kde byla skupina stromů a Rambo odhadoval, že to působí vítr a déšť. Čím dál lezl po skále, tím hluk sílil. Tohle nemohlo být jenom deštěm. Došel blíž a spatřil: Vodopád. Tuny vody se valily v kaskádách, narážejíce na skálu, vodní tříšť se mísila s deštěm. Nebylo bezpečné se přiblížit už ani o kousek. Dal se tedy trochu doprava. Asi sto yardů odtud bylo místo, odkud skákal na strom. Velmi blízko musela být hrana, ze které spadl ten policista se psem. Někde tam muselo ležet jeho tělo.

Nenašel je však tam, kde očekával. U stromů nebyli. Už se chtěl vydat k vraku helikoptéry a prohlédnout si její zbytky, když si uvědomil, že prudký proud vody mohl tělo vynést přes skály až do vysoké trávy a tam je uložit. Sešel dolů a ten muž tam opravdu byl.

Ležel tváří dolů celý zkroutený. Zřejmě měl přelámané ruce i nohy.

Rambo se díval po psech, ale nenašel je. Muselo je to spláchnout mnohem níž. Rychle poklekl, aby prohlédl tělo.

Zajímal ho především mužův opasek s výbavou. Ten potřeboval nejvíc. Rambo držel svou pušku ve výšce, aby mu nespadla do vody, a druhou rukou táhl tělo. Tvář sice byla znetvořená, to ve válce viděl mnohem horší. Soustředil se raději na odepnutí přezky. Škubnutím se mu ji podařilo uvolnit. Námaha mu působila bolest. Nalomená žebra ho bodala do hrudi. Konečně držel pás v rukou a kontroloval, co na něm bylo. Polní láhev byla sice promáčknutá, ale celá.

Rambo odšrouboval uzávěr a zpoloviny ji vypil. Voda měla nakyslou kovovou příchut'.

Revolver vězel v pouzdře díky tomu, že rukojeť překrývala kožená klopka s přezkou. Dovnitř se moc vody nedostalo.

Uvolnil zbraň z pouzdra. Byl překvapen, jak dobře vybavil Teasle své muže.

Byl to Colt Python se silnou čtyřpalcovou hlavní a velkou muškou na konci. Plastická rukojeť, s níž se obvykle

revolver prodával, nahrazovala na míru vyřezaná dřevěná pažba. Jemné rytí nebylo zřejmě ozdobou. Díky němu zbraň v ruce neklouzala. Hledí bylo rovněž upravené. Normálně bylo pevné. Tady bylo zařízení na posuv při střelbě na velké vzdálenosti. Rambo byl s prohlídkou spokojen.

Ani nedoufal, že by se dostal k tak krásné zbraní. Komora byla stavěna pro kalibr 0.357 magnum, druhá nejsilnější ráže mezi střelivem pro ruční zbraně. S tímhle nebyl problém zabít jelena.

Nejen zabít, přímo rozstřílet. Stiskl páčku na straně a vysunul bubínek. Vězelo v něm pět nábojů. Komora proti úderníku byla prázdná. Rychle vrátil bubínek a zaklapl jej. Revolver vrátil do pouzdra, aby na něj zbytečně nepršelo. Prohlédl si ještě nábojový pás. Napočítal dalších patnáct patron. Pak si zapnul opasek okolo pasu. Sklonil se. Zase ho bodlo v žebrech, ale musel ještě prohledat mužovy kapsy. Ale nebylo tam nic, co by stálo za řeč. Jídlo vůbec žádné. Myslel si, že by s sebou mohl mít třeba aspoň kousek čokolády.

V hrudi ho teď bolelo ještě víc než předtím. Musí si to obvázat.

Teď hned. Vytáhl mužův pásek od kalhot a přes značnou bolest si jím stáhl hrud', když předtím rozepnul obě košile.

Nebylo to snadné.

Nejen kvůli bolesti. Děšť ho celého promáčel a oděv se příšerně lepil.

Po prvním stažení bolest trochu ustala. Svaly však začaly otékat, pás tlačil, Rambo sotva mohl dýchat. Námaha provázela každé vydechnutí.

Ale důležité bylo, že bodavá bolest postupně opravdu ustávala.

Zapnul si košili a ucítil na sobě chlad mokré bavlněné látky.

Teasle. Teď má nejvyšší čas vydat se za ním. Na vteřinku zaváhal a skoro se otočil zpět do lesa. Když bude honit Teasla, ztratí spoustu času. A pokud je v lese ještě nějaký policejní oddíl, může narazit přímo na něj. Ale takové dvě hodiny zase nic neznamenaají.

Šlo jenom o to, za jak dlouho ho může dohonit, vyřídít a potom, ve skrytu noci, bude moci snad už klidně pokračovat v útěku na jih. Dvě hodiny mu určitě stály za to, aby tomu bastardovi dal za vyučenou.

Byl tedy rozhodnut Jenže kudy se za ním vydat? Puklinou ve skále. Pokud se Teasle bude snažit rychle dostat ze své šlamastiky, pravděpodobně zvolí tuto cestu také. S trochou štěstí tak bude moci Teaslovi nadběhnout a setkat se s ním, hned jak sleze dolů. Spěchal proto doprava. Našlapoval tak, aby míjel ostrůvky vysoké trávy. Po malé chvilce narazil na druhé tělo.

Byl to ten muž v zeleném. Ale jak se skácel se skály, že skončil až tady? Jak překonal ten kus cesty od planinky až sem? Na opasku neměl pistoli, jen velký lovecký nůž. Vedle visel váček, ve kterém Rambo něco nahnatal. Jídlo. Kousky masa. Skvělé! Ukousl si, pomalu žvýkal, s rozkoší polykal. A další kus. Klobásy, podlouhlé uzené klobásy, vlhké a trochu zmáčené, jak muž padal přes kameny.

Ale bylo to jídlo. Zase mohl trochu zahnat hlad. Nutil se žvýkat pomalu. Dlouho převaloval v ústech každé sousto, aby tu trošku jídla využil. Přesto bylo za chvilku po všem. Pak si ještě důkladně olízal prsty. Zbyla mu už jenom uzeninová chuť na jazyku a pálivý pocit z papriky, kterou klobásu kořenili.

Náhle se zase zablesklo a ihned následoval hrom, až se země otrásla. Podíval se za sebe a zamyslel se. Až příliš se mu začalo dařit.

Nejdřív ta pistole, náboje, láhev, a teď ještě nůž a klobásy. Dostal se k tomu snadněji, než mohl čekat. Věděl však, co si s tím vším počít.

Musí využít nabídnutou šanci. Jednou jsi nahoře - a pak - - - Raději udělat všechno pro to, aby mohl zůstat šťastný.

## Kapitola 12.

Teasle zaťal pěst a zase ji otevřel. Tak to udělal několikrát.

Klouby ho bolely, jak narazil na Mitchovy zuby. Ale Mitche musely rty bolet stokrát víc. Po zahřmění hromu se Mitch pokusil vstát, ale kolena mu poklesla a opět spadl. Uhodil se při tom o strom.

"Neměl jste ho tak praštit," řekl Shingleton.

"Nemysli si, že mě to nemrzí," odpověděl Teasle.

"Jste trénovaný boxer. Nemusel jste mu dát takovou pecku." "Říkám, že to vím. Neměl jsem ho uhodit vůbec. Ale teď už toho nechme." "Ale podívejte se na něj. Ani nemůže stát. Jak teď s námi půjde?" "To nic není," řekl Ward. "Jsou horší průsery. Pušky, vysílačka, všechno to spláchl ze skály děšť." "Máme přece ještě pistole." "Ale ty nemají žádný dostřel," odsekl Teasle. "Proti pušce nemáš šanci. Hned jak se rozjasní, ten kluk nás sejme na míli daleko." "Pokud nevyužil té bouřky a definitivně neutekl," usuzoval Ward. Přání bylo otcem myšlenky.

"Ne. Musíme předpokládat, že po nás půjde. Už jsme byli příliš bezstarostní. Teď musíme začít jednat, než se stane to nejhorší. A jsme vyřízeni, i když nepříjde. Nemáme jídlo, ani vyzbroj. Žádnou organizaci. Jsme k smrti unaveni. Budeme rádi, dokážeme-li se aspoň plazit, až se budeme vracet do města." Podívali se tam, kde v dešti a blátě seděl Mitch. Držel si pusu a tiše sténal.

"Pomozte mi s ním," řekl Teasle a pokoušel se ho postavit na nohy.

Mitch ho od sebe odháněl.

"Jsem v pořádku," mumlal přes vyražený zub. "Vy už jste mi dal dost. Vůbec se ke mně nepřibližujte." "Já to zkusím," řekl Ward.

Ale Mitch odstrčil i jeho. "Říkám, že jsem v pořádku." Rty měl rudě napuchlé. Hlava mu padala komicky na stranu a tvář si držel rukou. "Zatraceně, jsem v pořádku," přesvědčoval sám sebe.

"Ovšem, že jsi," ujistil ho Ward a zachytil Mitche, když zase klesl na kolena.

"Já... Ježíšikriste, můj zub," zasténal, když si sáhl do úst.

"Já vím," řekl Teasle a společně s Wardem zvedali Mitche.

Shingleton se díval na Teasla a potřásl hlavou. "To je binec.

Podívejte se, jaký má skelný pohled. Je úplně mimo. A koukněte se na sebe. Jak chcete v tomto stavu něco podnikat? Navíc v noci a v takové zimě. Vždyť zmrznete." "O mě se neboj. Musíme se podívat po Lesterovi a po těch, co šli s ním." "Ti už mohou být pěkně daleko." "Jenže ne v téhle bouři. Když neuvidí, nenajdou správnou cestu. Budou se točit v kruhu kolem téhle velké skály. A jestli se tu sejdem, pámbu s námi. Lester a jeho mladý zástupce jsou z toho kluka tak vyděšení, že jsou schopni nás považovat za něho a začnou na nás střílet. Už jsem několikrát viděl takovou věc na vlastní oči," mumlal Teasle.

Za sněhové bouře v Koreji strážný zastřelil vlastního člověka.

Omylem. V zamyšlení. Na vysvětlování nebyl čas. Za tmavé deštivé noci v Louisville se dva policisté navzájem podezírali a jeden druhého zastřelil. A jeho otec? Něco takového se stalo i jeho otci.

Ale nechtěl si připustit, aby na to právě dnes myslel a připomínal si to.

"Tak jdeme," zavelel zprudka. "Musíme překonat spoustu mil a síly nám přibývat nebudou." Déšť jim padal na záda. Vedli Mitche mezi stromy. Nejprve jen ryl nohama do bahna. Pak nejistě a klopýtavě začal s prvními krůčky.

Jakoby ho učili znovu chodit.

"Válečný hrdina," vzpomněl si Teasle s posměškem. Zdá měl prokřehlá, stékal mu po nich studený déšť. "Ten kluk říkal, že byl ve válce. Ale kdo mu to měl věřit? Proč o tom neřekl něco víc?" přemítal.

"Byl by v tom nějaký rozdíl? Jednal bys s ním potom jinak, než s každým jiným?" zamyslel se Teasle.

Ne, určitě ne! "Aha, takže teď máš strach z toho, co umí, z toho co udělá, až přijde blíž. Pokud přijde. Možná, že se mylíš. Třeba vůbec nepřijde," chystal se naděje. "Kolikrát se přece vracel do města? A tentokrát přijde určitě zase. Ano, zaručeně přijde." "Hej, vy se chvějete," podivil se Shingleton.

"Podívej se po Lesterovi a jeho partě," nařídil mu šéf.

Nemohl se přinutit nemyslet na to. Nohy mu těžkly, sotva šel, jak musel podpírat Mitche. Když se brodil deštěm mezi silnými kmeny, nemohl si pomoci. Musel vzpomínat, jak se to tehdy stalo s jeho otcem. Byla sobota, kdy šel společně se šesti muži na lov jelena.

Otec chtěl, aby s nimi šel také. Ale tři z mužů říkali, že je ještě moc mladý. Otci se sice nelíbil způsob, jak to dávali najevo, ale dal na ně.

Tahle sobota byla prvním dnem lovecké sezóny. Jakákoli hádka by narušila pohodu.

Příběh se mu stále vracel. Jak se rozestavili podél vyschlého řečiště, kde zahlédli čerstvé jelení stopy a trus. Pravidlo říká: stát tak, aby každý s určitostí věděl, kde jsou v té chvíli ostatní. Ale jeden z nich byl na lovu poprvé. Unaven dlouhým čekáním, až se jelen objeví, opustil své místo a šel se porozhlédnout o kus dál. Když se vracel, uslyšel hluk. Spatřil v kroví pohyb a vystřelil. Roztříštil Teaslovu otcí hlavu na padrti. Tělo ani nechtělo vystavit v otevřené rakvi. Hlava vypadala hůř, než se na první pohled zdálo. Ale pak použili paruku a každý říkal, že tátova mrtvola vypadá jako živá.

Orval byl na tom lovu také. Nyní byl zastřelen i on.

Teasle vedl Mitche lesem. Začínal se stále víc bát, že se taky blíží ke svému konci. Že zemře. Pokoušel se zaostřit zrak do tmy, zdali uvidí Lestera. Pokud jeho muži ztratili směr a teď by v zoufalství stříleli, byla by to jen a jen jeho chyba.

Jací vlastně byli jeho muži? Policisté za 5 700 dolarů ročně. Hlavně od dopravy.

Policisté z malého města, vycvičení k boji se zločiny malého města.

Potají vždy doufali, že se nic vážného nestane. Byli zvyklí mít vždy nablízku pomoc, když ji zrovna potřebovali. Teď tady byli v nejděsivější části kentuckých hor. Naděje na pomoc v nedohlednu.

Stáli tváří v tvář zkušenému zabijákovi, a jen bůh věděl, jak to dokázali vydržet tak dlouho. Nikdy je sem neměl vodit, pomyslel si.

Měl čekat na státní policii.

Pět let si pěstoval bláhovou naději, že jeho posádka je stále tak tvrdá a disciplinovaná, k jaké on patřil v Louisville.

Konečně pochopil, že během těch let jeho lidé krok za krokem upadali do každodenní rutiny. Obrousili si zkrátka hrany. A on zrovna tak. Vzpomněl si, jak se zbytečně hádal s Orvalem. Místo aby se soustředil na toho kluka, všechny je nechal padnout do léčky. A tak ztratili svou výzbroj.

Jeho oddíl se rozpadl. Všechno šlo k čertu. A Orval je mrtev.

Došel k závěru - ta myšlenka ho pronásledovala víc a víc - jak strašně z pohodlně a zbezstarostněl.

Jako teď, když udeřil Mitche.

Jako když nevaroval Orvala, aby nezůstával na kraji srázu.

První zvuk, který splynul se hřměním, ho mylil. Teď už vůbec neměl jistotu, zda to opravdu slyšel. Zastavil se a podíval se po ostatních.

"Slyšeli jste to?" "Nevím přesně," odpověděl Shingleton. "Tam odshora to šlo.

Řekl bych tak trochu doprava." Pak se ozvaly tři další rány. Byly to bezpochyby výstřely z pušky.

"To je Lester," řekl Ward a zarazil se. "Jenže on takhle nestřelil." "Nemyslím, že by zachránili své pušky. Asi jsou na tom jako my," řekl Teasle. "To střílí ten chlápek." Ozval se ještě jeden výstřel. Také z pušky. Poslouchal, čekal další, ale nepřišlo už nic.

"Nadběhl jim a chytil je u skalního převisu," řekl Teasle.

"Čtyři výstřely - čtyři muži. Pátým výstřelem někoho dodělal.

Takže teď může jít po nás." Pospíšil si, aby stačil Mitche otočit směrem od výstřelů.

Ward zaprotestoval: "Zadržte! Nezkusíme jim pomoci? Nemůžeme je v tom přece nechat." "Jak myslíš, ale oni jsou mrtví." "A on teď přijde za námi," řekl Shingleton.

"Na to můžeš vzít jed," potvrzoval Teasle.

Ward se vyděšeně díval směrem, kde padly vystřely. Privřel oči. Útroby se mu sevřely. Neochotně podepřel Mitche a dali se doleva, pokoušejíce se zrychlit tempo. Déšť chvilkami polevoval, teď však spustil nanovo.

"Bude na nás asi čekat u skály," prorokoval Teasle. "Pokud se neozve odjinud, může to zatím vzít jako tip. Leda až uvidí, že nejedeme, pokusí se nás hledat. Ale tenhle déšť smyje všechny stopy. On nás nenajde." "A my z toho budeme venku," řekl Ward.

"Budeme venku," opakoval Mitch přitrouble.

"Ne," odporoval Teasle. "Když nenajde naši stopu, co udělá? Poběží na opačný konec cesty a pokusí se dostat před nás. Najde si místo, vybere si takové, kde se dá předpokládat, že budeme slézat.

Tam zalehne a bude na nás čekat." "Dobrá," přikývl Ward. "Takže my se tam musíme dostat před ním, že?" "Dostat před ním, že?" opakoval zase Mitch a zapotácel se.

Mitchova ozvěna zněla tak legračně, že se Teasle zasmál, i když poněkud nervózně.

"Zatraceně, to je jasné, že tam musíme být před ním," přisvědčil s pohledem upřeným na Shingletona a Warda.

### Kapitola 13.

V šest hodin se déšť změnil v hustý přívál ledových krup.

Jedna z nich zasáhla Shingletona do tváře tak prudce, že se musel okamžitě schovat do úkrytu pod větvemi stromů.

Listy už sice opadaly, ale strom měl naštěstí větve dost husté, takže většina krup na nich ztratila něco ze své prudkosti. Zbytek, který dopadal dolů, zraňoval především Teasla, jeho nahá záda a hrud'. Kroupy mu bušily do rukou, když se pokoušel chránit si hlavu. V zoufalství by byl nejradši hned vyrazil dál, ale věděl, že by se o to pokoušeli zbytečně.

Takhle velké kroupy mohly snadno zbavit člověka vědomí. Ale čím déle se tu třásl pod stromem, tím více měl ten kluk času dostat se k nim. Zbývala jediná naděje, věřit, že krupobití i jeho přinutilo zastavit se a najít si úkryt.

Policejní šéf se rozhlízel po okolí, očekávaje útok. Konečně krupobití přestalo, dokonce už skoro ani nepršelo. Teď se i slušně prosvětlo a oni za bezvětrí spěchali dál lesem. Ale když nesvištěl vítr a nehučel déšť, dělali značný rámus, jak se prodírali podrostem.

A to mohl být signál pro protivníka. Pokusili se zpomalit, ale jejich postup byl stále hodně hlučný. Dali tedy přednost spěchu, i když se jejich harašení neslo široko daleko.

"Copak je ten kopec bez konce?" zeptal se Shingleton. "Už jsme ušli celé míle." "Celé míle," ozval se Mitch. "Dlouhé míle. Pět mil. Šest," vypočítával a byla otázka, zda se mu více pletly nohy nebo jazyk.

Za chvíli upadl. Ward ho hned zase zdvihl. Pak sebou škubl Ward. Trochu nadskočil a svezl se zpátky naznak. Ozvěna výstřelu z pušky se nesla lesem. Ward ležel na zádech, ruce a nohy rozhozené v podivném gestu smrti. Teasle se bezděčně vrhl k zemi. Viděl, že Ward dostal kulku přímo doprostřed prsou. Byl sám překvapen, že najednou leží na zemi. Nevybavoval si, že by to udělal vědomě.

Stejně ho překvapilo, že drží v ruce pistoli.

Kristepane, tak už je mrtev i Ward. Chtěl se k němu připlížit, ale jaký by to mělo smysl? Co je s Mitchem? Ležel také v blátě na zemi jako mrtvý. Ne. Byl v pořádku. Pozvedl hlavu, otevřel oči a díval se na strom.

"Viděli jste ho?" zeptal se rychle Teasle Shingletona. "Viděl jsi, odkud střílel?" Žádná odpověď. Shingleton spočíval natažen na zemi, hleděl nepřítomně dopředu, tváře měl napjaté, jeho masivní lícní kosti se zdály ještě protaženější. Teasle s ním zatřásl.

"Viděl jsi ho, ptám se!?" Probud' se!" Zatřásl s ním, jako by chtěl válcovat trávu. Shingleton sebou trhl, ohnal se pěsti přímo proti Teaslově tváři.

"Pracky pryč!" zařval.

"Viděl jsi ho, ptám se tě?" naléhal šéf.

"Ne, už jsem řekl." "Ne, neřekl jsi vůbec nic!!!" "Vůbec nic, vůbec nic," opakoval Mitch jako ozvěna.

Podívali se na něho.

"Rychle, dej mi ruku!" řekl Teasle a táhli ho dopředu do nízké prohlubně, obklopené křovím. Ležel přes ni padlý kmén. Dolík byl plný dešťové vody a Teasle se pomalu zabořil dovnitř. Voda ho zastudila na břiše i na hrudi.

Ruce se mu třáslly. Prohlédl si pistoli, aby se ujistil, že se voda nedostala do hlavně. Věděl, co se teď stane. A to samo ho také mrazilo. Ale kdyby o tom moc přemýšlel, možná by se vůbec nedokázal ovládat. Podvědomě se bál, aby neudělal nové zbytečné chyby.

"Zůstaň tady s Mitchem," řekl Shingletonovi vyschlými ústy.

Měl už celé hodiny jazyk vysušený jako treska. "Jestli někdo přijde, objeví se za tímhle křovím a neřekne nejdřív: "To jsem já", zastřel ho. Mne snad poznáš po hlase," "Co to znamená, zůstaň tady? Kde?" "Tady. Pokud poběžíme zpátky cestou, kudy jsme přišli, bude nás jen sledovat. Můžeme si právě tak problémy ušetřit a skončit to přímo zde." "Ale on je zřejmě zvyklý takhle bojovat." "Já jsem byl také vycvičen pro noční hlídky v Koreji. Je to sice už hodně let, ale zdaleka jsem to nezapomněl. Mohu snad být pomalejší a z formy, ale nic lepšího mě právě nenapadá." "Počkejme tady na něho. Nechme ho přijít až sem. Víme, že určitě přijde. Připravíme se." "A co se stane, když se zatím setmí a on se k nám přiblíží, aniž bychom ho slyšeli?" "Po setmění samozřejmě změníme místo." "Jistě. A když budete pořád takhle hulákat, tak nebude muset na mřízení ani vidět. Vystřelí jenom po zvuku, tam, kde nás uslyší.

Sám jsi to říkal. Jeho cvičili, jak se to dělá a já přísahám, že v tom je naše jediná šance. Při troše štěstí třeba nebude čekat, že vyjdu ven a sehraju tuhle hru. On myslí, že budu utíkat, ne útočit." "Pak tedy jdu s vámi." "Ne. Mitch potřebuje, abys tady zůstal s ním. Pokud bychom se měli půlit, dva naděláme kolem sebe takový hluk, že by ho to varovalo." Měl ještě jiný důvod jít do toho sám. Ale nechtěl ztrácet dalším vysvětlováním čas. Stejně už čekal děle, než původně chtěl. Vzepřel se na loktech, vyplížil se z močálu ven a dal se doleva okolo padlého kmene. Bahno ho opět zastudilo na břiše. Jen s největší námahou se přinutil pokračovat. Vždy po několika metrech se zastavil, pozorně

naslouchal, pak zase urazil pár metrů. Vždycky, když zalehl, v bahně to začvachtalo a Teasle nastražil uši, zda někdo nejde. Potom se raději plazil po loktech a kolenou. Dával přitom pozor, aby se mu do bahna nedostala pistole. Když tak lezl pod keř, na záda mu padaly velké kapky vody. Zase zpozorněl, naslouchal, teprve pak se vydal dál.

Shingleton by jeho dalším důvodu nerozuměl. Nepochopil by, proč šel sám, myslel si. Shingleton neměl odpovědnost, ani neudělal dosavadní chyby, které stály život Orvala, nejmladšího policistu, Warda a Galta, ty dva muže v helikoptéře. Nemohl ani za všechno ostatní. Tak jak by mohl Shingleton teď pochopit, že nemůže připustit, aby zemřel kdokoli další? Kvůli němu? Tentokrát to bude jenom on a ten rošťák. Nikdo jiný. Právě tak, jako když celá věc začala. A pokud by měly přijít další chyby, tentokrát by za ně platil jenom on sám.

Náramkové hodinky na Teaslově zápěstí ukazovaly osmnáct třicet když vyšel. Tolik se soustředil na své pohyby a okolní zvuky, že když se podíval podruhé, bylo už devatenáct nula nula. Ve větvích skočila veverka. Ten zvuk ho přitáhl jako magnet. Už si říkal - to je on. Téměř vystřelil. Opět se zešeřilo. Jenže tentokrát to nezavinil ani mrak, ani hustý porost, ale začínal opravdový večer. Vzduch ochladl a Teasle se opět roztrásl zimou. I přes to mu po zádech i po tváři stékaly pramenky potu.

Co si to nepřiznat? Měl strach. Horký tlak v hrudi. Stoupala mu hladina adrenalinu. Zoufale se chtěl otočit a vrátit se. Právě proto se nutil k další cestě. Dobrý bože, jestli propase tuhle šanci... Nebál se ani tak toho, že zemře. To ne. Ale dlužil pomstu Orvalovi. Hlavně jemu. A samozřejmě také ostatním. Ten ničema mu musí zaplatit.

Devatenáct patnáct. Už se dostal dost daleko. Procházel les křížem krážem. Prohledával každé křovíčko, kde se mohl nepřítel schovat. Každý zvuk ho iritoval, zvláště zvuky, které nijak nedokázal zařadit. Každé vrznutí větve mohla způsobit puška, kterou si ten kluk mohl opřít, aby se mu líp mřilo. Pohyb listů mohl znamenat, že už se blíží k němu. Lezl pomalu. Bojoval se svým strachem, s nutkáním dát se do běhu. Nutil se soustředit na všechno, co ho obklopovalo. Vždyť jeho protivníkovi stačil jen nepatrný úkryt, nic víc. Zato Teasle musel být bdělý, nesměl polevit, neslyšet jediný kmen, jediný keř, jedinou proláklinu. To by mohl být konec. Mohlo by to přijít tak náhle, že by neslyšel ani ránu výstřelu, který by ho zabil.

Najednou bylo půl osmé a stíny se začaly prodlužovat. Hýbaly se ve větru, že ho přímo mátlly. Pahýl přeraženého stromu vzadu v tom šeru vypadal jako postava klečícího člověka. Padlá kláda na kraji lesa mu připadala také tak. Ted' poznal, že zatím udělal všechno, co mohl. Byl nejvyšší čas vrátit se zpět. To byla ta horší část jeho výpadu. Oči měl unavené a stíny se ho dotýkaly. Proto se chtěl co nejdřív dostat k Shingletonovi, nějakou minutu si odpočinout a poslat ven do lesa zase jeho, aby se porozhlédl. Ale neodvážil se přestat hledat jen proto, aby se vrátil o něco dříve. I když se vracel, musel zase všechno důkladně propátrat stejně jako před tím. Musel se dívat do blízka i do daleka.

Nemohl připustit, aby se protivník objevil neočekávaně u něho. Cítil, že jeho nahá záda v šeru svítí široko daleko. Jak by bylo snadné poslat mu kulku rovnou mezi lopatky.

Vléta by do páteře, roztrhala vnitřnosti a byl by na místě mrtev. Při té představě se nutil pospíchat, i když věděl, že dělá hloupost.

Kolikátou už? Téměř zapomněl dát Shingletonovi na vědomí, že se vrací. Že je to on. To by byl výsměch. Riskovat při hledání uprchlíka a pak se nechat zastřelit vlastním zástupcem.

"To jsem já," zašeptal. "Tease." Ale nikdo neodpovídal. "Zašeptal jsem moc potichu a on mě neslyšel," pomyslel si Tease. "To jsem já, Tesle," opakoval, tentokrát hlasitěji.

Ale ani teď nikdo neodpověděl a Teasle tušil, že se stalo něco moc zlého.

Obešel dolík a přiblížil se ze strany k jejich původnímu stanovišti. Viděl, že to bylo horší než zlé. Shingleton tam nebyl. Mitch ležel na zádech ve vodě, hrdlo rozříznuté od ucha k uchu. Z jeho krve se ve večerním chladu ještě lehce kouřilo. Shingleton! Kde jen může být? Vystrašený a unavený čekáním asi nakonec také vylezl, aby se rozhlédl, jestli se ten krutý chlap neblíží a nechal Mitche samotného. Chlápek mezitím přišel a prořzl mu krk, aby nenadělal zbytečný hluk. Teasle uvažoval, že teď musí být blízko. Velmi blízko. Příkřčil se. Byl šílený zoufalstvím a chtělo se mu vykřiknout na Shingletona: "Vrat' se sem, Shingletone!" Dva muži, kteří by hleděli každý na jinou stranu, by mohli spatřit útočníka dříve, než by je překvapil. "Shingletone!" chtěl zavolat.

Namísto toho volal Shingleton na něj. Jeho hlas se nesl odkudsi zprava.

"Bacha, Wille, on mě dostal!" Jeho křik přerušil výstřel z pušky. Víc už opravdu Teasle nedokázal snést. Konečně přišel zlom, odkud už nebyla cesta zpátky.

Duševní zkrat. Vyrasil, ječel, řval, prorážel keře i stíny: "Uáááááááá," křičel jako kdysi v pralese. Ta skála, to bylo jediné co ho napadlo.

## Kapitola 14.

Vystřelil na Teasla. Jenže světlo už bylo mizerné a musel mířit mezi mnoha stromy. Navíc mu Shingleton srazil hlavěň, takže rána šla nízko, skoro do země. Shingleton měl být mrtev, byl přece zasažen do lebky. Jak jenom se mohl zvednout se země a sáhnout mu na pušku a strhnout ji při mříření? Rambo se musel té vůli obdivovat.

Obrátil se k němu, přiložil mu hlavě až k hlavě a vystřelil ještě jednou. Tentokrát do oka. Shingleton byl mrtev definitivně.

Bez zaváhání vyběhl směrem k Teaslovi. Bylo zřejmé, že Teasle utíká ke skalní puklině, a proto chtěl zaútočit tam. Nesledoval přesně cestu, kudy Teasle běžel. Třeba se nakonec mohl přece jen ovládnout a teď leží někde ve skrytu a číhá na něho. Ale stačilo jít rovnoběžně s ním, aby se dostal k předpokládanému Teaslovu cíli.

Minul ho, to byla chyba. Teď' uháněl lesem. Před ním se rýsoval okraj skály a vršek pukliny. Poklekl na koleno a čekal na Teasla. Náhle však zaslechl, jak kousky padajícího kamene chřstí a cinkají o balvany. Postřehl i těžký dech, funící pod ním. Vyskočil právě včas, aby zahlédl Teasla, jak skáče k puklině posledních pár stop, přikrčen ke straně skalní stěny. Viděl teď' také těla čtyř policistů, které zastřelil na úpatí skály. Ocítl se nyní v postavení, které se mu vůbec

nezamlouvalo. Teď měl výhodu Teasle. Kdyby měl Rambo lézt puklinou dolů, vytvořil by mu stejně snadný terč, jako jemu předtím ti policajti.

Věděl zatraceně dobře, že Teasle nechtěl zůstat celou noc dole a čekat na něho. Zakrátko Teasle zkusí svou šanci a bude ho chtít vyřadit, až se objeví na vršku vlevo. Aby byl bezpečný, musí si najít nějakou jinou cestu dolů, chce-li uniknout. Ta cesta bude muset vést stejným směrem, kudy se Teasle asi vydá, má-li se dostat domů. Rozběhl se tam, kde prve zabil Shingletona. Minul jeho tělo a pokračoval směrem, kde předpokládal schůdný svah nebo cestu dolů. Skutečně tam takový svah našel. Ani ne za půl hodiny už šel po cestě, vedoucí lesem k travnatému palouku. Matně ho odtud viděl. Byl docela blízko. Světlo sláblo. Spěchal proto, aby se dostal k trávě dříve, než tma ukryje Teaslovu stopu. Dostihl okraj palouku a běžel teď podél lesa, který mýtinu ohraničoval. Nechtěl se venku moc ukazovat. Zároveň sledoval trávu. Hledal případné stopy toho, kdo by tudy přešel z lesa do vysoké trávy, aby se dostal do volného prostoru. Díval se a běžel, aby dohlédl co nejdál, ale na vlhké zemi nenašel zatím po stopách ani památku. Napadlo ho, jestli se třeba Teasle nezdržel při slézání skály. Dostal trochu strach, že Teasle je teď za ním, nikoli před ním. Náhle se rozpršelo. Co bylo dříve vidět špatně, to se nyní téměř ztrácelo ve tmě. Konečně objevil polehlá stébla trávy.

Tam.

Ale musel se smířit s handicapem. Teasle měl před ním náskok.

Byl sice v pokušení pustit se za ním napříč touhle vysokou trávou.

Měl by počkat, dokud se úplně nesetmí. Teasle totiž nemusel běžet stále dopředu, mohl také zůstat ležet pod keři na protějším konci a mířit na něho ve směru, odkud přicházel. Když potom předpokládal, že už je dokonalá tma, aby mohl přeběhnout bez rizika, vyrazil. Jeho opatrnost však byla zbytečná. Když dosáhl cíle, Teasle tam nebyl.

Děšť lehce, kapka po kapce, prosakoval větvemi stromů, jen to jemně ševelilo, téměř nehlučně. A tam, o kus výš, se něco prodíralo hustým porostem.

Zadíval se tam. Stál a naslouchal. Opravil si směr, odkud zvuk zachytil. Očekával, že se Teasle co nevidět zastaví, najde si někde úkryt a počká si na něho. Dokud však slyšel, že Teasle běží, bylo bezpečné držet se za ním. Pak se instinktivně zastavil. Naslouchal.

Slyšel, že běžec před ním zastavil také. Lehl si tedy tiše na zem a opatrně se plížil vpřed, oči i uši nastraženy. Za minutu se muž před ním rozběhl. Vyskočil a rozběhl se také. To byla modelová situace pro další hodinu. Chvilí běžet, zastavit se poslouchat, plížit se, běžet.

Děšť se měnil v drobné chladné mrholení. Pás, který měl Rambo připnutý okolo hrudi, se uvolnil. Musel si jej opět utáhnout, aby zmírnil bolest, která ho teď přepadla. Mohl si být jistý, že si několik žeber zlomil a ostré úlomky kostí mu bodaly do svalů. Nejraději by to vzdal, jenže věděl, že Teasla už brzy dostihne. Ten však běžel stále. Rambo se znovu napřímil, i když ho to stálo velké úsilí a pokračoval, jak jenom mohl nejrychleji.

Honička pokračovala. Přes zalesněný svah, přes další skálu, pak zase dolů k potoku, přes něj do nového lesa, napříč hlubokou strží. V prsou ho bodalo, kdykoliv musel přeskocit vodu nebo kameny.

Téměř již sklouzl do strže, jak mu ujížděly nohy, ale ještě se stačil včas čehosi zachytit a vytáhnout se. Poslouchal Teasla. Zase ho uslyšel a hnal se za ním dál. Pokaždé když se jeho pravá noha dotkla země, náraz mu proběhl celým tělem a skončil na žebrech. Jakoby měl v těle dýku...

## Kapitola 15.

Nahoru a dolů. Obraz krajiny byl stále stejný, až jednotvárný.

Když stoupal do kopce, plného balvanů a křoví, Teasle se cítil stejně, jakoby byl zpátky na převisu a pokoušel se dostat po strmé stěně do lesa. Potmě nemohl dohlédnout na vrchol. Přál si jen vědět, jak je ještě daleko. Cítil, že takhle šplhat už dlouho nevydrží. Kameny byly kluzké deštěm a Teasle často ztrácel rovnováhu. Tvrdě dopadal, což ho vyčerpávalo. Drápal se nahoru, kalhoty si rozdíral o kamení, jehož hrany ho řezaly do kolen. Pod sebou v lese pak navíc slyšel svého soka, jak se neúnavně prodírá podrostem.

Škrábal se tedy rychleji. Kdyby tak tušil, jak je vysoko a kolik cesty mu zbývá. Ten kluk už musel být z lesa venku a pouštět se do svahu. Teasla napadlo zkusit střílet naslepo dolů, tím směrem, kde ho tušil. Potřeboval ho zdržet. Jenže pálit nemohl. Výstřely a záblesky jeho pistole by z něho udělaly snadný cíl. Ale něco, proboha, udělat musel.

V jednom z posledních zoufalých vypětí dosáhl vrcholku.

Nevěděl však, že už je tam, dokud málem nepropadl na druhou stranu hřebene. Zmateně se chytil kamene. Na poslední chvíli. Teď.

Teď by mohl střílet. Natáhl se a poslouchal, odkud uslyší zvuky chůze nebo plížení. Šestkrát vystřelil tím směrem. Pak se opět přilepil k zemi pro případ, že by chybil. Zdola také přišel výstřel.

Kulka přelétla nad ním. Slyšel, jak se protivník snaží dostat doleva a vystřelil ještě jednou. Pak se rozběhl na opačnou stranu dolů. Opět sklouzl a tentokrát si pořádně narazil rameno. Upadl na jeden z nespočetných vystoupilých balvanů.

Ještě se několikrát překulil, než se mu podařilo zastavit pád.

Teasle tam ležel zcela otřesen. Větr hvízdal okolo něho. Zápasil s dechem, dusil se. Mačkal si prudce bránci, než se konečně aspoň malinko nadechl. Pak to zkusil hlouběji a záhy už zase dýchal téměř normálně. Vtom zaslechl mladíka, jak leze přes hřeben. Klesl na kolena, zaujal střeleckou pozici - a zjistil, že ztratil pouzdro i s pistolí. Muselo zůstat někde nad ním ve stráni. Jenže teď neměl čas je hledat. Navíc mu chybělo světlo, aby se mohl rozhlédnout, kde by mohlo být.

Klopýtal lesem. Odhadoval, že bloudí v kruhu, a proto se nemohl nikam dostat. Roztřásla se mu kolena. Směr, kudy se trmácel, byl zcela pochybný. Narážel do stromů, v hlavě se mu zjevovala bláznivá představa, že sedí ve své kanceláři, bosé nohy na stole, jak přitom srká horkou polévku. Rajskou polévku. Ne, raději by si dal fazole se slaninou. Ten nejdražší a nejlepší druh fazolí, u něhož je na nálepce napsáno: NEPŘIDÁVEJTE VODU.

## Kapitola 16.

Ted' snad zbývaly jen minuty, aby ho dostal. Zvuky, které přicházely zepředu se zpomalovaly, byly však ukvapené a neobratné.

Rambo slyšel, jak Teasle těžce a přerývavě dýchá. Už byl docela blízko něho. Teasle ho pěkně prohnal, to byl fakt. Mohl si myslet, že je před Rambem, a teď byli skoro vedle sebe. Ale netrvalo to dlouho.

Už jen pár minut a... To bylo vše.

Ozvala se bolest v žebrech, Rambo musel zpomalit. Ale pořád to byl ještě slušný krok. Ale protože Teasle zvolnil také, nebyl o mnoho vpředu. Pravou ruku si držel na žebrech. Pomáhal páskem ještě více přitisknout polámané kosti. Celou pravou stranu těla měl otekou. V dešti se pás uvolňoval, a proto musel tím víc tlačit rukou.

Zakopl a upadl. To se mu před tím ještě nestalo. Zlobil se sám na sebe. Uklouzl u strže. Pak zakopl znovu. Bez problému sice vstal, ale rozhodl se, že nepůjde tak rychle. Může ho to stát jen pár minut navíc, než dožene Teasla. Stejně to bude brzy. O tom nemůže vůbec pochybovat. Už zbývá jen něco málo víc, než pár minut. To bylo vše.

Řekl to snad nahlas? Ostružinové keře mu zachytily tvář, když se do nich potmě dostal. Zabodly do něho drobné trny. Ustoupil a chytil se za poškrábané lice. Věděl, že to není déšť, co mu smáčí ruce i tváře, ale nic si z toho nedělal. O kus dál slyšel Teasla, jak si těžce proráží cestu. To bylo ono. Už ho má! Zatočil doleva, podél kraje ostružin, a čekal, kdy se pod ním objeví zatačka, která by ho zavedla na kraj palouku, kde by si mohl odpočinout a počkat, až Teasle vyleze z lesa.

V černé tmě by však nemohl pozorovat jeho překvapený výraz, až po něm vystřelí.

Ale čím déle spěchal podél ostružin, tím déle šel po rovině.

Začal mít strach, jestli tyhle pichlavé keře nepokrývají celý svah.

Spěchal dál a pořád žádná změna. Začal věřit, že ostružin nikdy neskončí.

Chtěl se otočit a vrátit se, ale myslel si, že když vydrží ještě chvíli, dorazí konečně k odbočce. Z pěti minut, na něž původně odhadoval cestu, se stalo patnáct, a pak dvacet. Ztrácel teď čas. Měl jít doprava přímo za Teaslem, ale teď už se nemohl vracet. V téhle tmě neměl nejmenší představu, kudy Teasle do houštiny vstoupil.

Chyba. Možná to ostružin končí až na opačné straně svahu.

Takže zpátky. Spěchal tak dlouho, dokud nezačal pochybovat, že vůbec nějaká cesta dole podle těch keřů existuje.

Když potom klopýtl a upadl, zůstal ležet tváří na zablácené trávě.

Ztratil se mu. Promrhal tolik času, tolik sil, aby ho dostihl, a když se k němu přiblížil, tak ho ztratil. Ostružinám odřené tváře ho pálily. Žebra měl jako v ohni. Ruce nateklé, šaty rozpárané, tělo rozmlácené. A navíc Teasle byl pryč.

Chladil ho déšť, snášející se k zemi jako jemná vodní tříšť.

Když uleh, pokoušel se dýchat zhluboka. Pak zadržel dech, opět jej uvolnil. Ano, pomalu, ale pořádně se nadechnout, nechat ležet tu bezmocnou tíhu na zemi. Odpočinout si. Odpočívát při každém pomalém výdechu.

## Kapitola 17.

Každou chvíli se ten kluk mohl vynořit z ostružin za ním.

Teasle se nervózně plazil dál. Pak keře zhoustly a zesílily, takže se musel přitisknout k zemi. I přesto ho nejnižší větve drápaly db zad a když se je pokoušel odstrčit, jiné větve mu rozedřely ruce a ramena.

"Už jde," říkal si a zoufale se probíjel kupředu. Trny se mu přitom zadíraly kam mohly. Spona opasku se zarývala do země a pod ní se mu do kalhot tlačilo bláto. Myšlenky se mu vracely v nárazech, vynořovaly se a zase mizely, stále stejné, stále dokola. Jako když šel a nevěděl, jestli nechodí do kruhu, nevrací-li se zpátky k tomu zabíjákovi. Vyděšeně se zastavil. Půda se svažovala. Musí být na úbočí kopce. Anebo ne? Těžko říci. V téhle černé tmě není nic vidět a navíc ten déšť...

"Ty bastarde, já si tu cestu najdu a zabiju tě za to," vyhrožoval.

"Zabiju tě za to!" opakoval, jako prve Mitch.

Zvedl hlavu nad křoví. Ztuhl a nemohl se pohnout. Myslel, že každou chvíli omdlí. Snažil se obhlédnout okolí. Mohl k němu přiskočit a podříznout mu krk, jako to udělal Mitchovi. "Kristepane," řekl nahlas a ten zvuk ho znovu šokoval.

"Kriste," skoro křičel, aby si uvolnil hlas, ale slovo se zlomilo jako ledová kra.

"Jsem na tom špatně," řekl si. Mozek se mu zase začínal propadat do představ. "Nemůže mě přece zabít ve spánku.

Nejdřív mě musí probudit. Chce, abych věděl, co se stalo..." "...Tak kde je? Dívá se zblízka? Našel mou stopu?

Přichází?" Poslouchal zvuky lesa a neslyšel nic, musel se dát do pohybu, musel udržovat svůj předstih.

Pokusil se zrychlit, ale spíš zpomalil. Dokázal jen líně lézt píd' za pídí. Musí být už nějakou dobu v bezvědomí. Tma totiž už nebyla černá, ale šedá. Všude viděl ostružin, silné a zlé, ošklivé, s trny ostrými jako břitva. Nahmatal si záda. Byl jako dikobraz, s tisícer bodlin, zapíchnutých do hřbetu. Podíval se na zkrvavenou ruku a jako housenka se plazil dál. Možná už byl ten dobytek docela blízko. Díval se na něho a smál se jeho utrpení. Pak se mu všechno spletlo dohromady.

Slunce vyšlo přes vršky ostružin a on zahlédl jasně modré nebe. Začal se smát.

"Čemu se směješ? Já že se směju? Vůbec si nevybavuju, kdy přestalo pršet a teď je obloha jasná. Zaplat'pánbůh, je zase denní světlo." Zasmál se znova a pomyslel si, že dostává závrať. To bylo směšné a tak se smál. Vylezl deset stop z ostružin do zoraného pole, když mu došlo, že to byl přelud. Byl to jen žert. Pokoušel se dohlédnout na konec toho pole. Nemohl. Zkusil vstát. Nemohl. Hlava se mu zatočila tak, že se musel dát znovu do smíchu. Náhle sebou trhl. Vždyť on může být nablízku. Může na něho dokonce mřít. Ten by se asi bavil, kdyby viděl, jak jsem rozkrájený na kousky. Pak by vystřelil.

"Ty zkurvysynu, já-" Polévka z fazolí a slaniny. Cítil ji v puse.

Zvedl se mu žaludek.

I tohle byl žert. Copak měl něco v žaludku, aby se mu mohl zvednout? Nic. To je ono, nic! Tak co to tam před ním leží za jídlo? Malinový koláč, žertoval. A z toho se mu asi udělalo špatně.

Přešel několik brázd a zkolaboval. Po chvilce odpočinku dalších pár. Mezi dvěma brázdami byla louže černé vody. V noci sice otáčel tvář proti dešti, aby se napil, ale jazyk ho stále pátil suchem, polykal nasucho a tak teď pil z bahnitě vody s tváří hluboko ponořenou. V puse mu zůstala sladká špina a mezi zuby to škřípalo.

Být o pár stop dál.

"Pokus se udělat pár dalších stop. Dělej... Já uteču, já toho parchanta zabiju, roztrhnu ho - - protože já jsem," myšlenka se mu zase ztratila.

"Já jsem," ale nemohl si vzpomenout, co je a tak se musel zastavit. Odpočinout si. Bradu opřel o vršek jedné brázdy. Slunce ho hřálo do zad.

"Nemohu se zastavit... Omdlít... Umřít... Hýbat se..." Ale hýbat se nemohl.

Nemohl se ani vzepřít na lokty a plížit se dál. Pokoušel se vylézt na hromádku toho svinstva před sebou, ale nedokázal se k tomu přinutit.

"Nemohu omdlít... Umřít..." Podepřel si nohy o brázdu a tlačil a tlačil. V té chvíli se trochu pohnul. Cítil to. Srdce mu bušilo v hlavě. Opřel se o brázdu ještě silněji. Palec po palci se sunul blátem. Neodvážil se zastavit, věděl, že by se už nikdy nedonutil vstát a zase jít. Boty proti brázdě. Zatlačit.

Odplížit se. Ten kluk. To je on...

Teď si něco vybavuje. Chystal se toho kluka zavřít.

"Já nejsem dobrý bojovník..." "...Ano, on je lepší bojovník..." "...Ano, ale já jsem -" A pak myšlenka zase kamsi zapadla.

Vracel se k rytmičkému systému brázda, zatlačit, brázda, a znova a znova a... Nevěděl, kdy paže začaly znovu pracovat, kdy se nohy odstrkovaly od bláta, posunovaly ho vpřed. Zorganizoval si to.

To bylo to slovo, které tak dlouho hledal. Pak ještě jednou zatlačil a něčeho se dotkl.

Trvalo mu chvíli, než to zaregistroval.

Drát.

Vzhlédl a spatřil další dráty. Šerm. Dobrý bože, za těmi dráty bylo něco, ani nemohl uvěřit, že to doopravdy vidí: příkop. Štěrková silnice. Srdce mu divoce tlouklo a on se zase smál, přikládaje hlavu k drátům. Vleže tančil okolo nich.

Rozježené vousy drátů mu sice rozedřely záda ještě víc, ale nedbal na nic. Smál se a skulil se do příkopu plného vody.

Voda mu vnikla do uší. Šplhal se zpátky na silnici, zase sklouzl dolů, jednou rukou se chytil štěrku silnice a přitáhl se.

Ten štěrka necítil. Ovšemže ho vidí. Zíral na něj zblízka.

Ale nemohl ho cítit, nahmatat.

Organizovat. To bylo ono. Teď se rozpomenul na všechno.

"Já vím, jak organizovat," uvědomil si.

"Ten kluk je lepší bojovník. Ale já vím jak... organizovat." "Za Orvala." Pauza.

"Za Shingletona a Warda a Mitche a Lestera a mladého zástupce. Za všechny." Pauza.

"Za mne." Pauza.

"Rozmačkám toho zkurvenýho bastarda!" Nic.

Ležel tam na kraji silnice. Do nekonečna si to pro sebe opakoval, zavíral oči před září slunce, podívoval se, jak má rozdrbané kalhoty jak je zkrvavený, jak krev vystupuje přes bahno na povrch těla. Šklebil se. Opakoval myšlenku, že ho roztrhá. Říkal ji vojákovy, který se zmohl jen na "Bože můj!", když nebyl schopen naložit do auta tak zbědovaného chlapa. Rozběhl se do vozu k vysílačce.

## ČÁST TŘETÍ

### Kapitola 1.

Byla noc a na korbě nákladáku to páchlo olejem a vazelinou.

Nemělo to pevnou střechu, místo ní byla napjatá plachta. Teasle pod ní seděl na lavici a díval se na velikou mapu, která visela na protější stěně. Nad mapou se houpala žárovka bez stínidla. To bylo jediné světlo. Vedle na stole stála vysílačka.

Operátor měl na uších sluchátka a hlásil: "Vůz Národní gardy 28 je tři míle od ohybu řeky po proudu." Zabodl do mapy další červený špendlík. Spousta jich byla napíchána podél jižní strany. Na východě ukazovaly rozestavení státní policie špendlíky žluté. Černé špendlíky zase představovaly policii z blízkých okolních měst. Ty bílé na severu pak patřily Louisville, Frankfortu, Lexingtonu, Bowling Green a Covingtonu.

"Vy tu chcete zůstat celou noc?" zeptal se někdo Teasla z venkovní strany korby. Teasle se tam podíval. Poznal Kerna, kapitána státní policie. Byl dost daleko. Svit žárovky zpod plachty mu jen lehce prosvěttil tvář. Oči a čelo měl ve stínu.

"Jděte domů a dopřejte si postel. Proč by ne?" domlouval mu Kern. "Doktor vám řekl, abyste si odpočinul. Tady se nic vážného nestane." "Nemohu." "Cože?" "Reportéři za mnou slídí doma i v úřadě. Nejlepší způsob, co znám, je neukazovat se jim na očích. Chci-li si opravdu odpočinout." "Tak jako tak tady budou čmúchat a hledat vás. Dříve nebo později se jim to podaří." "Ne. Řekl jsem vašim mužům, tam u té závory, aby je nepouštěli dál." Kern pokrčil rameny a přistoupil blíž k vozu. Dostal se do plného světla, které zvýraznilo jeho krabaté čelo, vějířky vrásek okolo očí. Dělal ho to starším, než byl. Měl zrzavé, doslova červené vlasy.

V šeru vypadaly matně a bez lesku.

"Jsme stejně staří," řekl si Teasle. "Jestli takhle vypadá on, jak musím asi po těch několika dnech vypadat já?" "Doktor

si na vás udělal málem docenturu, když vám obvazoval tvář, tělo a ruce," poznamenal Kern. "Co to máte na košili? Prosakuje vám tam něco tmavého. Neříkejte mi, že zase začínáte krváčet" "To je nějaká mastička. Asi mi jí tam dal moc. Pod šatama mám taky obvazy. Ty na nohou a okolo kolen jsou tak těsné, že skoro nemůžu chodit." Zasmál se tak, jako by všechny ty obvazy byly jen povedený vtip od doktora. Nechtěl, aby Kern poznal, jak mizerně se cítí.

"Bolí vás něco?" zeptal se Kern.

"Než mě tak zafačoval, bylo to lepší. Dal mi taky nějaký pilulky, mám je brát každou hodinu." "A pomáhá to?" "Dost." Znělo to celkem přesvědčivě. Musel být opatrný, když o tom mluvil s Kernem. Zapíral svou bolest, aby si to Kern nerozmyslel a nehnal ho zpátky do nemocnice. Před několika hodinami mu tam Kern zatraceně vynadal, že začal stíhání bez nich. Že nepočkal a pustil se bláznivě do lesů.

"Vše je v mé pravomoci, a teď buďte rád, že jste se z toho vůbec dostal," domlouval mu.

Teasle to uznal. Nechal věcem volný průchod. Ať se Kern vyvzteká. Pak ho začal teprve přesvědčovat, ale za to ze všech sil, že na takovou honičku bude muset mít více lidí. Měl ještě jiný argument, ale ten nepoužil. Báł se, že s ním Kern možná přijde sám: zase mohlo přijít o život mnoho lidí, stejně jako na začátku. A někdo musí za to nést odpovědnost. Kern patřil do ráce měkkých velitelů.

Teasle ho viděl spoléhat na jiné až příliš často. Teď mu tady Teasle vypomáhal. Ale určitě to tak dlouho nezůstane. Pro Kernovy stinné stránky si dělal starosti i o jeho lidi. O to, jestli takovou štrapác vydrží. Hlavně se báł, aby ho prostě neposlal pryč, kdyby dal najevo bolest.

Venku rachotily nákladáky, velké vozy plné vojáků. Rozezněla se siréna. Vůz prosvištěl silnicí, všechno předjel a vzdaloval se k městu. Teasle byl rád, že chvíli nemusí mluvit jen o svých pocitech.

"Co to bylo, ta sanitka?" "Nějaký civilista se postřelil." Teasle potřásl hlavou: "Jak se dá pomáhat smrti." Po chvíli se zeptal: "Co se vůbec stalo?" "Pitomost. Tábořila v lese celá skupina. Chystali se jít s námi, až se do toho ráno pustíme. Ve tmě slyšeli venku hluk. Mysleli si, že to může být ten nebezpečný mladík. Třeba se pokouší dostat dolů na silnici. Tak popadli pušky a vyběhli ven. Nejdřív ze všeho se potmě pomíchali. Jeden sice slyšel druhého, ale nevěděli, kdo je kdo.

Dostali strach, báli se nejhoršího a začali střílet. Když vypálil jeden, spustili všichni. Zaplat' bůh, že nikdo nepřišel o život. Zranění je to ošklivé. Nikdy jsem nic takového neviděl.

"Já jo." Před chvílí, když se díval na mapu, zdálo se mu, že má hlavu vycpanou vatou. Teď, bez varování, se mu ten pocit vrátil. Uši měl také ztuhlé, a když řekl "Já jo", připadalo mu to jako ozvěna odkudsi z vlastního nitra. Vyvedený z rovnováhy, s žaludkem jako na vodě, chtěl všeho nechat a lehnout si na lavici, ale zase by nerad, aby Kern poznal, co se s ním děje.

"Když jsem pracoval v Louisville," začal, ale trochu se báł, bude-li moci vůbec pokračovat, "asi před osmi lety to bylo, v malém městečku v sousedství, unesli šestileté děvčátko. Místní policie si myslela, že ji mohli přepadnout a někde pohodit. Tak zorganizovali pátrací akci. Někteří z nás, co jsme neměli službu, se zapojili také.

Nejhorší bylo, že velitel té akce nechal vyhlásit v rádiu i v novinách, co se stalo. A požádal občany o pomoc. Tak se stalo, že každý chlap, který dostal chuť na čerstvé maso a nějaké vzrušení, mohl klidně přijít." Nechtěl si připustit slabost, nechtěl si lehnout. Ale zdálo se mu, že slábne světlo, že lavice, na které sedí, se houpe. Konečné došel ke kompromisu a opřel si záda o stěnu nákladáku. Doufal, že takhle bude vypadat lépe.

"Čtyři tisíce jich bylo," pokračoval a soustředil se na řeč, aby nemluvil zmateně. "Neměli kde spát, neměli co jíst.

Nebylo možné je nějak koordinovat. Městečko jakoby přes noc vyrostlo a praskalo ve švech. Mnozí z těch chlapů polovinu času chlastali a pak viseli na dveřích autobusů, které je rozvážely, tam, kde se mělo pátrat. Jeden chlap se skoro utopil v močále. Jedna skupina se ztratila a pátrání se zastavilo, protože zbytek musel hledat je. Byly tam podivné úrazy: zlámané nohy, hadí uštknutí, sluneční úpaly. Dopadlo to tak, že všem civilistům přikázali, aby se vrátili domů a v pátrání pokračovala jen policie." Zapálil si cigaretu a lačně zatáhl. Snažil se potlačit nevolnost.

Podíval se na radistu a jeho zástupce. Otočili se k němu a se zájmem poslouchali. Jak dlouho mohl vyprávět? Asi deset minut? Nebo ještě méně? Myšlenky mu skákaly nahoru a dolů, jako křivka osciloskopu.

"Fajn, pokračujte," pobídl ho Kern. "Jak to dopadlo s tou holčičkou? Našli jste ji?" Teasle pomalu přikývl.

"O šest měsíců později. V mělkém hrobě u postranní cesty.

Sotva míli od místa, kde pátrání původně skončilo. Nějaký opilec v baru v Louisville žertoval o malých holčičkách. My jsme se to doslechli. Byl to sice jen dost nespolehlivý tip, ale šli jsme po něm.

Protože jsem ten případ znal a zúčastnil jsem se i toho hledání, svěřili výslech mně. Za čtyřicet minut se přiznal a vyklopil všechno. Jel autem okolo jedné farmy a viděl holčičku, jak se cáká v plastickém bazénku na zahradě. Přilákaly ho její žluté plavky. Došel na zahradu, děvčátko popadl a odnesl je do auta. Neviděla je živá duše. Pak nás zavedl přímo ke hrobu. Byl to už druhý. Ten první totiž vykopal právě uprostřed oblasti, kde jsme už hledali. Během noci stihl ještě před našim příchodem vyndat ji z původní jámy a přemístit ji." Opět mocně zatáhl z cigarety. Cítil, jak se mu kouř prodírá hrdlem. V ovázaných prstech stěží cigaretu udržel. Ruka neposlouchala, trásla se, byla nešikovná v tom bílém chumlu.

"Civilisté to tu taky jen zamotají. O takové věci se nemá dostat ven ani slovo." "To je moje chyba," připouštěl Kern.

"Byl tam jeden reportér, který zrovna šel kolem mého úřadu a slyšel, jak se moji lidé domlouvají, nestačil jsem je zarazit... Už jsem přikázal, aby ty outsiders poslali nazpátek do města." "Správně. Ta parta v lese se může taky pobláznit a začít střílet na vaše lidi. Tak jako tak, stejně všechny nevyženete. Zítřka ráno budou kopce plné lidí. Však jste viděl, kolik jich teď bylo okolo silnice.

Jich je moc a nás málo, abychom je udrželi pod kontrolou. Ale nejhorší teprve přijde. Počkejte, až se ukážou profesionálové." "Co myslíte tím, profesionálové? Kdo to k čertu je?" zeptal se kapitán Kern.

"Ve skutečnosti amatéři. Ale sami si říkají profici. Chlapci, co nemají nic lepšího na práci, než se toulat po Státech. Jsou

vždycky všude, kde je nějaká pátračka. Potkal jsem jich několik, když jsme hledali tu holčičku. Jeden právě přišel z Everglades, kde hledali nějaké zatoulané táborníky. Před tím byl v Kalifornii a pomáhal pátrat po rodině turistů, kterou zaskočil lesní požár. V zimě byl ve Wyomingu a hledal lyžaře, zasypané lavinou. Mezitím ještě stihl okounět u rozvodněné Mississippi. Taky asistoval v případech, kdy to v jeskyni zasypalo nějaké zlatokopy. Problém je v tom, že tenhle typ lidí nikdy nepracuje s místním velením. Jeho autoritu neuznávají.

Drží si na uzdě vlastní skupinu a jdou do toho na své triko. Míchají se s našimi lidmi, ale vyhledávají většinou jen místa, kteří vypadají zajímavě. Jako třeba staré farmy. A přitom spousty podezřelých míst si ani nevšimnou." Teaslovo srdce najednou poskočilo, vynechalo pár tepů a pak se bláznivě rozběhlo. Chytil si rukou hrud' a zalpal po dechu.

"Co se stalo?" trochu se poděsil Kern.

"Nic. Je mi dobře. Jen si potřebuji vzít další prášek. Doktor mě varoval, že se tohle může stát." Nebyla to pravda. Doktor ho vůbec před ničím nevaroval. Ale bylo to už podruhé, co se mu srdce takhle zadrhlo. Poprvé pilulka rychle pomohla. Proto teď honem spolkl další. Samozřejmě nemohl Kernovi vyzvonit, že má nějaké potíže se srdcem.

Kern nevypadal, že by byl s touto odpovědí zrovna spokojen.

Naštěstí si radista zrovna nasadil sluchátka. Asi poslouchal nějaké sdělení. Po chvíli začal odpovídat: "Národní garda vůz 32 slyší.

Znamenám si." Položil prst na mapu. "To je na začátku Branch Road." A zástupce zapíchl do plátna další špendlík.

Vápenná pachut' pilulky zůstala Teaslovi v ústech. Dýchal zhluboka a napětí v hrudi začalo zvolna polevovat.

"Nikdy jsem nepochopil, proč ten stařík přenesl holčičku do jiného hrobu," řekl Kernovi. "Vzpomínám si, jak vypadala po těch šesti měsících, když jsme ji vyzvedli. Tenkrát jsem si říkal, bože, to musí být strašné, takhle umřít." "Co se vám stalo?" vyděsil se Kern.

"Nic. Únava. Doktor to předvídal." "Máte tvář šedou jako košili." Několik nákladáků s rachotem projelo kolem a v jejich hluku spolkl Teasle svoji odpověď. Pak přijel hlídkový vůz. Zastavil u Kerna a osvětlil ho záři hlavních světlometů. Teasle věděl, že teď nemusí odpovídat vůbec.

"Myslím, že musím jít," rozloučil se Kern neochotně. "Tam jsou vysílačky, kdyby něco." Vykročil k autu a otočil se zpátky.

"Proč si vážně nechcete lehnout? Aspoň na lavici v autě.

Můžete se trochu prospat, zatímco budu pryč. Když se budete dívat na mapu, stejně nezjistíte, kde se ukrývá. Ráno, až doopravdy začneme, budete unaven." "Pokud se unavím, oukej. Chci mít naprostou jistotu, že je každý tam, kde má být. Rozhodně nemám v úmyslu jít s vámi do lesů. Ale mohu být právě tak užitečný tady." "Poslouchejte, slyšel jsem, co jste povídal v nemocnici. Co jako máte za sebou. A to jste ještě určitě neřekl všechno." "Co bylo, bylo. Zapomeňte na to." "Poslouchejte, vážně. Já vím, co prožíváte. Pořád myslíte na ty zastřelené muže a mučíte své tělo, abyste se potrestal. Možná je pravda, co vám řeknu. Že třeba Orval mohl zůstat na živu, kdybyste se mnou spolupracoval od začátku. Ale byl to ten kluk, kdo zmáčkl kohoutek, on na něj střílel, i na ty ostatní. Ne vy. Dobře si to pamatujte."

Teasle nepotřeboval, aby mu to kdokoli připomínal. Radista zrovna říkal: "Jednotka státní policie číslo 19, pozice...", když Teasle znovu zatahl z cigarety a díval se na mladého zástupce. Zabodl další žlutý špendlík do východní části mapy.

## Kapitola 2.

Na mapě chyběly detaily.

"Nikdo nečekal, že by se v těchto kopcích něco mohlo stát," vysvětloval kartograf, který ji přinesl. "Možná, kdyby tudy vedla silnice, museli bychom to dodělat. Ale mapování stojí spoustu peněz, zvláště v takové pusté a divoké krajině. A nikdy jsme nebyli ochotni plýtvat penězi z rozpočtu na něco, co pravděpodobně nikdy nikdo nebude potřebovat." Alespoň že silnice, obklopující hory, byly zaneseny přesně. Byl to zajímavý obraz. Na severu tvořily linky silnic horní základnu čtverce. Zato na jižní straně měly tvar půlkruhu a spojovaly se s cestami, které mířily přímo vzhůru. Tedy ve směru sever - jih.

Teaslův radiokomunikační vůz byl zaparkován na nejnižším místě v jižním oblouku. To bylo v prostoru, kde ho našly jednotky státní policie. A protože poslední stopa po tom klukovi končila tady, stal se tento bod řídicím centrem celé akce.

Radista se podíval na Teasla.

"Přilétá helikoptéra. Něco říkají. Ale není jim dost dobře rozumět." "Naše dva vrtulníky právě odlétly. Žádný z nich by se neměl tak brzy vracet." "Třeba je zlobí motor." "Anebo to vůbec není náš stroj. Může to být nějaká posádka s novináři, chtějí fotografovat shora. Jestli jsou to reportéři, nechci, aby tu přistáli." Radista je volal a žádal je o identifikaci. Nedostal odpověď.

Pak Teasle slyšel řev blížícího se rotoru. Pomalu se zvedl ze své lavice, namáhavě došel k zadnímu čelu auta a otevřel. Vedle vozu bylo zorané pole, přes něž se ráno plazil. Byla už zase tma. Viděl jak jsou brázdy bíle ozářeny reflektorem, umístěným na spodku helikoptéry. Paprsky křížovaly pole. Byl to onen druh reflektoru, který dříve používali filmaři k nočním záběrům.

"Stojí na místě," řekl radistovi. "Zkuste je vyladit znova.

Postarejte se, aby nepřistáli." Jenže helikoptéra mezitím dosedla. Motor ztichl a listy vrtule pomalu dobíhaly, jejich svištění utichalo. V kokpitu se rozsvítilo světlo. Teasle viděl muže, jak vylézá ven. Měl bezvadné držení těla.

Kráčel přes pole k nákladáku, pevný, pružný a rovný. Teasle, aniž zahlédl jeho šaty, pochopil, že nejde ani o policistu, ani o reportéra, který by měl problémy s motorem. Tohle byl muž, pro kterého poslal.

Teasle se pomalu spustil z vysokého auta a s bolestí v zádech zůstal stát u kraje silnice. Muž právě došel ke svazku drátů, kde končilo pole.

"Promiňte, zkoušel jsem navázat spojení na všech frekvencích, abych tu kohosi našel," řekl ten muž. "Potřebuji vědět, jestli je tady."

Ríkali mi, že je to možné. Jmenuje se Wilfred Teasle. "Já jsem Teasle." "Výborně, já jsem Sam Trautman," představil se. "Přišel jsem kvůli svému chlapci." Kolem projely další tři nákladáky. Příslušníci Národní gardy stáli na korbách a drželi v rukou pušky. Pod přílbami svítily do tmy bleďavé tváře. V záři reflektorů si mohl Teasle zběžně prohlédnout uniformu přichozícího. Měl kapitánské výložky, zelený baret ležerně zasunutý za opaskem.

"Vašemu chlapci?" podivil se Teasle.

"Ne tak úplně. Já jsem ho osobně netrénoval. To moji lidé. Ale já jsem byl instruktorem těch, kteří cvičili jeho. Takže v určitém smyslu jde o mého chlapce. Udělal něco dalšího? To poslední, co jsem slyšel - zabil prý třináct mužů." Řekl to jasně, přesně, bez důrazu. Teasle rozeznal, co všechno ve své řeči potlačil. Jakoby tohle poslouchal příliš často. Teasle znal pocity mnoha otců, kteří většinou uprostřed noci na jeho stanici poslouchali, co udělaly jejich děti. Byli z toho vedle, někdy i v šoku.

Ale tohle nebyl stejný případ. Alespoň ne tak jednoduchý. V Trautmanově hlase se skrývalo ještě něco jiného. Něco nepřirozeného v této situaci. Teasle to nedokázal přesně definovat.

Když se mu to podařilo, byl zděšen.

"Zdá se, že jste na něho hrdý," řekl Teasle.

"Opravdu? To je mi líto. Tak to nemyslím. Ale je to nejlepší absolvent kursu, jakého jsme u nás měli. Samozřejmě, je moc špatné, když to, co umí, nepoužívá pro dobrou věc." Přikročil ke spletnici kabelů a začal jej zdolávat se stejnou lehkostí a elegancí, jako když prve vylézal z vrtulníku a pak kráčel přes pole. Když pokročil ještě blíže k Teaslovi, bylo vidět, že mu uniforma padne jako ulitá, dokonalá, bez jediného záhybu. Ve tmě měla jeho pleť barvu kůže. Krátké tmavé vlasy, učesané dozadu, úzká tvář, ostrá brada. Ta brada trochu vyčnívala dopředu. Teasle si připomněl Orvalův zvyk, přirovnávat občas lidi k živočichům.

"Kdepak Trautman!" řekl by v tuto chvíli Orval. "Kdepak pstruh!" (Trout, čti traut = pstruh).

"Spíš fretka. Nebo lasička. Prostě typ štíhlé šelny." Vzpomněl si na důstojníky-kariéristy, kteří v Koreji proti sobě intrikovali, na profesionální zabijáky, na lidi, kteří si tykali se smrtí.

Vždycky byli o kousek napřed. Vzbuzovali v něm odpor tak silný, že chtěl raději zůstat až za nimi. "Opravdu nevím, jestli tě po tom všem tady ještě chci," pomyslel si Teasle.

"Možná byla chyba, když jsem žádal, abyste přišel," pravil nahlas.

Ale Orval ho také učil posuzovat lidi podle toho, jak podávají ruku. A když Trautman překonal příkop a třemi kroky k němu přistoupil, byl Teasle překvapen. Místo drsného a přehnaného stisku, bylo jeho gesto jemné, ale pevné současně. Počáteční odpor se trochu otupil. Možná bude Trautman dobrý chlap.

"Přišel jste dřív, než jsem očekával," řekl mu Teasle.

"Děkuji vám. Potřebujeme abyste nám pomohl, jak budete moci a my pomůžeme vám." Protože si právě teď vzpomněl na Orvala, náhle ho šokovalo, že Trautmanovi poděkoval stejnými slovy jako před dvěma dny Orvalovi, za to, že přišel. Ale Orval byl teď mrtev.

"Vy opravdu naši pomoc potřebujete," řekl Trautman. "Abych byl upřímný, chtěl jsem přijet ještě než jste mi zavolal. On už není v činné službě. Tohle je čistě civilní záležitost. Ale nemohu současně pomáhat a cítit při tom určitou odpovědnost. A ještě jedno: Nechci se pouštět do nějaké řezničky. Pomohu vám, když uvidím, že to děláte správně. Myslím na jeho stíhání a zadržení... Aby nešlo jen o to ho bezpodmínečně zabít. Jistě, může se to stát, ale nechtěl bych, aby to byl váš jediný cíl. Jsme v tom zajedno?" "Ano." Tentokrát řekl pravdu. Nejdřív skutečně nechtěl toho kluka rozstřílet na kusy, když se mu v těch kopcích přiblížil. Původně ho chtěl dovést zpátky. Chtěl se dopátrat příčiny, proč se ta věc stala.

"Tak je to v pořádku," přikývl Trautman. "I když nevím, jestli vám moje přítomnost přinese mnoho dobrého."

Předpokládám, že se nikdo z vašich lidí k němu nedostane tak blízko, aby ho jenom zahlédl. Natožpak, aby ho chytil. Je mnohem bystřejší a tvrdší, než si umíte jenom představit. Jak je možné, že nezabil i vás? Nemohu pochopit, jak jste mu dokázal zmizet." V Trautmanovi se zase mísily tóny hrdosti a zklamání.

"Teď to zní, jakoby vás mrzelo, že jsem to zvládl," poznamenal Teasle.

"Oukej. V jistém smyslu je to tak. Ale, prosím vás, neberte to osobně. Striktně řečeno: nemělo se mu to stát. S jeho schopnostmi a zkušenostmi. Kdybyste byl nepřítel a on vás nechal utéct, mohlo by to být velmi vážné. Chci přijít na to, proč k tomu došlo. Z téhle zkušenosti musím pak vyjít při tréninku svých mužů. Řekněte mi, jak dalece máte akci naplánovanou. Jak se vám podařilo tak rychle zmobilizovat Národní gardu?" "Měli na víkend připravené cvičení. Výzbroj po ruce, takže lidi mohli svolat o pár dnů dříve, než je obvyklé. To bylo to nejmenší."

"Tohle je zřejmě stanoviště policejního velení. Kde je velitel armádních jednotek?" "V jiném autě, musíte dolů po cestě."

Ale důstojníci jsou připraveni postupovat podle našich rozkazů. Velitelé chtějí poznat, jak samostatně budou jejich muži jednat. Proto chtějí všechno zaznamenávat. Jako by šlo o normální cvičení. O válečné hry." "Tak hry," řekl Trautman. "Kristepane, každý má dnes tak rád hry. Proč si myslíte, že on je stále ještě tady?" "Protože každou silnici kolem těchto hor střežíme od chvíle, kdy nám poprvé utekl. Nemohl se dostat dolů, aniž bychom ho zpozorovali. A kdyby se to přece jen stalo, cítil bych to." "Cože?" zeptal se kapitán překvapeně.

"Tady není nic k vysvětlování. Něco jako šestý smysl. Došel jsem k tomu, když jsem mu zmizel z dosahu. Zaručeně je tam nahoře. A zítra ráno tam pošlu tolik mužů, až tam bude připadat na každý strom jeden." "Což ovšem není možné," usmál se Trautman. "Takže má pořád vřehodu. On je expert na guerilovou válku. Ví, jak žít mimo civilizaci. Nemá problémy s jídlem a se zásobami, jako vy. Naučil se trpělivosti, střídmosti. Může si najít někde úkryt a přečkat tam třeba rok, pokud bude muset. Je sám. Jedinec. Takže bude těžké ho najít."

Je svůj. Nemusí se podřizovat rozkazům. Nemusí se synchronizovat s jinými jednotkami. Dokáže se rychle přemísťovat,

střílet, utíkat, schovávat se pokaždé na jiném místě, pak udělat třeba přesně totéž ještě jednou. Takhle ho to učili moji lidé..." "Fajn," řekl Teasle. "A teď to učíte mě."

### Kapitola 3.

Rambo se probudil ve tmě na studeném plochem kameni.

Bolest v hrudi byla tak silná, že musel povolit těsný pás a pokaždé, když se nadechl, prudce ho uvnitř bodlo, až sebou škubl.

Nevěděl, kde je. Odhadoval, že musí být noc, ale nemohl pochopit, proč je tma tak naprostá. Proč aspoň někde se černá nemísí se šedou. Proč nikde neblíkně hvězda. Zatím nezahlédl ani kontrastní kraječku mraku. Zamrkal, protřel si oči, ale tma zůstala stejná. Lekl se, že se mu stalo něco s očima. Rychle předpažil a vstal z kamene, na kterém ležel. Nahmatl kolem sebe jenom kamenné stěny.

"Aha, jeskyně," napadlo ho. "Jsem v jeskyni. Ale jak jsem se sem dostal?" Pokoušel se najít cestu ven, ale jenom klopýtal. Musel se zastavit a vrátit se tam, kde se probudil. S údivem totiž zjistil, že nemá v ruce pušku. Pak se mu však vědomí rozjasnilo a uvědomil si, že ji má mezi opaskem a kalhotami. Byla tam. Opět se pokusil vyjít ven. Avšak podlaha jeskyně se před ním prudce svažovala.

Předpokládal, že východ musí být někde nahoře. Ještě jednou se musel otočit. Směr průvanu, vycházející zdola tunelu a vedoucí k jeho ústí mu měl naznačit, kde je východ. On nad tím zatím nepřemýšlel, dokud neprošel zatáčkou a nedostal se k samému kraji, odkud již viděl ven.

Venku byla průzračná noc. Hvězdy jako diamanty, jasná čtvrt' měsíce. Dole vystupovaly ze tmy obrysy stromů a balvanů. Nevěděl, jak dlouho sem asi šel, ani jak se do té jeskyně vůbec dostal. Poslední, co si vybavoval, byla bitva při východu slunce, kdy téměř padl v záplavě ostružin. Pak pokračoval napříč lesem a sklonil se nad potokem, aby se napil. Ještě si pamatoval, že se nedobrovolně skulil do proudu a nechal přes sebe téci chladnou vodu, aby ho vzpamatovala.

Nyní stál u ústí jeskyně a byla temná noc. Mezitím uběhl celý den. To znamenalo obrovský kus cesty, který si vůbec nemohl vybavit, ani jej zařadit. Jediné, na co by vsadil, že to byl jen jeden den.

Ale náhle ho napadlo, co když jich bylo víc? Jeho mozku se vracela forma stejně pomalu jako bolavému tělu. Ještě pokročil, rozhlédl se.

Daleko odtud, kdesi dole, viděl světla, která vypadala jako stovky jasných jiskřiček, a pak další, která se míhala sem a tam. Ta byla většinou nažloutlá nebo červená. Možná dálnice. Ale bylo jich zase příliš mnoho, než aby to bylo normální. A ještě něco: zdálo se, že vozy nikam nejedou. Světla zpomalovala a pak se zastavovala. Rozmáchlý světelný pás odleva doprava měřil podle jeho odhadu aspoň dvě míle. S tou vzdáleností se mohl i mýlit. Ale jedno si uvědomil s jistotou: že ta světla nějak souvisí s ním. S pátráním po něm. Pomyslel si: "Tolik aktivity je najednou tam dole... Teasle po mně musí pást tak, jako ještě nikdy po nikom." Noc byla velmi chladná. Nikde nelétal hmyz, probuzená zvířata se nepřeháněla v křoví. Jenom lehký vítr roznášel spadlé listy a jednotvárně ohýbal holé větve. Přitáhl si vrchní vlněnou košili k tělu.

Náhle zaslechl vrtulník, přilétající zleva. Hluk jeho motoru zazníval ještě zdaleka. Byly dva. A další dvojice přilétala zprava. Jasně také slyšel vzdálené štěkání psů a neklidné brumlání motorů nákladních aut. Protože jejich světla svítila naplno, motory asi musely mít spuštěné, uvažoval o tom. Pokusil se počítat světla, ale na tu vzdálenost se mu vzájemně pletla. Alespoň je odhadl a pak znásobil to takřka nekonečné množství počtem mužů, tvořících posádky.

Mohlo tam teď být, řekněme dvacet pět, možná třicet mužů. Teasle ho tedy opravdu chtěl. Tentokrát neměl šanci, že by jeho sok selhal.

Byl odhodlán zaútočit s každým mužem, s každou zbraní, se vším, co mohl opatřit.

Ale Rambo už s ním nechtěl bojovat. Byl zraněný a měl bolesti. Někdy mezi tím, co ztratil Teasla v hustém ostružině a okamžikem, kdy se ocitl v jeskyni, ho dosavadní vztek přešel.

Přemýšlel o uplynulých hodinách. Ten vztek ho opouštěl pozvolna od chvíle, kdy on vyrazil za Teaslem. Vůbec mu už nešlo jenom o to, aby mu dal lekci, ale aby se ho definitivně zbavil. Aby se osvobodil a mohl jít za svým cílem. Přesto, že obětoval tolik času a síl, které spotřeboval při útěku, i když zabil všechny ty muže, stále se necítil vítězem.

"Pitomá ztráta", myslel si. Měl ze všeho pocit prázdnoty a znechucení. K čemu to vůbec bylo? Měl využít svou šanci a během té bouře zmizet.

Dobrá, teď tedy zmizí. Ano, bojoval s Teaslem. Byl to férový souboj, a Teasle jej přežil. Tím to pro něho končí.

"Co si to zase namlouváš?" řekl si. "Koho chceš přesvědčit takovými hloupostmi? Přímo jsi prahl, abys šel znovu do nějaké akce."

Byl sis zatraceně jist, že toho poliše musíš porazit. Ale upláchl ti a teď je čas za to platit. Zbývá ti ještě chvíle klidu. Je tma a teď po tobě nikdo nepůjde. Ale hned jak vyjde slunce, přitáhne Teasle s celou armádou. Nebudeš mít proti nim nejmenší naději. Přesto se z toho chceš dostat a zůstat naživu." Uvědomil si, že to nebude tak jednoduché. Stál před jeskyní, stíral si z čela a z obočí pot. Pak mu projela páteří odspoda až k hlavě vlna horka a hned se zase otfásl zimou. To se několikrát opakovalo.

Pochopil, že se netřese chladem větru, ale horečkou. A je určitě vysoká, když se tolik zpotil. Bude-li se snažit utíkat dál, třeba se i proplížít mezi světly, brzy bude na dně. Bylo to s ním tak hrozné, že mu dělalo potíže i stát. Teplo. Teď potřeboval hlavně teplo. A nějaký úkryt. Místo, kde by se vypotil z horečky a nechal chvíli v klidu potlučená žebra. A samozřejmě mu chybělo jídlo. Nejedl od té doby, co objevil pár kousků masa ve váčku starého muže, kterého to spláchlo ze skály. Jak už to bylo dávno! Znovu se otfásl a musel se zachytit skály rukou, aby neupadl.

To bylo ono. Samozřejmě. Vždyť ještě pořád stojí u té jeskyně.

Nemusí aspoň hledat jiné místo. Síly mu ubývaly tak rychle, že si nebyl jist, zda dojde alespoň dovnitř jeskyně.

"Dobře tedy, nestůj jako sloup a neběduj, že je ti tak slabo.

Dělej! Do toho!" Když je člověku nejhůře, když už vůbec nemůže, musí se honem přinutit k nějaké činnosti. Přidat.

Zmobilizovat poslední síly k tomu, aby se uvnitř jeskyně trochu zabezpečil.

Zamířil ke skupině stromů, které se rýsovaly na nepatrně světlejším obzoru. Stromy, stojící na kraji, měly už opadané listy, velmi ostré větve a to nebylo dobré. Ublížovaly mu. Hledal tak dlouho, až našel jedlové větve s měkkými, pružnými jehlicemi. Z nich pak vybral ty, které se daly snadněji strhnout. Byl opatrný. Z každého stromu ulomil jen jednu větev, aby to nebylo nápadné.

Konečně jich měl aspoň pět. Byl by lámal dál, ale natahovat paže ke větvím do výšky nesnesitelně bolelo. Tlak na žebra byl při těch pohybech krutý. Původně chtěl větví víc, ale teď usoudil, že pět bude muset stačit. S bolestným vypětím si je přehodil přes rameno a vracel se k jeskyni. Větve se mu zdály těžké jako cent. Ztrácel poslední zbytky stability, chvěly se mu nohy a kolena podlamovala. Sel nakloněný k jedné straně, několikrát uklouzl. Větve složil u vchodu do jeskyně, ale do lesa musel znovu. Tentokrát si nacípal pod vlněnou košili suché listy co unesl. Do každé ruky chytil ještě několik menších větví. V jeskyni udělal dvě hromádky. Na jednu sesypal suché větve, na druhou dal pár živých, jedlových. Teď už přemýšlel jasněji.

Tohle měl udělat hned, když do jeskyně přišel poprvé. Postoupil dále dovnitř, až ke kameni, na kterém se probudil.

Opatrně našlapoval po okolí, nechtěl spadnout do žádné z nebezpečných děr. Čím dále šel, tím více se strop jeskyně svažoval. Až se musel při chůzi přikrčit. Při tom si zmáčkl žebra a zaúpěl. Bolest byla příliš velká.

Zběžně rozprostřel listy po zemi, položil na ně pár tenkých třísek a zapálil listy. Sirky mu dal hned tu první noc starý muž, který ho oblékl a vystrojil. Zápalky byly provlhlé deštěm a vodou z potoka.

Ale teď už přece jen začaly trochu prosychat. Zatím co první dvě hlavičky se jen rozdrobily a třetí chytla a zhasla, čtvrtá vydržela. Z listí vyšlehl tenký pláminek. Trpělivě přidával další listy, drobné třísky a hýčkal každý pláminek, dokud se nespojily do pěkného ohně.

Konečně mohl začít přikládat větší kousky dřeva a pak i celou větev.

Dřevo bylo našťásti staré a suché, takže oheň skoro nekouřil. Proužek dýmu, vycházející z ohně, rozfoukával průvan.

Řídký čmoud táhl od vchodu dolů. Rambo se díval do ohně a zahřívá si s potěšením ruce.

Zahleděl se na stěny jeskyně. V prvním odhadu se spletl. Nebyla to jeskyně. Teď si toho teprve všiml. Někdo tu před léty něco těžil.

Místní horník? O těžbě svědčila pravidelnost stěn, symetrie stropu a rovné podlahy. Nikde však nezbyly žádné nástroje. Ani rezavé vozíky, zlámané sochory nebo shnilá vědra. Ať už to byl kdokoli, nezanechal tu po sobě nic hmatatelného, všechno vyklidil. Měl však ještě zakrýt vchod, pomyslel si Rambo. To od něho bylo dost neopatrné.

Podpůrné trámy dnes byly staré a ztrouchnivělé. Pokud by sem náhodou přišly na výzvědy děti, mohly by do nahnilého dřeva narazit a shodit si na hlavu kus stropu. Ale hned se své myšlence zasmál. Kde by se v téhle pustině vzaly děti? Byl na míle od obydlených míst. Avšak, když to našel on, mohl to najít kdokoli jiný.

Jistě. A zítra najdou jeskyni ti, co po něm dole pasou. Musí zmizet dřív, než se tu objeví. Podle polohy měsíce a jeho stále se jasnící čtvrtě si propočítal, že může být tak kolem jedenácté. Na odpočinek mu zbývá pár hodin. Ten potřeboval nejvíc. Jistě. Třeba se bude moci vydat znovu na cestu.

Oheň ho hřál a uklidňoval. Přitáhl si jedlové větve co nejbližší.

Ze dvou si vyrobil přírodní matraci a natáhl se na ni. Poraněným bokem se obrátil k teplu. Tu a tam ho sice hroty jehliček píchaly, když pronikly košili, ale proti tomu se nedalo nic dělat. Důležitější bylo, že ho tahle "postel" izolovala od vlhké podlahy. Jak byl vyčerpaný, zdálo se mu lůžko měkké a pohodlné. Zavřel oči a poslouchal, jak praskají hořící suky, jak se kroutí a šumí rozžhavené jehličky. Dole v jeskyni padaly kapky vody a jejich ozvěna se nesla až sem.

Na první pohled by na těchto stěnách očekával malby, náčrtky, zvířata s velkými rohy, muže s oštěpy, lovce. Viděl kdysi fotografie něčeho takového, ale nemohl si vzpomenout kde. Snad ještě ve škole.

Obrázky z lovu ho vždycky fascinovaly. Když byl ještě malý chlapec doma v Coloradu, často se toulával sám v norách. Jednou takhle náhodně vstoupil do jeskyně. Zabočil za roh, rozsvítil baterku a zamířil ji na stěnu. Byla tam kresba býka.

Kdosi ho namaloval žlutou barvou přímo doprostřed stěny. Vypadal tak věrně, jakoby se na něho díval a chystal se proti němu rozběhnout. Strávil tam celé odpoledne, dokud baterie nezeslábly. Chodil pak do té jeskyně alespoň jednou za týden. Posedět, dívat se. Měl své tajemství. Otec mu jednou v noci dal pár facek, když mu Rambo nechtěl říci, kde byl. Jen zavrtěl trucovitou hlavou a neřekl nic. I když už tam dávno nechodil, na tohle místo nemohl zapomenout. Velký býk, s vysokým hřbetem, obrovskými rohami. Díval se proti přichozímu, jako by se na něho chtěl vrhnout. Také tak vysoko v horách. Stranou od úrodných pastvin. Jak dlouho už tam tehdy mohl být a kdo ho namaloval? A kdo mohl kutat v tomhle dole, a kdy tu byl naposled? Každá jeskyně mu vždycky připomínala kostel. Tohle místo také. Ta představa ho uváděla do rozpaků. Dobrá, připouštěl, tenkrát jako dítě v rozpacích nebyl. První přijímání. Zpovědi.

Vzpomínal si, jaké to bylo, když musel odhrnout těžkou černou látku a vklouznout do přitní zpodvědky. Pokleknout na vypoštěřované prkno, slyšet temný hlas kněze, který dával rozhršení jeho hříchům na druhé straně mřížky. Okénko se pak vždycky s hlučným klapnutím zavřelo a jemu bylo odpuštěno. Odpuštěno co? Že právě zabil ty muže? "Bylo to v sebeobraně, otče." "Ale tobě se to líbilo, synu? Byla to příležitost k hříchu." To ho rozladilo ještě víc. Nevěřil v hřích, stejně jako o něm nerad přemýšlel. Ale opakoval si tu otázku ještě jednou: byla to příležitost k hříchu? Jeho mysl lehce dřímala, oblouzena pohodlím u ohně.

Vzpomínal si, co odpovídal tenkrát jako dítě. Pravděpodobně ano. S tím zabíjením dnes to bylo velmi komplikované.

Mohl knězi třeba tvrdit, že to byla sebeobrana, když zabil psy a starého muže v zeleném.

Ale potom měl příležitost utéct. Místo toho se pustil za Teaslem a postřílel jeho lidi. Už byli na cestě domů. To byl hřích.

Dole v tunelu stále kapala voda. Sakra! Dole v tunelu, to měl přece prozkoumat ze všeho nejdřív. Důl se mohl časem

stát přirozeným úkrytem pro medvěda nebo pro hady. Co je to s ním? Proč zapomíná na takové základní věci? Zvedl z ohniště hořící větev a použil ji jako pochodeň. Strop se svažoval. Rambo se musel opět předklonit a mučit poraněná žebra. Ale udělat to musel. Za malým obloukem našel zdroj kapající vody, kterou slyšel padat ze stropu.

Tekla úzkým žlábkem po podlaze dolů a tam všechno končilo.

Pochodeň dohořovala, ale i v matném dohasínajícím světle viděl, že odtud mu žádné nebezpečí nehrozí. Pochodeň zhasla docela, ale to už byl na zpáteční cestě. Odlesky ohně, šlehající po stěnách, ho vedly bez obtíží. Vzpomněl si, že musí udělat ještě pár věcí. Podívat se zvenčí, jestli není vidět světlo ohně nebo vycházející kouř. Pak sehnat něco k jídlu. Co dál? Zůstat v téhle šachtě mohla být dobrá a jednoduchá myšlenka. Ale jen pro začátek. Váhal, jestli přece jen raději nemá zkusit proplížit se řadou světel dole. Dostal se jen ke vchodu. Tam se zakymácel tak prudce, že si musel sednout. Bolest byla strašná. Neměl na vybranou. Nějakou chvíli zůstat musel.

Jen malou chvíli.

První výstřel z pušky se rozlehl lesem. Vyšel odkudsi zprava.

A zdola. Po něm následovaly tři další. Byla ještě příliš tma a znělo to příliš daleko, než aby někdo mohl střílet po něm. Ozvaly se ještě tři výstřely a pak prořízl noc ječivý hlas sirény. Co je ksakru? Co se děje? Jídlo. To je to nejdůležitější, o co se teď musí postarat. A přesně věděl jaké. Když poprvé vystoupil z jeskyně, spatřil na stromě sedět velkou sovu. Teprve teď si vybavoval, jak se sem vlastně doplazil. Slétla z větve a ukázala mu otvor. Za několik minut připlachtila zpátky. V polospánku vytušil, že se to stalo ještě aspoň dvakrát. Pták byl tedy opět pryč a Rambo čekal, až se bude znovu vracet.

Zdáleka sem opět dolehla ozvěna výstřelů. Co teď? Stál, třásl se, čekal, rozmýšlel. Jeho výstřel na pozadí té střelby dole zanikne.

Rozhodně ho neprozradí. Míření v noci bylo ovšem vždycky obtížné.

Ale se svítícím bodem na mušce, který udělal stařík na své flintě, měl naději. Čekal a čekal. Tváře mu hořely, ale záda ho studila čím dál víc. Uslyšel tichý svist křídel, zpozorněl, aby nepropásl okamžik, kdy sova složí křídla a usedne na strom. Jedna, dvě... zvedl pušku k rameni, zamířil na tmavou skvrnu, kterou měla sova na hrudi. Tři, čtyři... třásl se a nutil svaly, aby se ovládl. Prásk! zpětný náraz mu udeřil do žeber. Bolesti se svezl zpět k jeskyni. Myslel si, že nejspíš minul. Sova mohla vylétnout vzhůru a ne sklouznout z větve jako předtím. Ale pak uviděl pohyb. Pták padal ze stromu, narazil na větev a zmizel ve tmě. Slyšel jeho pád do spadaneho listí. Bez ohledu na bolest vyrazil ke stromu, nespouštěje oči z místa, kde tušil, že pták dopadl. Ztratil na chvíli orientaci a nemohl ho najít. Až po dlouhém hledání se mu to podařilo.

Naposled se vrátil do jeskyně k ohni. Složil se na větev, hlava se mu točila. Divoce se třásl. Snažil se nevnímat bolest.

Raději se chtěl soustředit na sovu. Oškubat její jemné peří. Byla to stará sova, usoudil. Ale ruce mu vypovídaly poslušnost. Nedařilo se.

Stále nemohl pochopit, co mohla znamenat ta střelba dole...

#### Kapitola 4.

Sanitka s kvílením minula rádiový vůz a ujížděla k městu. Tři nákladáky, naložené civilisty, jely daleko pomaleji. Někteří muži nadávali, cosi nezřetelně vykřikovali na vojáky Národní gardy podél silnice. Stály tam také dva hlídkové vozy státní policie. Jejich posádky se rozhlížely kolem sebe. Teasle postával na krajnici. Svítily na něho reflektory aut. On potřásal hlavou a pak se pomalu vydal k autu.

"Ještě nevíte, kolik přibýlo raněných?" ptal se radisty vzadu.

Radista byl ozářen jen světlem žárovky zevnitř vozu.

"Právě teď volali. Obávám se, že dva," hovořil muž pomalu a klidně. "Jeden od nás, jeden od nich. Ten civilista to dostal do kolena, ale našeho člověka prý střehl do hlavy." "Sakra!" Na okamžik zavřel oči.

"Doktor v sanitce říkal, že možná nepřežije ani převoz do nemocnice," dodával radista.

"To je nadělení," pomyslel si Teasle. Prudký spád události za poslední tři dny se mu vůbec nelíbil. Nemyslel to takhle, když vyrazili, o tom nebylo pochyb. Opravdu ne.

"Víte, kdo to je? Ne, počkejte, bude lépe, když mi to neřeknete.

Už je příliš mnoho mrtvých, které jsem dobře znal. Dávají na ty blázný aspoň dost pozor, aby nemohli zastřelit někoho dalšího? Co teď ti poslední, na nákladácích?" páčil otázky jednu za druhou.

"Kern si myslí, že je hlídají až dost. Jenže nemusí mít pravdu." "To znamená, že se tu co nevidět utáboří druhá stovka.

Kristepane, copak si nepřeješ, aby se to dalo zařídít jinak? Abychom zůstali zase jenom já a on? Kolik lidí ještě bude muset zemřít, než to všechno skončí?" přemítal v duchu Teasle.

Nervózně přecházel kolem dokola. Sem a tam. Opíral se o vysokou zád automobilu, aby si odpočinul. Oči mu mrkaly jako dětské panence, nahoru a dolů.

"Možná byste si měl vylézt nahoru a dát si dvacet," radil mu radista. "I když stojíte skoro ve tmě, já na vás vidím, jak vám je. Jste celý zpocený. Vaše tvář - i pod obvazy - to musí být hrůza." Pomalu kývl.

"Jenom to neříkejte Kernovi, až se vrátí. Neměl byste šálek kávy?" Když si bral kávu, ruce se mu třáslly. Spolkl ještě dvě pilulky.

Jazyk a krk se mu stáhly hořkou pachutí. Pak se vrátil Trautman. Byl se podívat u jednotek Národní gardy o kus dál. Pohlédl na Teasla a řekl mu: "Měl byste jít do postele." "Dokud to neskončí, tak ne." "Oukej, jenže to pravděpodobně zabere delší čas, než si myslíte. Tohle není Korea nebo prales. Taktika masového nasazení vojska není snadná. Za předpokladu, že máte proti sobě dvě skupiny, je to jasné. Jestliže se jedno křídlo splete a váš nepřítel bude silný a vy ho uvidíte přicházet, ještě máte možnost - vlastně povinnost - posílit toto křídlo. Ale to nemůžete udělat, když jde o jediného muže.

A zvláště o něho. Stačí mu sebemenší náznak zaváhání jedné řady. Je natolik tvrdý a vnímavý i odvážný, že proklouzne mezi vašimi muži, aniž by o tom měli tušení." "Vyjmenoval jste dost chyb, které se mohou stát. Nemůžete nabídnout i něco pozitivního?" Teasle to řekl tvrději, než měl v úmyslu. Když Trautman odpověděl: "Ano", objevilo se v jeho hlase něco nového.

"Je tu pár detailů, které si potřebuji vyjasnit. Nevím, jak to u vás na policejním oddělení chodí, ale chci mít jistotu, než se do něčeho pustím." Teasle jeho spolupráci potřeboval. Okamžitě se pokusil napravit dojem, který musel na kapitána dělat: "Promiňte. Myslím, že teď zrovna nejsem ve své kůži. Jestli můžete, nevšímejte si toho."

To víte, člověk nevyskakuje radostí, když se každou chvíli cítí mizerně." Opět je to tady. Vnímá, jak se mu prolíná nedávná minulost s přítomností. Dvě noci zpátky, když Orval řekl "za hodinu bude tma" a on odpověděl tvrdě "nemysli si, že to nevím." A pak se Orvalovi omlouval téměř stejnými slovy, jako teď Trautmanovi.

Možná to měly na svědomí ty prášky. Nevěděl, co v nich bylo.

Ale určitě působily. Závratě pominuly, jenže mozek se dostával do stále menších obrátek. Zdálo se mu, že doba úlevy se zkracuje, že potíže přicházejí častěji a častěji, trvají déle a jsou prudší. Ale aspoň že srdce už zase bilo pravidelně. Nevynechávalo, tep se nezrychloval.

Uchopil okraj zadního čela auta, aby se vyškřábal na korbu.

Ale nemusel se trápit s nastupováním sám.

"Tady jsem. Podejte mi ruku," nabízel se radista.

S jeho pomocí se pak dostal nahoru. Sice ne moc rychle, ale byl tam. Musel se pak chvíli uklidnit, než vykročil k lavici a sedl si.

Opíral se rameny o stěny vozu. Nic nedělat, jen sedět. Relaxovat. To teď bylo hlavní. Takovou radost z uvolnění po velké námaze mívá někdy po zvracení.

Trautman vyskočil na korbou lehce, jakoby se pohyboval prostorem bez tíže. Postavil se na zád a prohlížel si policejního šéfa zblízka. Něco viselo ve vzduchu. Ano, Trautman prve řekl něco, co Teasla zarazilo. Teď nemohl přijít na to, co to bylo.

Pak si vzpomněl. Trautman vyslovil jméno jeho válečné epizody. Jen tak, sám od sebe.

"Jak jste věděl, že jsem byl u Choisin Reservoir," zeptal se přímo.

Trautman se na něho zkoumavě zadíval, než se odhodlal k odpovědi.

"Ano. Než jsem opustil Fort Bragg, volal jsem do Washingtonu. Nechal jsem si přečíst váš spis." Tohle Teasle neměl rád. Vůbec. Jeho pohled to dal najevo.

"Musel jsem," omlouval se Trautman. "Není potřebí, brát to osobně. Nerad bych se míchal do vašich soukromých věcí. Ale chtěl jsem poznat, jaký jste člověk. Pro případ, že ten problém s Rambem byla vaše chyba... Pro případ, že byste teď už byl po smrti... Musel jsem si vysvětlit všechny ty trable, které jste s ním ještě mohl mít." Kapitán se odmlčel a pak řekl skoro s výčitkou: "To byl váš základní omyl. Šel jste po muži, o němž jste vůbec nic nevěděl. Dokonce ani jméno. To je pravidlo, které u nás učíme: Nikdy si nezačínáte s nepřítelem, dokud ho neznáte jako sám sebe." "Dobrá. Co vám o mně prozradil osobní rejstřík v souvislosti s Choisin Reservoir?" "Jedna věc, kterou jste mi říkal o tom, co se stalo nahoře částečně vysvětluje, proč jste mu dokázal uniknout z dosahu," hovořil pomalu Trautman.

"To není žádná záhada. Běžel jsem prostě rychleji." Vzpomínka, jak v panice utíkal, jak opustil Shingletona, ho znechutila.

"To je právě ono, řekl Trautman. "Neměl jste být schopen běžet rychleji. On je mladší, v lepší kondici, lépe trénovaný."

Radista seděl u stolu a poslouchal je. Pak se k nim otočil přímo a zeptal se bez obalu: "Zajímalo by mě, o čem jste se právě bavili. Co je to ten "reservoir"?" "Vy jste nebyl na vojně? odpověděl Trautman otázkou.

"Ovšem, že byl. Sloužil jsem dva roky u námořnictva," "Právě proto jste o tom neslyšel. Kdybyste byl pěšák, znal byste každý detail. A chvástal byste se tím. "Choisin Reservoir" byla jedna z nejslavnějších bitev v korejské válce. Byl to ve skutečnosti ústup, ale stejně prudký jako útok. Stálo to nepříteli třicet sedm tisíc mužů. Tuhle Teasle byl právě uprostřed. Vysloužil si tam Kříž za vynikající službu." Způsob, jakým o něm Trautman hovořil, vyvolal v Teaslovi podivný pocit. Jakoby oba nebyli na korbě stejného nákladáku.

Když o něm byla řeč, jako by byl někde daleko.

"Víte, co by zajímalo zase mě?" obrátil se Trautman na Teasla.

"Věděl Rambo, že jste byl při té operaci?" Trhl sebou.

"Medaile a diplom jsou v mé kanceláři na zdi. Viděl je. Nevím, jestli to pro něho něco znamenalo." "Ovšem, že to pro něho znamenalo. To vám patrně zachránilo život." "Nevím jak. Ztratil jsem hlavu, když byl Shingleton zastřelen a utíkal jsem jako zatraceně vyděšená krysa." Když mu to konečně řekl, cítil se líp. Jako po zpovědi. Jenže na Veřejnosti se nepovídá a nikdo za to hříšníka nekritizuje...

"Samozřejmě, že jste ztratil hlavu a dal se do běhu," řekl Trautman. "Byl jste celá léta příliš daleko od takových akcí. Kdo by na vašem místě neutíkal? Ale víte, on to neočekával. On je profesionál a přirozeně si musel myslet, že někdo s takovou medailí je také profesionál. Pripusťme, že jste trochu vypadl z praxe."

Předpokládal, že určitě nejste tak dobrý, jako on sám. Ale určitě vás musel považovat za profesionála. Odhaduji, že se za vámi s tímhle předpokladem pustil." Trautman začal z jiné stránky: "Díval jste se někdy na šachový zápas mezi amatérem a profesionálem? Amatér získává více figur."

Protože profík je zvyklý hrát s lidmi, kteří mají pro každý tah důvod a určitou šablonu. Tak amatér sbírá figury po celé šachovnici, aniž by skutečně věděl, co dělá. Prostě zkouší to nejlepší, co umí a s tím málem, co umí. Fajn. Profesionál je zmaten, když se pokouší najít neexistující koncepci partnera. Dovoluje mu to. Převeďme to na váš případ. Letěl jste naslepo. Rambo byl blízko vás a snažil se předvídat, co by on sám dělal v té chvíli pro svou ochranu. Mohl očekávat, že se někde skryjete a budete na něho číhat. To ho zpomalilo. Než pochopil, na čem je, už bylo příliš pozdě." Radista si

nasadil sluchátka, aby přijal depeši, kterou právě vysílali. Teasle si všiml, jak sklopil hlavu a zadíval se na podlahu.

"Zase nějaký malér? Co se stalo?" zeptal se Teasle.

"Ten náš člověk, co ho střelili do hlavy, právě zemřel," "Zatraceně", pomyslel si Teasle. "Tak je to pravda. Proč se tím zatěžuješ? Copak jsi to neočekával? Byl sis přece úplně jistý, že ten muž je další v řadě, kdo musí umřít." Teasle si povzdychl. To je ten problém. Byl jsem si tím jistý.

Kolik jich ještě zemře, než tohle skončí? "Bůh mu pomáhej," řekl Teasle. "Nenapadá mě ale jiný způsob, než ho stíhat s těmi všemi muži. Ale kdybych teď mohl mít jediné poslední přání, chtěl bych s ním být zase sám. Jen já a on.

Radista si sundal sluchátka a postavil se u stolu.

"Dělali jsme sice každý něco jiného, ale občas jsem se s tím člověkem setkal. Jestli vám to nebude vadit, šel bych se na chvíli projít." Vyskočil z auta na silnici, a chvíli váhal, než znovu promluvil: "Možná tam dole ještě stojí auták s občerstvením. Mohl bych přinést nějaké koblihy a kávu. Nebo vůbec něco k jídlu, co říkáte?" Ještě chvíli okouněl a pak zmizel ve tmě, když se nedočkal odpovědi.

"Kdybyste zase zůstali proti sobě jen vy dva," pokračoval potom Trautman, "tentokrát už by věděl, jak na vás jít. Běžet a běžet.

Přímě. Tentokrát by vás určitě dostal." "Ne. Protože já bych teď už neutíkal. Dosud jsem se ho bál.

Teď už ne." "Ale měli byste." "Ne. Protože já se od vás učím. Nepouštějte se do křížku s člověkem, dokud ho nepoznáte. To jste přece říkal vy. Tak teď už o něm vím dost, abych do toho mohl jít znovu." "Promiňte, ale to je pitomost. Těžko jsem vám mohl říci, že o něm něco víte. Možná by nějaký psychiatr na malé párty mohl pro zábavu ostatních vykládat například teorii o jeho matce, která umřela na rakovinu. Dospěl by k názoru, že jeho otec byl alkoholik.

Vyprávěl by o tom, jak se ho otec pokusil zabít nožem a jak on utíkal v noci z domu s lukem a šípy. Že vystřelil na nějakého staříka a málem ho zabil. Vyložil by nějakou teorii o frustraci a depresi a podobně. Třeba, že neměli dost peněz na jídlo a on musel odejít ze školy a začít pracovat v autoservisu. Ale my neakceptujeme hlouposti ani pohádky. U nás prošel přísnými psychotesty a ty dokazují, že je stejně vyrovnaný jako vy nebo já." "Já k životu nepotřebuju zabíjet..." namítl Teasle.

"Samozřejmě, že ne. Tolerujete ale systém, který nechává na jiných, aby to dělali za vás. A když tihle "jiní" se vrátí z války domů, nelze připustit, aby na nich zůstal pach smrti." "Zpočátku jsem nevěděl, že byl ve válce," poznamenal policista.

"Ale mohl jste rozpoznat, že nejedná normálně. Moc jste se tedy nesnažil, abyste přišel na to, proč. Říkal jste si - je to tulák. Co jiného, k čertu, mohl být? Ztratil tři roky tím, že se nechal nalejt na vojnu. Myslel si, že tím pomůže své zemi. A jediné řemeslo, které se tam naučil, bylo zabíjení. Kde si myslíte, že mohl najít práci, při níž by se pak takové předpoklady hodily?" "Kdyby se nenechal naverbovat, mohl pracovat v servisu." "Nechal se. Protože tušil, že by ho stejně povolali. Potom už mu bylo jasné, že nejlepší výcvik, s jakým tam může přežít, dostane jediné u profíků, ne mezi záložáky. Říkal jste, že se mohl vrátit do servisu? To je celkem malý komfort, ne? Za ty tři roky získal Čestnou medaili a nervový šok. A teď měl zase začít mazat auta? Mluvil jste, jak jste s ním bojoval. Narážíte na to, že je něco úchylného na muži, který zabíjí, aby přežil? Ale pro Krista, vždyť vy jste stejný voják jako on. A to je důvod, proč celý ten zmatek vznikl. Já jen doufám, že se s ním ještě setkáte. Jeden proti jednomu. Bude to poslední překvapení vašeho života. On je zvláštní odrůda člověka. Expert ve svém oboru. Nutili jsme ho, aby dokázal překonat cokoli. S tím vším se teď vrátil domů. Abyste mohl odhadnout, co zrovna udělá, musel byste ho studovat celé roky. Musel byste projít stejným kurzem, jako on, každou prodělanou bitvou." "Kapitáne, způsob, jakým to říkáte, nesvědčí zrovna o vaší lásce k armádě." "Do jisté míry máte pravdu." "Tak proč to děláte? Našel jste zalíbení ve své speciální práci, učit muže, jak zabíjet?" "To já neučím. Učím je, jak zůstat naživu. Dokud posíláme muže bojovat, nejdůležitější věc, kterou pro ně mohu udělat, je postarat se, aby se aspoň někteří z nich vrátili domů. Můj obor je životy zachraňovat, ne je zatracovat." "Říkáte, abych si z vás nedělal blázny. Tvrdíte, že jsem stejný vojenský maniak jako on. Myslím, že se mýlíte. Děláním svou práci tak fěr, jak jen to jde. Ale nechme toho na chvíli. Říkal jste, že přicházíte, abyste nám pomohl. Zatím jste udělal jediné: mluvíte o tom. Tvrdíte mi, že zachraňujete životy, ale zatím jste ani nehnul prstem, abyste mu zabránil zabíjet další lidi." "Vycházejme z určitého předpokladu," přerušil ho Trautman.

Pomalu si zapálil cigaretu z cizího balíčku, který ležel na stole s vysílačkou. "Máte pravdu. Držel jsem se trochu zpátky. Ale předpokládáme, že bych pomohl. Nyní o tom můžete přemýšlet: Opravdu byste chtěl ode mne pomoc? On je nejlepší absolvent, jaký kdy opustil moji školu. Boj proti němu byste mohl brát jako boj přímo proti mně. Mýlím se snad, když si myslím, že byl do toho zatažen proti své vůli? "Nikdo ho nenutil zabíjet policistu britvou. Berte ty věci pěkně po pořádku." "Já to vidím rozdílně. Jde o střetávání zájmů." "Cože? On je zatra..." snažil se vpadnout do řeči Teasle.

"Nechtě mě domluvit. Rambo je mi hodně podobný. Bylo by ode mne nečestné, kdybych nepřipustil, že s ním sympatizuji v situaci, do níž se dostal. Jinak berte jed na to, že bych ho rád viděl ze všeho venku. Ale na druhé straně uznávám, že strašně zdivočel. Neměl se za vámi pouštět, když už jste ustupoval. Většina vašich lidí nemusela zemřít, kdyby využil první šanci k útěku. To bylo opravdu neomluvitelné.

Ale to teď nehraje roli. Cítím, že s ním stále sympatizuji.

Co kdybych, aniž vy byste o tom věděl, vypracoval plán, který by mu umožnil upláchnout?" "To neuděláte! I kdyby utekl, museli bychom ho pronásledovat dál. Musel by střítet někdo jiný. Už jste souhlasil, že je to vaše odpovědnost stejně jako moje. Takže jestli on je váš nejlepší, ať to dokáže. Vymyslete si na něho tu nejtěžší překážku. Jestli se i přes ni dostane, pak můžete být spokojeni dvojnásob. Ačkoli byste udělal, co bylo ve vašich silách, a on by to přežil, můžete na něho být dvojnásob hrdý. Ale ať to bude tak nebo tak, nemůžete si dovolit nám nepomoci. My jsme zákon."

Trautman se zadíval na cigaretu, prudce několikrát zatáhl a pak vyhodil žhavý oharek z vozu. Dopadl na asfalt a

rozprskl se v chomáč jisker.

"Nevím, proč jsem si vůbec zapaloval. Přestal jsem kouřit před třemi měsíci." "Nezamlouvejte mou otázku," řekl Teasle.

"Jste ochoten nám pomoci nebo ne?" Trautman se zadíval do mapy.

"Předpokládám, že se nestane nic z toho, co říkám. Za pár let takovéhle akce nebudou vůbec nutné. Máme přístroje, které se dají namontovat zespodu na letadlo. Najít člověka znamená pouze několikrát přeletět nad místem, kde by měl být. Stroj dokáže registrovat teplo jeho těla. Teď ale právě těch přístrojů nemáme dost, aby se dostaly všude, kde je jich zapotřebí. Většina z nich je nasazena ve válce. Ale až s ní skončíme, oukej, muž na útěku bude bez šance. A člověk jako já zůstane bez práce. Tohle je snad poslední dějství jedné éry. Je to velmi zlé. Přestože nenávidím válku, mám strach z časů, kdy stroje nahradí lidi. Už se krátí doba, kdy může člověk využívat svůj talent." "Ale stále se vyhýbáte mé otázce," naléhal Teasle.

"Ano jsem připraven vám pomoci. Musí se zastavit. A když už je nutné, aby to někdo udělal, chci to být já, kdo to zařídí. Protože mu rozumím a mohu s ním sdílet i jeho bolest."

## Kapitola 5.

Rambo držel sovu za nohy, druhou rukou nabral do hrsti peří na hřbetě a škulbl. Když jednotlivá pera povolovala, vydávala praskavý zvuk. Dotýkat se jemného peří bylo příjemné. Ten pocit se mu líbil. Když sovu oškubal, odřízl jí hlavu, křídla a nohy, pak vsunul špičku nože do řitního otvoru a opatrně vedl řez vzhůru.

Vytáhl vnitřnosti. Většinu z nich na první pokus, zbytek pak vyškrábl špičkou nože. Byl by rád opláchl maso vodou, kapající ze stropu tohoto dočasného příbytku. Nevěděl ale, není-li voda jedovatá. A nakonec ať tak nebo tak, omývání masa by bylo jen zbytečnou ztrátou času. Potřeboval se co nejdříve najíst a vyrazit. Stejně už ztratil příliš mnoho energie. Vzal dlouhou větev, která ještě nebyla v ohni, naostřil ji, sovu napíchl na hrot a začal ji otáčet nad ohněm. Zbytky peří a chlupů, které na kůži zůstaly, zajiskřily v plamenech.

Sůl a pepř, pomyslel si labužnický. Jestliže sova byla stará, pravděpodobně bude tvrdá. Pach pálicí se krve byl trpký.

Tak i maso mohlo mít stejně nepříjemnou chuť. Proto si tak přál aspoň trochu soli a pepře.

Tak až sem to zatraceně dopracoval. Od táboření ve spacím pytlí v lese, od pojídání hamburgerů, zalévaných Colou v zaprášené trávě někde na kraji silnice, k takovéhle "posteli" z jedlových větví ve vlhké slují a k pochybnému opékání staré sovy, bez špetky soli a pepře. Nebyl to zas tak velký rozdíl mezi tím "dříve" a "nyní". Život v tehdejších minimálních podmínkách byl přece jen jistý druh luxusu. On to tak totiž chtěl. Nyní však byl donucen takhle žít po delší dobu a zdá se, že hůř mu už snad ani nemůže být. Brzy by ale nemusel mít ani to málo. Mohlo by se stát, že bude toužebně vzpomínat na příjemnou noc v dole, na opékání téhle tvrdé sovy. Na Mexiko už nemyslel. Jenom na další jídlo a na strom, na kterém bude spát příští noc. Starosti pro den, starosti pro noc.

Na hrudi ho páliho. Sundal si své dvě košile a podíval se na rozbitá žebra. Šokovalo ho, jak jsou nateklá a zapálená.

Vypadalo to, jako by se mu tam udělal nádor a navíc ještě z něj cosi vyrůstalo. Pár hodin spánku tohle nemohlo vyléčit. Aspoň, že už neměl závrť. Čas utíkal. Upravil ohniště, aby získal vyšší plamen a mohl rychleji opékat. Horko od ohně ho páliho na čele i na nose. Anebo to zase byla horečka? Tím si nebyl jist od samého začátku.

Patro v ústech měl vyschlé jako drn. Chtěl se napít z ukořistěné polní láhve, ale uvědomoval si, že již vypil příliš mnoho. Nemohl zůstat s prázdnou láškou. Zbytek vody si musel šetřit na horší časy.

Ale kdykoliv si olízl rty, jazyk se mu přilepil na patro. Konečně podleh a napil se ještě té teplé vody s kovovou příchutí. Snažil se doušky držet v puse co nejdéle, oddaloval rozhodnutí, zda už polknout nebo ještě ne.

Vyděsil ho nějaký hlas. Vycházel nezřetelně z tunelu. Znělo to, jako by venku stál muž s megafonem a mluvil na něho.

Jak mohli přijít na to, kde je? Spěšně zkontroloval, že jeho zbraň, nůž a láhev visí na širokém opasku, popadl pušku a rozen se sovou a spěchal k východu z jeskyně. Větrík, vanoucí chodbou, byl chladný a svěží.

Než vyšel ven zpomalil, aby se přesvědčil, jestli venku ve tmě na něho nečíhají nějakí muži. Neviděl nikoho, zato znovu zaslechl ten hlas. Opravdu vycházel z reproduktoru. Z helikoptéry. Přes řev motoru se do tmy nesla chraplavá slova:

"Skupiny dvanáct až třicet jedna. Vydejte se na sever." Daleko dole, opravdu velmi daleko i hluboko, zůstávala stále ta řada chvějících se světél bez viditelného pohybu.

Teasle ho chce za každou cenu, to bylo vidět. Musel mít tam dole celou armádu. Ale proč ten reproduktor z vrtulníku?

Copak neměli dost osobních vysílaček, aby se mohli navzájem dorozumívat? "Nebo je to jenom hra na moje nervy", kladl si otázku. "Nebo mě chtějí postrašit, dát mi najevo, jak moc jich proti mně vlastně je?" Možná je to jen trik. Žádné muže tady na východě a na severu nemá.

Možná jich má dost na jihu a na západě. Rambo znal, jak se dají použít reproduktory k desinformaci protivníka. Dělal to ve válce Special Forces. Zcela zmátly nepřítel a donutily ho k opačnému odhadu a tím k žádanému vývoji situace. Byl na to recept.

Protiprávilo: "Když někdo chce, aby ses zmýlil a předpovídal špatně, když tě chtějí zmást, nejlepší reakcí je pokračovat, jako bys nic neslyšel." Teď to ten hlas opakoval znovu. Rozléhal se z helikoptéry široko daleko. Ale Rambo kašlal na to, co říkají. Jediné, co mu působilo starosti, byl Teasle.

"Kdyby přivedl své muže do těchto lesů a postavil je ze všech stran... Stejně by to bylo jedno. Kam půjdu, tam se pohnou za mnou." Podíval se na východ. Obloha šedla po celé délce. Za chvíli začne vycházet slunce. Sedl si na skálu u vchodu podivného dolu a zkusil se dotknout ptáka na rožni. Jen jedním prstem, kdyby byl ještě moc horký. Pak utrlh kousek masa a začal žvýkat. Bylo to prostě odporné. Horší než očekával. Tuhé, suché, kyselé. Musel se hodně nutit, aby si vzal další sousto. A musel žvýkat a žvýkat, než to dokázal polknout.

## Kapitola 6.

Teasle vůbec neusnul. Hodinu před úsvitem si Trautman lehl na podlahu, zavřel oči a spal. Teasle zůstal sedět na

lavici, záda opřená o stěnu korby. Řekl radistovi, aby přepnul zvuk ze sluchátek do reproduktoru, aby mohl poslouchat zprávy operačního důstojníka.

Přicházely každou chvíli. Očima jen zřídka uhnul od mapy.

Frekvence zpráv se zužovala, jak se přibližovalo ráno. Radista složil na stole hlavu na předloktí. Teasle byl jediný vzhůru.

Každá jednotka byla tam, kde měla být. Představoval si i to, co neviděl. Policisty a národní gardisty v Unii podél polí a lesních porostů. Právě teď zašlapují oharky cigaret, nabíjejí pušky. Byli v sekcích po padesáti. Každá sekce měla operátora s polním rádiem. V šest hodin se měl ozvat rozkaz k začátku akce. Právě k tomu byly určeny tyto linky. Muži byli rozmístěni v široké řadě. Připraveni k postupu přes pole, přes lesy. Měli za úkol stoupat směrem do hor.

Mohlo to trvat i celé dny. Pokrýt tak velké území a dojít do středu zužujícího se kruhu jako při honu nebyla maličkost.

Ale nakonec ho dostat musí. Pokud by jedna skupina zdolávala členitý úsek, který by ji zdržel, muž s rádiem měl vyrozumět ostatní jednotky, aby postup zpomalily a počkaly na ni. Jen tak bylo možno zabránit, aby jakákoli skupina, která by se odchýlila od hlavní linie, mohla narušit řadu a tím i souvislý záťah terénu. Nesměly vzniknout žádné mezery, s výjimkou těch, které byly plánovány jako pasti. V záloze za nimi totiž ležela parta mužů připravených ho chytit, kdyby se rozhodl projít takovým zdanlivě slabým místem. Ten kluk. Teasle mu tak říkal dál, i když se dozvěděl jeho jméno.

Nějak si nemohl zvyknout je používat.

Vzduch byl dost vlhký. Když se blížil východ slunce, Teasle natáhl přes spícího Trautmana vojenskou deku. Druhou si přehodil přes sebe. Stále bylo co dělat, stále se objevovaly nějaké kazy v jejich plánech. Teasle si pamatoval z výcviku v Koreji - a Trautman mu to potvrdil - že musí být připraveno pátrání ze všech úhlů pro případ, že by něco opomněli. Trautman chtěl, aby helikoptéry létaly okolo nejvyšších vrcholů, odkud by mohly spatřit stíhaného, kdyby se vydal proti řadě pátrajících mužů.

Trautman taky navrhl, aby helikoptéry přitom létaly sem a tam, a vysílaly klamné povely, aby ho zmátly. To bylo brzy splněno.

Trautman předpokládal, že odbočí na jih. To byl směr, kterým prechal za války. Ted' měl šanci zkusit to znovu. Proto byla posílena jižní linie, s výjimkou několika úmyslně přerušovaných míst. To byly ty nastražené pasti. Teasla pálily od nevyspání oči, ale usnout nemohl.

Když v plánu nenašel nic, co by zapomněl prověřit, začal myslet na jiné věci, na které také nemohl zapomenout. Předtím je pustil z hlavy. Ale teď, když byla akce připravena, vplížily se myšlenky jako duchové ve svém vlastním akordu.

Orval a Shingleton. Páteční večere u Orvala. Týden co týden.

"Dobrý způsob, jak začít víkend," říkala paní Kellermanová, když vždycky den předtím volala na policejní stanici, aby zjistila, na co bude mít příští den chuť. Kdyby se bylo nic nestalo, zrovna dneska by volala také. A zítra by jedli - co by asi tak jedli? Teasle neměl na jídlo ani pomyslení a věděl, že by myšlenka na jídlo teď byla neodpuštělná.

Nikdy Beatrice. Vždycky jen paní Kellermanová. To si tenkrát dohodli, když přišel jeho otec o život a on začal žít s nimi. Nikdy se nemohl přinutit, aby jí říkal "mami" a "teto Beatrice" znělo falešně.

Proto vždycky zůstala paní Kellermanovou. Orvalovi se to líbilo. On sám svým rodičům musel říkat "Pane" a "Madam". S Orvalem to bylo jiné. Orval býval v domě jeho otce často, že si Teasle zvykl říkat mu Orvale. Ten zvyk pak bylo těžké překonat. Ty páteční večere. Ona vždycky vařila, Orval byl venku se psy a pak přišli do jídelny a dali si před večerí drink. Jenže později se Orval vzdal pití vůbec, takže si přijeli jen s paní Kellermanovou. Orval si dával rajčatovou šťávu se solí a tabaskem. Když o tom nyní přemýšlel, měl ústa plná hořkých slin. Pokoušel se nemyslet na jídlo. Místo toho vzpomínal, jak obvykle začínaly ostré diskuse a jak potom páteční večere končily. Proč nedával za pravdu Orvalovi? Bylo opravdu tak důležité, jakým způsobem vkládat pistoli do pouzdra nebo jak cvičit psy, že se o to museli hádat? Bylo to tím, že si Orval uvědomoval, jak stárne a musel si dokazovat, že stále zvládne všechno nejlíp? Možná si byli tak blízcí, že každý nesouhlas byl považován za zradu. Proto se museli hádat.

"Anebo já jsem mu chtěl trochu ješitně dokázat, že už nejsem dítě," myslel si Teasle. "A Orval nechtěl připustit, abych s ním mluvil tak, jak on se svým otcem nikdy nesměl. Paní Kellermanové bylo šedesát osm. Byla za Orvala provdána čtyřicet let. Co asi teď bude bez něho dělat? Její celý život byl spjatý s ním. Pro koho bude vařit? Prát? A komu čistit obleky? "Hádám, že všechno bude chtít dělat pro mne," myslel si Teasle.

A co Shingleton. Co střelecké soutěže, na které vždycky jezdili společně, když reprezentovali svůj policejní oddíl? Shingleton byl ženatý a měl tři malé děti. Co teď bude jeho manželka dělat? Najde si práci, prodá dům? Bude si platit hlídání dětí, kdyby začala chodit do práce? Jak jim má oběma vysvětlit, že jejich manželé jsou mrtvi? Měl jim zatelefonovat už před několika hodinami, ale nemohl se k tomu přinutit.

Sáhl do kapsy, zapálil si poslední cigaretu a zmačkal krabičku.

Měl vyschlo v krku. Vzpomněl si, jak zpanikařil tam nahoře, když Shingleton vykřikl: "Bacha, Wille, on mě dostal!" A pak ten výstřel a jeho útěk.

"Možná, kdyby ses zastavil, byl schopen aspoň jednou vypálit! Třebas mohl včas doběhnout k Shingletonovi. Mohl jsi ho najít ještě živého a zachránit ho." Když si vybavil svůj hysterický úprk ze skal, otrásl se odporem.

"Jsi ostrý chlapík," řekl si. "Oh ano, hlavně hubou. A kdybys to měl zopakovat, - určitě uděláš totéž," řekl si ironicky.

"Ne," pomyslel si. "Ne! Raději bych umřel, než bych znova utíkal!" Ta mrtvá těla nahoře ve skalách. Státní policie se pokoušela je najít ze vzduchu. Ale shora vypadají všechny skály stejně. Zatím nenašli tu pravou. Nakonec je stejně odvolali, protože potřebovali vrtulníky pro pátrání. Mohl jejich těla pokrýt dešť listím a špinou? Chodila kolem nich zvířata? Lezli jim po tvářích brouci? Jak asi vypadal Orval po svém pádu na kamení? Galt měl pohřeb včera ráno, když on sám se ještě plížil přes pole. Byl rád, že u toho nemusel být.

Moc si přál, aby nemusel být ani na pohřbu těch ostatních, až je najdou v lese a přinesou zpátky. Taký nechtěl vidět, co z nich za tu dobu zůstane. Masový pohřeb. Všechny rakve před oltářem. Víka zavřená.

Celé město se bude dívat na něho, pak na ty rakve a zase na něho. Mohl si myslet, že těm lidem dokáže vysvětlit, jak se to mohlo stát? Proč trval na tom, že ho prostě musí odvézt z města? Ale proč se "ten kluk" ve své zatrpklosti musel tolik bránit? Proč oba dva nedokázali přestat se navzájem provokovat a tak začali tu strašlivou záležitost? - Díval se na Trautmana, jak spí pod vojenskou příkrývkou na zemi na podlážce, a pokusil se představit si Ramba z Trautmanova pohledu. Chtěl přijít na kloub tomu, jak je možné, že ten člověk chápe, proč to všechno dělal a dokonce s tím klukem i sympatizoval.

On sám by to nedokázal.

"Jistě, ale tys přece nikoho nezabil, když ses vrátil z Koreje," připomínal si." A prošel jsi téměř stejným peklem jako on." Ale bude-li myslet na to, proč se ten kluk nedokázal ovládnout, nevrátí život Orvalovi, Shingletonovi, ani těm druhým. Měl na Ramba za to, že zastřelil Orvala, vztek tak veliký, že jej nedokázal překonat. Za několik posledních hodin beze spánku ho zmohla únava. Už neměl sílu vzdorovat brutálním představám, které ho přepadaly za mlhavou clonou polovědomí. Začal se mu vtírat do mysli dojem, že všechno bylo jinak. Že se s Rambem nikdy nepotkali.

Dokonce se nesetkal ani s Annou. Rambo a válka. Anna.

Překvapilo ho, že si na ni za minulé dva dny vůbec nevzpomněl. Od chvíle, kdy začalo to zabíjení, dokonce ani jednou.

Teď se mu zdálo, že je pro něho daleko - snad jako Kalifornie. Že bolest z její ztráty přehlušuje to, co se stalo od pondělka. Stále to však ještě byla bolest, i když menší než dřív. Ale on teď nemohl potřebovat žádnou další bolest.

Jeho žaludek zaprotestoval. Musel spolknout ještě další dvě pilulky. Jejich hořká vápenitá chuť byla teď ještě horší, snad proto, že ji předvídal. Přes zadní stěnu auta viděl slunce v mlze těsně nad obzorem. Bylo bledé a chladné.

Jednotky v pohotovosti stály podél silnice. Od úst jim šla mrazivá pára. Radista volal teď každou skupinu zvlášť, aby se ujistil, že jsou všichni připraveni.

Teasle vstal a zatřásl Trautmanem, aby ho probudil.

"Začínáme!" Ale Trautman už byl vzhůru.

"Já vím," řekl.

Přihnul se i Kern a vyškrabal se na auto. "Byl jsem dole trochu obhlédnout jednotky. Všechno tam vypadá dobře. Co velení Národní gardy?" "Všechno je zamonitorováno. Jsme připraveni. A my také," ujistil ho radista.

"Tak tedy - jdeme do toho." "Proč se na mne tak díváte?" řekl Teasle "Když jste si to všechno spískal, myslel jsem, že byste mohl dát rozkaz k akci sám..."

## Kapitola 7.

Rambo se natáhl na úzkém hřbetu jedné skály a díval se dolů.

Spatřil je, jak přicházejí. Nejprve tvořili malé pásy, sunoucí se v dálce lesem. Pak šly dobře organizované oddíly s více muži, než odtud dokázal spočítat. Byli vzdáleni asi jeden a půl míle. Nepatrné body, které se rychle zvětšovaly. Nahoře létaly helikoptéry. Vysílaly rozkazy, které si protiřečily. Nikdo nemohl odhadnout, jestli pokyny jsou pravé nebo klamou.

Předpokládal, jak asi uvažuje Teasle. Čeká, že před stíhací řadou vojáků ustoupí a stáhne se výše do hor. Místo toho sklouzl dolů, vstříc těm mužům. Držel se při zemi, využíval každý možný úkryt. Na úpatí skály zaspintoval doleva.

Jednou rukou si však při tom musel držet poraněný bok. Naštěstí se mohl zastavit dost brzy. Nesměl připustit, aby ho bolest zdržovala. Muži už byli odtud sotva patnáct minut. Možná méně. Ale kdyby se mohl dostat tam, kde byli před chvílí, pak by měl šanci jakou potřeboval. Pak by si mohl odpočinout. Doběhl až k zalesněnému svahu. Proti své vůli přece jen zpomalil, prudce oddechoval, a pak konečně dosáhl vrcholu. Tam to bylo. Tam mířil potok. Hledal jej od chvíle, co opustil úkryt ve starém dole. Potok, kam spadl, když mu Teasle zmizel v ostružině.

Odhadoval, že by měl být docela blízko dolu. Hned jak ráno vyšel, zkusil se vyšplhat na nejvyšší místo kopce a rozhlédnout se. Neměl štěstí. Potok byl zřejmě příliš nízký a navíc jej zakrývaly stromy. Ten potok moc potřeboval. Za prvé, aby se napil a doplnil si vodu, za druhé, aby mohl smazat své stopy. Už se skoro vzdal, když zjistil, že znamení, které si zapamatoval a které dosud tak pracně hledal, bylo docela nablízku. Zatraceně! Ráno skoro umíral žízni. Tak moc a marně sháněl vodu. Teď konečně, bez ohledu na bolest, kterou mu to působilo, sestupoval mezi stromy přímo k ní.

Dostal se k vodě v místě, kde byl potok mělký. Jenom stružka, bublající přes kameny. Po obou stranách nízké, travnaté břehy. Vydal se po proudu, až narazil na hlubší jezírko. Jenže tady zase byly břehy příkré a také pokryté záradnou trávou. Hledal ještě dál až našel další jezírko. Zase strmé břehy, tentokrát bahnité. Strom na jeho straně jezírka měl holé kořeny, půdu mezi nimi vyhledala voda. Nemohl však šlápnout do bahna, v němž by zanechal stopy. Musel udělat pořádně dlouhý krok z vrcholu břehu až ke kořenům stromu. Pak se opatrně ponořil do potoka. Nevadilo mu, že z břehu přitom spadl kus hlíny. Voda jej rychle odnesla a zase se vyčistila. Vklouzl mezi kořeny na břeh. Byla tam dutina, přikrytá jakousi stříškou z půdy. Začal se pomalu pohřbívat. Rozetřel si bahno mezi nohy, nahnul si je na prsa, přitáhl spleť kořenů blíže k sobě. Zavrtával se do bahna jako krab. Načernil si i tvář. Pak pocítil na celém těle vlhký chlad. Dýchal jen obtížně, jakoby úzký prostor pod břehem zůstal bez kyslíku. Ale udělal to nejlepší, co mohl. Nic jiného nemohl zkusit. Vzpomněl si na staré přísloví, které mu připadlo jako dobrý vtíp: Jak si kdo ustele, tak si lehne. Ustlal si vestoje a mokrú a čekal.

Po dlouhé chvíli přišli. Pokud to mohl odhadnout, byli od něho dva hřebeny, když se dostal k potoku. Odhadoval, že to bude trvat tak patnáct minut, nanejvýš maličko déle, než se k němu dostanou.

Když podle jeho odhadu už patnáct minut uplynulo, nebylo slyšet vůbec nic. Zapochyboval, jestli ho smysl pro odhad času nezklamal.

Stále pololežel polostál v bahně jako pohřbený. Stejně nemohl dělat nic jiného, než čekat.

Byl blázen, když počítal, že to potrvá pár minut. Určitě jich uběhlo podstatně více. V bahnitém ukrytu se mu dýchalo stále hůř.

Prostor, kudy k němu pronikal vzduch, byl příliš malý, ale nemohl si dovolit jej rozšířit. Někdo zvenku by si toho mohl všimnout a třeba by byl zvědavý. Voda se mu začala srážet v nose, dráždila ho ke kýchní. Přemohl je. Oči měl zavřené. Bahno se mu pevně přilepilo na víčka.

Stále žádný zvuk, znamení, že se pátrající blíží. Potřeboval něco dělat. Něco, co by mu pomohlo udržet klid. Musel přitom dodržovat bezpodmínečně ticho. Tlak té spousty bahna ho znervózňoval. Začal počítat sekundy. Na konci každé minuty očekával zvuk kroků. Odpočítával další minutu a zase se nic nedělo.

Bylo to nekonečné. Pořád žádný zvuk. Když došel k šedesátce už popatnácté, nabýval jistotu, že něco nebylo v pořádku. To bahno.

Možná to byla příčina, že se k němu nedostal ani nejmenší zvuk lidí, kteří šli okolo. Třeba tudy prošli už bůhví kdy. Jistě. Ale možná také ne. I když je neslyšel, pořád mohli procházet kolem. Nemohl riskovat a vyhlédnout ven. Mohli se zrovna přibližovat k potoku. Mohl je zdržet hustý porost na břehů. Čekal a myslel si, že ho voda v nose utopí. Sotva dýchal. Bláto se mu tisklo na tvář a hrud'. Přímo zoufale je chtěl odtrhnout. Vzpomněl si, jak si jako chlapec hrál u pískovcové skály. Chtěl si v písku vykopat vlastní jeskyni. Vlezl dovnitř a za chvíli se musel snažit dostat se zase rychle ven. Celá ta hora písku mu pohřbila hlavu i tělo. V té chvíli šlel strachem. Plazil se odtamtud jak nejrychleji uměl. Báł se, aby toho na něho nespadlo ještě víc. Sotva se odtamtud vůbec vydrápal.

Tu noc, když se pokoušel usnout, si byl jist, že ta písečná jeskyně představovala výstrahu smrti, která ho jednou čeká. Díky té výstraze se mu ještě podařilo vylézt včas. Teď, pohřbený v chladu a blátě, se obával, aby někdo nepřišel k jeho úkrytu příliš blízko. Část břehu se mohla propadnout, odříznout nebo zacpat ten úzký přívod vzduchu.

Měl stejně nepříjemný pocit, jako v té jeskyni. Mohl se pohřbit zaživa a umřít tam. Vlhko v nose mu téměř bránilo dýchat. Musel vylézt.

Dobrý bože, nemohl to už snést. Představa, že se udusí, ho děsila.

Zatlačil na bahno.

A v tom je uslyšel. Přímo zkameněl. Slabý, matný zvuk lidských kroků. Muselo jich být mnoho. Přímo nad ním. A nezřetelné hlasy, odrážející se od stromů, doléhaly až sem, jak lidé šli i potokem.

Kroky se přiblížily. Jedna dvojice nohou se zastavila. Udeřilo to jako hrom přímo u něho. Ti lidé stáli přímo na vrcholu jeho úkrytu.

Tlačili na bahno, na jeho hrud', na jeho žebra. Ta bolest! Nemohl se hýbat. Ani se nadechnout. Jak dlouho se dá vydržet bez vzduchu? Tři minuty. Pokud měl člověk předtím možnost se několikrát zhluboka nadechnout. Jinak asi dvě minuty. Snaž se aspoň o ty dvě minuty! Ale čas měl pořád ještě popletený. Jedna minuta pro něho byla jako dvě. A možná, že se bude muset nadechnout. Bude se muset pohnout, otrást se a vylézt ven. Předčasně. Čtyři, pět šest sedm - počítal si. Do dvaceti, do čtyřiceti a když byl na konci zkusil to znovu.

Počítání mu v mysli splývalo s úderem srdce. Byly stále hlasitější a rychlejší. Hrud' se mu stahovala a praskala. Konečně! Bahno nad ním se nadehnulo, pohnulo, tlak povolil. Muž udělal rozpačitý krok. Ale pospěš si, bylo to moc pomalu.

Hlasy mísící se s bubláním potoka však milosrdně slábly. Ale taky příliš pomalu na jeho vkus. Ještě se nemohl zvednout. Co kdyby se někdo z nich ohlédl? Panebože, ať si pospíší! Teprve polovina druhé minuty. Třicet pět, třicet šest, třicet sedm - měl úplně stažené hrdlo - třicet osm, třicet devět - nikdy nemůže dojít k šedesáti, nemůže to už vydržet. Náhle ho napadlo, že bolest v hlavě, kterou vyvolal nedostatek vzduchu, ho obrala o tolik sil, že už ani nebude moci vstát. "Rychle, dělej!" Zvedl se, aby se osvobodil ze zajetí bahna. Zaplat' bůh, zase byl nad ním chladný vzduch a světlo. Lapal po dechu, i když ještě napůl ležel v potoce. Šedé bahno na jeho hlavě zbělelo, hrud' se mu nadýmala v divoké extázi dýchaní. V prsou ho stále bodalo, musel však dýchat, i přes nesnesitelnou bolest. "Ale opatrně! Děláš moc rámusu! Uslyší tě!" napomínal se.

Rychle se podíval, kde jeho pronásledovatelé jsou.

Nablízku nebyl nikdo. Hlasy a šramot se ozývaly ve křoví. Ale teď byli z dohledu, zmizeli odtud. Konečně byl zase volný. Zůstával jediný problém - dostat se na silnici. Vydrápal se na vyvýšený břeh.

Postavil se na vlastní nohy na pevnou zemi. Byl volný.

Ještě ne úplně. Zbývá zatraceně mnoho věcí, které musí udělat, aby se k silnici aspoň přiblížil.

"Tak dělej," přikazovalo něco v něm.

"Kruci, copak si myslíš, že to nevím?" řekl svému druhému JÁ. "Je přece vždycky co dělat. Člověk není nikdy se vším hotov.

Nikdy, nikdy to nekončí, pořád něco zbývá." "Tak do toho!" "Jo, za minutku." "Ne. Teď! Budeš mít strašnou spoustu času na odpočinek, jestli tě chytí." Nadýchl se, pokývl hlavou a pustil se po kraji potoka dál.

Mizel mělkou vodou směrem k vysunutým kořenům stromů. Nacpal bláto do díry, kde byl prve schován.

Naaranžoval to tak, aby další skupina, která sem mohla přijít, nepoznala, že šlo o úkryt, který ti první nenašli. Prostě jako by tam nikdy nic takového nebylo. Mohli by teď předpokládat, že je hluboko v lese, nikoli blízko silnice.

Položil si na kraj břehu pušku a na nejhrubším místě jezírka se ponořil pod vodu, aby ze sebe spláchl bahno. Teď mu nevadilo, že vířil špínu na dně. Že kalil vodu. Vždyť řada mužů, která tudy teď prošla, zakalila vodu daleko víc. A pokud by šli za nimi jmi, neměli důvod podezírat právě jeho. Ponořil si i hlavu, aby dostal špínu z vlasů a umyl si tvář. Nabral plná ústa vody a vyplivl ji i se zbytky bahna, které se mu tam dostaly. Pak si důkladně vyčistil nos. Proto, že v posledních dnech žil jako zvíře, nechtěl se tak i cítit. To měl z výcvikového tábora: Umyj se, kdykoli můžeš. Udělá ti to líp. Vydržíš pak déle jít a lépe bojovat.

Vydrápal se z potoka. Našel si dlouhou tenkou větvičku a pečlivě šrouboval bahno z vnitřku hlavně. Péče o pušku patřila k nejdůležitějším povinnostem. Stejně pečlivě očistil mechanismus zámku.

Několikrát natáhl závěr, aby se ujistil, že klouže přesně. Posbíral náboje, které závěr vyhodil ze zásobníku a zase je nabíl zpátky. Konečně byl hotov a mohl jít. Opatrně se plížil lesem a křovím směrem k silnici. Byl rád, že ze sebe mohl smýt

bahno v celkem čisté vodě.

Cítil se mnohem lépe. S větší energií se pak vzdaloval a věřil, že už by byl zase schopen utíkat.

Ten dobrý pocit se však vytratil, když uslyšel psy. Dvě smečky, jedna štěkala přímo před ním, ve směru, kudy šel, a druhá nalevo.

Obě se pohybovaly dost rychle. Tlupa vpředu zřejmě sledovala stopu v místech, kde před tím ztratil Teasla u svahu s ostružiním. To znamená, že mohli dojít až k dolu. Ta nalevo sledovala cestu, kterou si vybral, když pronásledoval Teasla v ostružinách. Stopa byla den stará - ještě trochu víc. A pokud některý z těch mužů se psy nebyl skutečný expert ve stopování, nemohli vytyšit, kterou cestou běžel k ostružiní a kterou cestou se vracel. Zřejmě proto nasadili psy na obě stopy.

Vypočítal si, že mu to stejně moc nepomohlo. Stále musel utíkat těmito psím smečkám podle potoka. A určitě jim nemohl upláchnout snadno, protože ve zraněném boku ho páliło a bolest ho brzdila.

Mohl si na ně počkat a všechny je postřílet, jako to udělal s Teaslovou skupinou. Ale zvuk výstřelů by jim prozradil, kde je. S tolika muži v lese by neměli potíže ho obklíčit.

Tak. Potřeboval spíš vymyslet nějaký trik na psy, aby jim zmátl svou stopu. Čas na to měl minimální. K této části potoka nepřijdou rovnou. Nejprve by měli sledovat jeho stopu na břehu, která vede vzhůru do kopce k dolu. Pak teprve nazpět. Mohl zkusit jít k silnici.

Ale psi by je dříve nebo později tím směrem zavedli. Vojáci by pak rádiem informovali muže dole a ti by na něho políčili. Dostal nápad. Nebyl sice příliš dobrý, ale bylo to to nejlepší, s čím mohl přijít. Pospíchal zpátky ke stromům, kde se zahrabal do bahna na břehu. Skočil tu do vody a po pás ponořen se brodil směrem k silnici. Představoval si, co teď udělají psi. Měli by jít po stopě od dolu, najít cestu, kterou se ubíral ze svého nočního úkrytu, když nejprve zamířil do lesa. Tu stopu budou sledovat a pak začnou ve zmatku čmúchat, když stopa v podrostu náhle skončí. I dobrému stopaři by zabralo dost dlouhou dobu, než by přišel na to, že se touto cestou vracel dvakrát, pak nazpět k potoku a zmizel v něm. A když už by nakonec přišel na to, co na ně vlastně vymyslel, on bude za horami. Možná za volantem auta nebo nákladáku, který někde ukradne.

Policie ovšem uloží všem hlídkám pátrat po ukradeném autě.

To by musel odstavit jen po několika málo mílích.

Ale co potom? Ukrást další auto a pak ho taky opustit? Nechat ho být a běžet do krajiny, a mít za sebou zase jiné psy?

Když se brodil potokem, zoufale promýšlel svůj plán útěku.

Postupně poznal, jak to bude obtížné, snad dokonce nemožné. Teasle se bude držet stále za ním. Teasle ho nikdy nepustí na svobodu.

Nikdy mu nedovolí, aby si dosyta odpočinul.

S obavami, že psi jsou blízko, šel opatrně po proudu. Koukal se po kamenech, aby nepřehlédl překážku pod vodou, přes níž by mohl upadnout a narazit si znovu žebra. Tak zahlédl toho muže, až když se objevil těsně před ním. Bylo to u zátočiny. Na její druhé straně seděl muž. Měl vyzuté boty, stažené ponožky. Bosé nohy si koupal ve vodě. Měl modré oči. Držel pušku dost pevně a vypadal podezřívavě.

Asi Ramba zaslechl přícházet a proto se na každý případ připravil.

Ale očividně nevěřil, že by to mohl být skutečně on. Teprve když ho spatřil před sebou, otevřel poněkud pusku a zůstal sedět jako přimražený. A v tom se na něho Rambo vyřít. Žádný hluk, žádný randál. Věděl, že nesmí střílet. Rambo vytasil nůž, srazil hlaveň mužovy pušky, aby nemohl vystřelit ani on. Pokoušel se vstát a bosky vylézt na břeh. Rambo ho prudce bodl do břicha a přitáhl čepel směrem k žebřím.

"Ježíši," vyjekl ten muž překvapeně. Poslední slabika zazněla trochu kvílivě. Padl na místě mrtev.

"Cože?" zeptal se někdo.

Rambo sebou překvapeně škubl. Neměl už čas se skrýt.

"Neříkal jsem ti to, abys nebláznil? Teď si tady chladit nohy!" pokračoval ten hlas. "Jen pojď. Obuj si boty, než -"

Druhý muž přicházel z dolinky. Zapínal si kalhoty. Když viděl, co se stalo, reagoval rychleji než jeho přítel. Skočil po pušce, opřený o strom. Rambo se tam pokusil dostat dřív, ale ten chlap stačil pušku chytit. A ne, ne - ruka už natahovala závěr, stiskla spoušť. Divoký výstřel zmařil všechny Rambovy naděje. Muž se chystal k dalšímu výstřelu, když ho Rambo trefil do hlavy.

"Musel jsi střílet a varovat je, ty..." řekl vztekle. "Bože, co teď budu dělat?" Pronásledovatelé se svolávali. Jejich hlasy se nesly lesem.

Podrost oživil praskotem lámaných větví, jak muži spěchali. Smečka psů, která byla nablízku, začala divoce štěkat.

Nebylo kam jít, kde se skrýt. Ti muži mohli být kdekoli. Rozhodně byli nablízku.

"Jsem vyřízen," konstatoval Rambo.

Byl skoro rád, že prohrál. Už aspoň nebude muset běžet. Už ho nebude bolet v žebrech. Vezmou ho k doktorovi, nakrmí ho, dají mu postel, čisté prádlo.

Ovšem, pokud ho na místě nezastřelí. To pomýšlení ho znovu přimělo k rozhodnutí bojovat.

Leda že by odhodil zbraň a s rukama nahoře křičel, že se vzdává.

Ta myšlenka ho pobouřila. Nemůže přece pouze stát a čekat na ní. Nikdy předtím to neudělal. Bylo by to znechucující. Muselo existovat něco, co by se dalo ještě podniknout. Znovu pomyslel na ten důl a poslední pravidlo ze svého výcviku: Má-li být ztracen, mají-li ho chytit, měl by si minimálně vybrat místo, kde k tomu dojde. A takové místo, které mu dávalo alespoň nějakou naději a snad i výhodu, byl právě důl. Třeba se něco změnilo. Možná, až půjde k dolu, objeví nějakou další možnost úniku.

Muži lomozili, prodírajíce se podrostem. Byli už blíž, ale ještě ne v dohledu. Věděl, že to přijde brzy. Dobrá, tak tedy ten důl. Nebyl už čas moc přemýšlet. Jako vždycky, když začínala bojová akce, přepadlo ho náhle vzrušení. Proběhlo mu

tělem a únava z něho spadla. Rozběhl se od potoka hlouběji do lesa. Kupředu! Slyšel je za hustým křovím. Přikřčil se k zemi a zamířil doleva. Po pravé straně je teď zahlédl, jak běží podél potoka. Byli dost daleko. Viděl národní gardisty. V uniformách. S přílbami. V noci, když viděl řetěz světél na míle od sebe, drsně žertoval o Teaslovi, že za ním snad pošle celou armádu. A bože, tohle opravdu byla armáda. I když snad nebyla úplně celá...

#### Kapitola 8.

Gardisté popisovali do vysílaček krajinu, kudy se ploužili směrem do hor. Hlásili skály, bažiny, potoky, prolákliny, které policisté zakreslovali do nástěnných map. Teasle klesl unaveně na lavici a prázdnýma očima hleděl na body označené X, kde u potoka našli mrtvá těla civilistů. Cítil se, jakoby se díval z velké dálky a nakonec, pod vlivem všech těch prášků, které spolykal, úplně ztrácel cit. Nedal na rady Kerna ani Trautmana. Ale krátce poté, co přišla zpráva o mrtvých, přepadla ho zase prudká bolest u srdce. Několikrát se opakovala a to ho vystrašilo. Další dva zabití. Kolik to teď dělá dohromady? Patnáct, osmnáct? Čísla se mu pletla v hlavě, ale chtěl se mermomocí prokousat ke konečnému součtu.

"Má jistě namířeno k té cestě, kde ho objevili ti dva civilisté," řekl Trautman. "Ví, že my ho očekáváme v blízkosti silnice. Takže on se otočí a vrátí se do hor. Pokud si bude myslet, že nebezpečí pominulo, zkusí jinou cestu k jiné části silnice. Tentokrát možná na východě." "Tak potom je to jasné," konstatoval Kern. "Stopovali jsme ho."

Naši lidé jdou mezi ním a tou vysokou planinou. Takže touto cestou jít nemůže. Jediný směr, který se mu otevírá, je kolmo k silnici. A tam na něho čeká náš další oddíl." Teasle se díval na mapu. Náhle se otočil.

"Ne. Cožpak jste neposlouchal?" zeptal se Kerna. "Už je pravděpodobně na té plošině v horách. Celá historie je přesně vyznačena špendlíky na této mapě." "Ate to mi nedává smysl. Jak to chce udělat? Jak se chce dostat přes linii pátračů?" "Snadno," řekl Trautman. "Když gardisté zaslechli kousek od sebe výstřely, jedna skupinka se oddělila od hlavní řady a šla prozkoumat terén zpátky. Když to udělali, nechali tam díru tak velkou, že tamtudy lehce proklouzl a dal se vzhůru do hor. Všichni si myslili, stejně jako vy, že se bude držet co nejdál od jejich linie. Nebyli připraveni, že ho mohou spatřit před sebou. On se přiblížil a proklouznul jim. Bylo by lepší kdybyste všem přikázal jít rovnou do kopců, než získá velký náskok." Teasle se na Kerna dlouze zadíval a čekal, že to udělá.

Konečně to přišlo.

"Já nevím," řekl Kern. "Moc se to komplikuje. Nevím, co by bylo lepší. Předpokládejme, že neuvažuje tímto způsobem. Předpokládejme, že nezpozoroval přerušení Unie a zůstal, kde byl."

To znamená mezi naší Unií a silnicí. Takže, když svým mužům nařídím, aby šli vzhůru do lesa, bude naše past v háji..." Trautman zvedl ruce.

"Předpokládejte si, ksakru, co chcete. To není moje věc."

Nemám rád, když mi do toho někdo zasahuje. To za prvé. Já jsem stejný jako on. Ale to neznamena, že vám budu pořád dokola vysvětlovat, co si myslím, že by se mělo udělat. A pak vás mám snad ještě prosit, abyste to udělal?" "Počkejte, to je nedorozumění. Já váš odhad nezpochybňuji."

Jde jen o to, že v takovém postavení nemusí vždycky jednat logicky.

Může cítit, že je obklíčený a začne běžet v kruhu jako oslněný králík." Poprvé propukla pýcha v Trautmanově hlase naplno: "To neudělá." "Ale když to udělá - a on to pravděpodobně udělá - vy neodpovídáte za špatný rozkaz mým lidem. Ale já ano. Musím se na věc dívat ze všech stran. Kromě toho tady jenom teoretizujeme."

Nemáme nejmenší důkaz, abychom do toho šli tak, jak říkáte!" "Tak tedy nechte ten rozkaz vydat mne," řekl Teasle a zdálo se mu, že se auto propadlo na tři stopy do země. Tak ho překvapil další bolestivý stah srdce. Přemáhal se ale pokračoval. Opřel se při tom o stůl. "Pokud ten rozkaz bude špatný, klidně se z něj budu zpovídat." Ztuhl, téměř bez dechu.

"Proboha, jste v pořádku?" zeptal se Trautman. "Měl byste si jít okamžitě lehnout." Zvedl ruku aby udržel Trautmana stranou. Náhle se přihlásil radista: "Mám tu hlášení." Teasle bojoval sám se sebou. Nutil se nebrat na vědomí divoké arytmiie svého srdce a poslouchal.

"Lehněte si," řekl mu Trautman. "Nebo vás uložím sám." "Nechtě mě být! Poslouchejte!" Radista přehrával záznam:

"Tady je Národní Garda, velitel Třicet Pět. Nemohu to pochopit. Asi je nás tu příliš mnoho, takže naši psi ztratili čich."

Chtějí nás táhnout nahoru do kopce místo dolů k silnici." "Ne, neztratili čich," řekl Teasle Kernovi a hlas se mu napjal bolestí. "Ale my jsme mu nechali pořádný náskok, zatímco jste se tu pokoušel prosadit svůj názor. Myslíte, že teď se už můžete odhodlat vydat rozkaz, jak vám radí kapitán?"

#### Kapitola 9.

Když Rambo vystartoval vzhůru do svahu ke "svému" dolu, kulka třeskla do skály jen několik yardů vlevo. Ozvěna výstřelu se vracela lesem. Očima hledal vchod do dolu. Přitom v předklonu pospíchal po svahu k tunelu. Chránil si tvář rukou, protože úlomky kamenů, odražené dvěma dalšími kulkami, narazily do skály kousek od vchodu. Hluboko v zadní části dolu, kde už byl před kulkami v bezpečí, klesl vyčerpáním. Opřel se o stěnu, zhluboka dýchal. Nebyl schopný udržet si před nimi náskok. Ta žebra! Nyní byli gardisté na půl míle od něho, rychle se blížili a byli tak zabraní do honičky, že stříleli bez míření na nějaký určitý cíl. Sváteční střelci. Vojáci na víkend. Sice cvičení, ale nezkušené. Neznali moc kázeň a v loveckém vzrušení mohli udělat cokoli. Třeba stupidně spěchat. Střílet jako o pouti.

Udělal dobře, když se uchýlil právě sem. Kdyby se pokusil vzdát se tam dole u potoka, zastřelili by ho. Tak byli divoci, zbrklí a zbláznění. Potřeboval nějaký nárazník. Úkryt. Mít trochu naděje, že nevystřelí dříve, než ho nechají promluvit. Vrátil se zpět z tmavé chodby blíže ke světlu. Pozorně si prohlížel strop. Když objevil největší nebezpečné vyhlízející pukliny, podtrhl podpěrné trámy a rychle uskočil zpátky, aby ho padající strop nezavalil. Rizika se nebál.

Pokud by byl zával tak velký, že by ho tu pohřbil a odřízl mu přístup vzduchu, jistě by ho vyhrabali dříve, než by

zemřel. Ale když podtrhl ty trámy a nic se nestalo, musel zkusit vylomit ještě další, vzdálené sotva deset stop od těch prvních. Tentokrát strop spadl. Zavalil ho oblak prachu a kamení. Třaskavý zvuk padající skály ho na chvíli ohlušil. Prostor se naplnil prachem. Rambo kašlal a čekal, až se vzduch trochu vyčistí, aby viděl, kolik z té skály spadlo. Úzký paprsek světla protínal prachovou clonu. Když se prach usadil, viděl, že mezi bariérou skály a téměř zcela zdemolovaným stropem zbyla jen stopa prostoru. Ještě se pohnulo pár kamenů a útlá škvíra se zmenšila asi na šest palců. Vítr, který sem přicházel zvenčí, ztratil na síle a odnášel část prachu dolů do tunelu. Ochladilo se tu. Proklouzl níže, do většího prostoru a poslouchal doznívající praskání ve skále. Pak zvuky ustaly úplně. Velmi brzy pak zaslechl docela blízko matně znějící hlasy: "Myslíš, že ho to zabilo?" "Nechtěl bys tam vlézt a zjistit si to?" "Proč já?" Někteří z mužů se tomu zasmáli a Rambo se usmál mimoděk také. "Jeskyně. Nebo nějaký starý důl," řekl někdo jiný. Jeho hlas byl zvučný a uvážlivý. Rambo odhadl, že to byl ten, co mluvil do vysílačky.

"Viděli jsme ho vběhnout dovnitř, a pak se to celé sesypalo. Na něho. Měl jste vidět toho prachu. Teď ho tam určitě máme. Počkejte chvíli, podržte mi to," a pak jako by se obracel k někomu venku: "Koukejte zmizet od toho vchodu. Jestli je ještě naživu, mohl by vás vidět a napálit to do vás." Rambo se vyškrábal na spadlý balvan. Ostré úlomky kamenů ho tlačily do kolen. Ale dohlédl na prostor nahoře. Tam ještě zůstaly škvíry, které rámovaly svah, holé stromy a nebe venku. Pak zahlédl vojáka, jak průhledem uhání zleva doprava, jak se mu hází polní láhev, připevněná k opasku. "Hej, neslyšeli jste mě, když jsem říkal, že máte zůstat stranou od východu?" opakoval znovu muž, který stál mimo dohled někde vpravo od bývalého vstupu do dolu.

"Tam naproti jsem vás nemohl slyšet, jestli jste něco říkal do rádia." "Bože můj..." Tak to byl konec. Definitivní konec. "Chci Teasla," vykřikl Rambo do té škvíry. "Už to chci zabalit." "Cože?" "Přived' Teasla," křičel Rambo. "Já se chci vzdát." Jeho slova se nesla tunelem. Rambo přitom pozorně naslouchal každému zapraskání, aby se mu strop nezřítil na hlavu.

"To je on! Je tam vevnitř," vykřikl kdosi venku.

"Pokračuj. Je tam a živý," řekl muž do rádia. "Mluví na nás." Následovala přestávka. Potom muž mluvil docela blízko u vchodu, ale stále ho nebylo vidět.

"Co vy tam vevnitř chcete?" "Vždyť to říkám pořád. Ať přijde Teasle. Chci se vzdát." Teď se domlouvali šeptem. Pak ten muž mluvil do rádia. Opakoval zprávu a Rambo si přál, aby si pospíšili. Nevěřil, že ho kapitulace naplní takovým pocitem prázdnoty. Teď, když bylo po boji, byl si jistý, že svou únavu a bolest v žebrech přecenil. Určitě by mohl jít dál. Byl přece ve válce. Zná to. Pak se protáhl a hrozně ho bodlo v hrudníku. Věděl, že to nepřecenil.

"Hej ty tam vevnitř," ozval se muž, který stále nebyl vidět.

"Slyšíš mě? Teasle říká, že sem nahoru nemůže přijít." "Zatraceně, vždyť na tuhle chvíli přece čekal, ne? Řekněte mu, ať k čertu přijde nahoru!" "Já o tom nic nevím. Říkali jenom, že nemůže přijít." "Právě jsi mi řekl, že to byl Teasle. Teď zase říkáš oni. Mluvil jsi s Teaslem nebo ne? Já ho chci tady nahoře. Chci jeho garanci, že mě nikdo náhodou nezastřelí."

"Jen se neboj. Jestli tě někdo z nás zastřelí, nebude to náhodou.

Vyjdeš opatrně z té díry a nemusíš se bát chyby ani náhody." Přemýšlel o tom.

"Oukej. Ale musíte mi pomoci odházet ty šutry. Sám to nezvládnu." Znovu slyšel, jak si šeptají. Pak druhý řekl: "Tvou pušku a nůž. Vyhod' je ven." "Já vyhodím i revolver. Mám ho tady. O tom ještě nevíte. Chci k vám být čestný a férový. Nejsem natolik pitomý, abych se chtěl mezi vámi prostřít. Je vás jako much. Řekněte svým mužům, aby dali ruce dost daleko od pušek." "Až uslyším, že vyhazuje svou výzbroj." "Už jdu na to," Nenáviděl se. Odevzdat zbraně! Nenáviděl ten pocit bezmoci, jaký měl s holýma rukama. Být beze zbraně bylo horší než být nahý.

Díval se průhledem v závalu, viděl holé stromy a modré nebe venku.

Průvan, otírající se mu o tvář, když šel dolů do tunelu, byl laskavý a příjemný.

"Pořád nic neslyším. Kde jsou ty zbraně?" zeptal se muž od vchodu. "Máme tu i slzný plyn." Tak. Ten zkurvysyn se ani nechtěl obtěžovat jít si pro ně.

Strkal pušku ven. Byl připraven nechat všechno plavat. Ale ten průvan... ten průvan, co vál směrem do tunelu. Ten vítr přece musel někam vést! Foukalo to směrem dolů, k puklině na konci. A odtamtud to směřovalo pryč, jako by vzduch nasávala nějaká jiná chodba v kopci. Jinak by ten vítr nemohl cirkulovat. Ani by se nepohnul.

Adrenalin mu stoupl v krvi. Ještě úplně neprohrál! "Kde jsou ty zbraně! Řekl jsem," opakoval netrpělivě muž venku.

"Polibte mi šos," pomyslel si Rambo a stáhl pušku zpátky. Srdce mu divoce tlouklo vzrušením. Rozběhl se dolů do tmy tunelu. Uhlíky z jeho ohně dávno uhasly. Rychle musel najít místo, kde nocoval.

Popadl jedlové větve a pár nespálených kousků dřeva a snášel ty zbytky dolů. Hlavu měl sehnutou pod nízkým stropem, slyšel vodu, jak její kapky narážejí na podlahu. Zapálil větev. Nový oheň ho vedl.

Kouř z jedlové větve mu pomáhal určit, jakým směrem se průvan stáčí a kam.

Panebože, možná, že je ještě naděje...

## Kapitola 10.

Ta bolest se ozvala znovu a Teasle klesl na lavici. Upřeně hleděl na tmavou olejovou skvrnu na podlaze auta. Věděl, že už nemůže moc dlouho vydržet. Potřeboval spát. Jak strašně potřeboval spát.

Doktor by mu mohl ještě něco dát. Ale nebyl tam nikdo, kdo by mu řekl, jak moc je zraněn a jak moc si uškodil. Zaplat' bůh, že už bude všemu konec.

"Ještě malou chvíli," řekl si. "To bude všechno. Stačí jen úplně malá chvílka a chytí ho." Čekal, až se Kern a Trautman zadívají někam jinam a pokusil se spolknout další dvě pilulky.

"Ta krabička byla včera v noci plná," překvapil ho Trautman.

"Neměl byste jich brát tolik." "Ne. Prve mi vypadla a pár se jich ztratilo." "Kdy to bylo? Nic takového jsem neviděl."

"Když jste spal, ještě před úsvitem." "Nemohlo se jich tolik rozkutálet. Neměl byste toho brát tak moc. A navíc k tomu

pít kávu." "Je mi dobře. To byla jen křeč." "Půjдете k doktorovi?" "Ne, ještě ne." "Tak tedy zavolám doktora sem." "Ne. Dokud ho nechytíme." Kern prošel autem tam a zpátky. Proč ho nenechají na pokoji? "Ale oni už ho mají," řekl. "Ne. Je zatím jen zahnaný do rohu. To není jedno a totéž." "Určitě ho dostanou. Je to jen otázka času. To je všechno. Copak je pro vás tak důležité sedět tady a trpět? Máte zapotřebí čekat, dokud se jim skutečně nedostane do rukou?" "Nemohu to přesně definovat. Tomu byste těžko rozuměli." "Zavolejte doktora," nařídil Trautman radistovi. "Sežene auto, abyste ho mohli vzít do města." "Nepůjdu. Už jsem řekl. Slíbil jsem to..." "Cože? Co tím myslíte?" "Slíbil jsem, že tuhle věc dotáhnu až do konce." "Komu?" "Jim." "Myslíte svůj oddíl? Toho muže jménem Orval a ty ostatní, co zemřeli?" Nechtěl o tom mluvit.

"Ano.

Trautman se podíval na Kerna a potřásl hlavou.

"Říkal jsem vám, že tomu nebudete rozumět," pravil Teasle rezignovaně.

Otočil se k otevřené zádi auta a slunce ho ostře uhodilo do očí. Náhle se zalekl. Zatmělo se mu před očima a on zůstal ležet na zádech na podlaze. Pamatoval si, jak prkna zaduněla, když na ně dopadl.

"Já vás varuji," řekl pomalu, neschopen pohybu. "Nesahejte na mě! Já tady jenom odpočívám."

## Kapitola 11.

Plamen osvětloval zúžený prostor, průvan protahoval kouř někam dolů. Rambo na chvíli zaváhal, pak zasunul pušku za opasek a kalhoty, uchopil pochodeň a vklouzl mezi dvě skalní stěny. Pás kamene pod jeho nohama byl mokrá a kluzký. Svažoval se dost srážně.

Postupoval zády proti jedné stěně, tak, aby se mu žebra moc netlačila na tu protější. Čím šel dále a níž, tím víc se snižoval strop. Pak oranžová záře jeho pochodně ozářila malý otvor, do něhož se sbíhaly stěny i strop. Byla to chodbička, vedoucí přímo dolů. Přidržel nad ní své světlo, ale plameny ozářily jen okraje. Jediné, co mohl vidět byl komín, rozšiřující se do skály. Vyndal z pušky jeden náboj a hodil jej do otvoru. Počítal, než dopadne na dno. Když byl u tří, náboj jasně zazvonil o kámen. Ticho. Tři sekundy neznamenaly velkou hloubku.

Vsunul do otvoru nohu, pak druhou a pomalu se spouštěl dolů. Když prolezl až po prsa, zabořilo ho v žebrech. Průlez byl příliš úzký. Díval se na zbytky ohně nahoře. Větev tam dohořívala u vchodu k zadnímu traktu dolu. Kouř, který sem šel, ho rozkašlával. Dráždil ho v nose. Pak dokonce zaslechl hlasy. Nějaká ozvěna? Ne, ty hlasy a výkřiky splývaly a zblízka pronikaly až k němu. Otočil se, aby se mohl líp protáhnout a ulevit zraněnému boku. Potil se, svíral zuby bolestí, zavřel oči, vypjal poslední síly a byl skrz.

Tlak v prsou ho skoro ochromil. Nechybělo mnoho a spadl by.

Pustit se nemohl. Neměl tušení, co je pod ním. S hlavou ještě na úrovni otvoru, opíral se lokty o protější stěnu a snažil se hledat výstupky, kde by si opřel nohy. Komín byl hladký a kluzký. Spustil se o pár stop níž, ale stále se neměl čeho zachytit. Váha těla mu teď tlačila na žebra. Stále slyšel ty mužské hlasy. Stále ještě nezřetelné.

Ale věděl, že postupují dole. Oči mu slzely od kouře z jeho ohně.

Už se chtěl pustit. Uvolnit lokty a zbytek cesty skočit. Mohl jen doufat, že dole nebude skála, o níž by se rozbil. Vtom nahmatl nohou něco štíhlého a kulatého. Zdálo se mu, že je to ze dřeva.

Horní příčka žebříku. Asi patřil k dolu, napadlo ho. Musí to být žebřík. Muž, který v dole pracoval, potřeboval přece žebřík. Opatrně se spustil až k němu. Slyšel praskot, ale dřevo vydrželo. Lehce stoupl na druhou příčku. Ta povolila a pak ještě dvě další, než se zase zachytil na nějaké pevnější. Zvuk jeho pádu znásobila ozvěna. Byl v nové chodbě, zřejmě rozlehlé, až ho to vystrašilo. Když nastalo ticho, poslouchal, jestli zaslechne mužské hlasy. Ale neožývalo se nic.

Hlavu měl pod úrovní otvoru. Když chvíli odpočíval, příčka na které stál, podezřele zapraskala. Lekl se, aby nepropadl až dolů. Rychle mávl svou pochodní, aby se podíval, co je dole. Zablýsklo čtyři další příčky. Pak byla oblá podlaha.

"Když prší, všechna voda musí proudit tudy," pomyslel si.

"Proto ta vyhlazená skála." Celý roztřesený dosáhl na dno. Díval se. Objevil další šterbinu, která také klesala dolů.

Starý krumpáč byl opřený o jednu stěnu.

Železo zrezavělé, násada špinavá, od vlhkosti ohnilá. V blikavém světle pochodně násada krumpáče vrhala na stěnu stín. Nemohl pochopit, proč horník nechal nářadí tady a ne až v horní části. Prošel zátočinou, kde porůznu kapala voda a tam ho našel. Vlastně to, co z něho zbylo. V přítmi oranžového světla ležela kostra stejně odpudivá, jako první zohavený voják, kterého viděl zblízka tam. V ústech měl pachut' jakoby lízal měděné mince. V první chvíli od kostlivce ucouvl, ale pak pokročil zase k němu. Kostí svítily do oranžova. To dělala jeho pochodně. Byl si jist, že jejich pravá barva byla šedá jako okolní naplaveniny. Kostí byly perfektně naaranžovány. Ani jedna kost nebyla posunutá nebo zlomená. Ani známka toho, proč vlastně zemřel. Vypadalo to, jakoby se tu najednou uložil k spánku, a už se nikdy neprobudil. Možná dostal srdeční záchvat.

Nebo tu byl jedovatý plyn. Rambo reflexivně začíchal. Necítil nic, kromě zatuchlé vody. Hlava se mu netočila, žaludek byl klidný.

Ani stopa po projevech otravy plynem.

"Tak co kčertu mohlo zabít toho muže?" zeptal se sám sebe.

Opět se otrásl. Tahle perfektní sada kostí se mu vůbec nelíbila.

Rychle ji překročil, aby se odtamtud dostal. Šel stále dolů. Chodba se dělila vedví. Kterou cestu zvolit? Podle kouře to dost dobře nešlo.

Byl už příliš rozptýlen. Nemohl pozorovat, kterým směrem táhne.

Čich měl otupený, takže ani podle toho nemohl rozhodnout. Jeho větev hořela ve vlhkém vzduchu jenom nízkým plamenem, spíše blikala, než aby osvětila vzdálenější kus chodby. Zbylo mu jen něco z klukovské hry: olízl si prst,

vztyčil jej kolmo před sebou a nastavil do chodby. Cítil slaboučký průvan chladicí vlhký prst. Směřoval doprava. Rambo se nejistě vydal tím směrem. Občas se pokoušel rozhlédnout, občas se zastavoval. Jeho pochodeň hořela čím dál hůř. Vzduch byl stále vlhčí. Došel k dalšímu rozcestí. Přál si, aby měl provaz nebo nit, kterou by mohl rozmotávat za sebou, aby se dokázal bezpečně vrátit, kdyby ztratil směr a zabloudil.

"Jistě. Nechtěl bys také reflektor? A kompas? Proč si pro ně nezajdeš do obchodu a nekoupíš je?" okřikl se v duchu ironicky.

"Proč jsi zapomněl žertovat? Vtipy došly?" Zdálo se, že průvan táhne opět doprava. Tak jej sledoval.

Chodba teď měla členitější tvary. Více zatáček a ohbí. Více zlomů.

Brzy mohl zapomenout, kudy se sem vlastně dostal. Od té kostry už mohl být hodně daleko. Bylo to strašně směšné.

Kdykoli se chtěl vrátit a otočit ve vlastních stopách, zjistil, že se ztratily a nemohl nazpět. Skutečně se vracet ani nechtěl. Jen o tom přemýšlel. Ale současně by bral možnost jít zase na známá místa, kdyby někde ten průvan náhle skončil. I tak se cítil nesmírně zesláblý.

Rambo se obával, jestli někde neminul odbočku do skály, kudy by vyšel ven. Ven z tohoto kamenného bludiště. Bože - mohl by tu obcházet, dokud by neumřel. Skončit jako ty kosti.

Od paniky ho zachránilo šumění. Nejprve ho napadlo, že zase přicházejí. Ale jak by ho mohli najít v tomhle labyrintu?

Pak poznal, že je to zvuk padající vody, jenže jiný, než byl ten dosavadní.

Nevěděl sice oč jde, ale spěchal vodě vstříc. Byla to naděje na malou změnu k lepšímu. Narážel rameny do stěn, upíral oči do tmy před svým mdlým světlem.

Pak se ten zvuk vytratil. Zůstal uprostřed ticha zase sám.

Zpomalil a zastavil se, opřel se o stěnu. Naděje zmizela. Po proudící vodě ani stopy. Asi se mu to zdálo. Halucinace...

Jenže znělo to moc skutečně. Nemohl uvěřit, že by ho fantazie mohla ošálit tak přesvědčivě.

Kam se pak ale ztratil ten zvuk? Jestli byl skutečný, tak kde je? "Skrutá odbočka," rozvažoval. Ve spěchu dostat se k tomu zvuku opomněl prozkoumat nějaký boční vchod ve skále.

"Jdi zpátky! Dívej se!" A když to udělal, po chvíli uslyšel vodu znova. Objevil otvor na vnitřní straně chodbičky, vešel tam a zvuk zase sílil. Byl doslova ohlušující. Plameny jeho větve slábly a hrozily, že zhasnou. Došel k místu, kde chodba spadala k jakési lavici - a přes ni se valila voda do hlubokého otvoru ve skále. S řevem se propadala do kanálu a pak mizela pod převisem. Tady. Tohle muselo být to místo, kam pospíchal vítr z chodeb, kam táhl průvan, aby se tu ztratil.

Ale nebylo to ono. Voda se pěníla okolo otvoru, ale nebyl tam prostor, který by nasával i vzduch. Navíc ten průvan stále cítil. Tady zase zesílil. Musel tu být ještě jiný východ. Docela nablízku. Jeho pochodeň zhasla. Divoce se rozhlížel a zapisoval si obraz do mysli, aby si zapamatoval obrysy okraje. Byla tu úplná tma. Tma černá a hustá, černější, než v jaké kdy stál. K tomu navíc ten nervy drásající zvuk vodopádu tam dole, kam by snadno mohl spadnout, kdyby nevolil cestu dost obezřetně. S napětím čekal, jestli si oči dokáží přivyknout tmě. Pořád si na to nemohl zvyknout. Začal ztrácet rovnováhu. Nakonec se raději sesunul na všechny čtyři, opíral se o ruce i o kolena. Lezl takhle nízkou chodbou až k převisu, který viděl před tím, než mu světlo zhaslo. Aby prošel dírou, musel by proklouznout po břiše. Skála byla plná ostrých výstupků. Trhal si na nich šaty a rozdíral si kůži. Znova otláčovaná žebra šilela, až začal sténat bolestí.

Pak vykřikl znova. Nebylo to pro bolavá žebra. Když naslepo vešel do chodby, kde nahmatl prostor, umožňující zvednout hlavu, vztyčoval se zvolna a natáhl ruku před sebe, aby si chránil před nárazem obličej. Dotkl se něčeho měkkého. Za krk mu spadlo kus vlhké špíny a něco ho kouslo do palce. Così ostrého se mu zabořilo do paže. Rychle se zase spustil k zemi. Ležel v hustém bahně, které prosakovalo přes jeho dvě potřhané košile. Na břiše to studilo. Slyšel nad sebou kvičení a jakoby papírové šustění křídel. Ježíšikriste! Byli to netopýři. Ležel teď v jejich mokřině, a to co mu po tuctech přebíhalo po rukou, byli brouci. Hrobařiči, kteří odklízeli zbytky mrtvých netopýřů, jejichž těla občas padala na zem. Teď nechali mrtvolky na pokoji a vrhli se na něho. Bodali ho do rukou.

Když rychle couval z téhle díry a setřásal brouky z paží, narazil si hlavu a odřel bok.

"Ježíši, vztekline", lekl se. Každý třetí z takové kolonie netopýřů bývá nakažený. Jestli se probudí a spatří ho, možná zaútočí a ukousou ho k smrti. Zase vykřikl.

"Přestaň," řekl si. "Vždyť je na sebe ještě poštvěš. Přestaň rvát!" Křídla už zase šustila. Nemohl si pomoci. Musel rvát. Plazil se zpátky a najednou byl na kraji. Otrpal si ruce, aby se ujistil, že všechny brouky shodil. Ale stále cítil dotyky členitých nožiček na kůži. "Mohou mě pronásledovat," napadlo ho. Prudce odskočil od té díry a dezorientován ve tmě upadl. Jednou nohou byl už za okrajem skály. Představa téměř neodvratného pádu ho šokovala. Mrskl sebou v opačném směru a narazil na skalní stěnu. Otrásl se. Hystericky si otíral ruce zašpiněné hnusnou kaší. Odíral si je o skálu, vytřepával rukávy košile, aby odtamtud vypudil všechno to svinstvo. Košile.

Něco lezlo pod látkou a škrábalo ho na nahé kůži. Vsunul tam ruku, nahmatl a promáčkl křehký krunýř. Cítil jeho měkké, vlhké vnitřnosti na prstech. Prudce to odhodil směrem, odkud slyšel vodní kaskádu.

Netopýři. Morová díra. Nemoci. Odporný zápach hnoje mu dráždil nos i hrdlo. To je asi důvod, proč zemřel muž, který tu pracoval.

Vzteklina. Pokousali ho a nevěděl o tom. Po několika dnech v něm propukla nemoc a připravila ho o rozum. Bláznivě se toulal po lesích, utekl do tunelu, zase zpátky ven, opět dovnitř. Slezl až dolů do štěrbiny a bloudil tu, dokud nepadl a umřel. Ten ubožák! Nač asi musel myslet, než ho definitivně udolala jeho samota? Na začátku se určitě bál a děsil. Když se pak dostal do deliria, byl příliš daleko v chodbách, než aby mu bylo pomoci. Anebo když se přiblížil konec už věděl, že mu nikdo pomoci nemůže? Proto sešel dolů do té chodby, kde mohl umřít a nikoho přitom neohrozit.

Možná, že to bylo takhle, možná že ne. Co k čertu může vědět? Pokud měl ten člověk vzteklinu, pak by nenáviděl vodu. Dráždil by ho už její pach. Zaháněl by myšlenku na ni. Takže by nikdy nevlezl do téhle vlhké díry.

"To si jen živě představuješ, že takhle zemřeš. Pokud tě před tím nesežerou," hovořil už zase sám se sebou. "O čem to

mluvíš? Ti netopýři tě přece nemohou sežrat. Aspoň ne ten druh, co je tady," přesvědčoval se.

"To ne, ale ti brouci," namítal.

Stále se třásl. Snažil se uklidnit sám sebe. Průvan v téhle chodbě byl silný. Jenže tou cestou jít nemohl. Ale také nevěděl, jak by se mohl vrátit nahoru. Musel se postavit vlastnímu strachu. Bojovat s ním. Cítil se unaven.

Kromě toho nemohl uvěřit, jak ho to šokovalo. Bojovat s panikou a strachem. To ho oslabovalo. Posadil se ke skále, opřel si o ni, záda a pokusil se odpočívat. Možná, když bude dlouho přemýšlet, něco ho napadne, jak odtud utéct. Ale měl na vybranou jediný způsob a on to věděl: jít podle průvanu přes tu netopýří díru. Olízl si rty a polkl doušek teplé vody z láhve. Stále chutnala jako rezavá železná trubka.

"Ty víš, že musíš tam, kde jsou ti netopýři," přesvědčoval sám sebe. "Je jedno, jestli zemřeš tam anebo tu zůstaneš sedět, hladovět až onemocníš z vlhka a taky zemřeš." Otrásl se.

"Anebo se zabiješ sám. I tohle tě naučili. Pokud věci zajdou příliš daleko, je to řešení," uznal tolerantně.

"Ale ty víš, že to neuděláš," vykřikl. "I když budeš úplně na dně a budeš vědět, že musíš zemřít, pořád ti zbývá naděje, že tuhle chodbu najdou. A tebe v bezvědomí..." "...Ale co když nenajdou? Ty víš, že musíš jít po větru do té chodby s netopýři. Ty to víš!"

## Kapitola 12.

"Tak do toho! Začni, ať to máš za sebou," řekl si.

Ale místo toho seděl ve tmě na kraji chodby a poslouchal, jak pod ním hučí voda. Věděl, co s ním ten zvuk dělал. Jeho monotónnost mu otupovala sluch, uspávala ho jako opakující se ukolébavka.

Štípl se, aby se probudil. Rozhodl se vyrazit, dokud má ještě energii.

Ale nemohl se pohnout. Voda šuměla, hřměla. Když se probudil, byl zase na samém kraji převisu. Jedna paže mu visela dolů. Byl celý ztuhlý od spánku, ale tentokrát ho nebezpečí zdaleka tak nevyvedlo z míry. Únava ho otupila tak, že ho to nevzrušovalo. Byl to úplný luxus odpočívat vleže a mít k tomu dost místa. Ve spánku ho žebra přestala bolet. Tělo v klidu netrpělo.

"Tady umřeš," pomyslel si. "Pokud se rychle nezvedneš, tma a ten hluk tě tak udolá, že pro nic za nic zblbneš."

Odporoval sám sobě: "Nemohu se hýbat. Zašel jsem moc daleko. Potřebuji odpočinek." "Za války jsi vydržel větší záběr." "Ano. A to mě vyřídilo pro dnešek." "Dobrá, tak si tady umři." "Jenže já nechci umřít. Jenom teď nemám dost síly." "Zatraceně, pojď!" poručil si nahlas. Ale v šumění vody zněla slova hluše. Ani ozvěna je nevracela.

"Udělej to rychle. Vlítni tam, proběhni skrz a nejhorší budeš mít za sebou," radil si.

"Zatraceně, tak dobře," řekl, chvíli počkal a pak si to zopakoval.

"Ale jestli tam najdu ještě něco horšího, nedokážu to přežít," pomyslel si.

"Ne. Nejhorší je tohle. Tam dál už nemůže být nic horšího." "Věřím tomu." Pomalu, neochotně se plazil do temnoty, v níž se skrýval vchod do chodby. Zastavoval se, sbíral síly a protahoval si tělo.

"Mysli si, že se dotýkáš tapiokového pudinku," navrhl si a mimoděk se zasmál svému vtipu. Ale když rukama rozhrnul bahno, narazil na něco ostrého. Instinktivně strhl paži zpět. Dýchal sirnatý zápach hnoje a hniloby. Ten plyn by mohl být jedovatý. Najednou ho byl plný. Musel si pospíšet.

"Dobře, máš netopýří hovno v oku, tak co," řekl si, jakoby chtěl znova zavtipkovat, pomůže-li mu to. Na okamžik se stáhl, ale pak s novým nápořem vrazil do slizké hmoty. Dostával závratě a z toho zápachu mu bylo na blití. Brodil se trusem až po kolena a opět cítil, jak mu po kalhotách lezou brouci. Vitr foukal přímo proti němu.

Průvan tu tedy byl. Pak si uvědomil: "Ne. Zase Špatně!" Tohle nebyl dobrý směr. Kdyby šel správně, průvan musel cítit z opačné strany. Udělal ještě nějakou chybu. I když měl ke spěchu tisíc důvodů, neměl zapomínat na to, že v podlaze těch chodeb mohly být díry. Mělčí nebo hlubší. Nejprve měl tedy vyzkoušet nohou terén těsně před sebou. Našlápně plnou vahou. Očekával, že bahno se brzy začne ztrácet. Zvuk v chodbě se změnil. Před tím slyšel kvičení a šustění křídel, ale teď se neozývalo nic, kromě čvachtavého mlaskání nohou, jak se brodil kupředu. Vnímал šumění kaskády, jež sem doléhalo z druhé strany od vchodu. Ti netopýři museli někam zmizet.

Spal asi déle než si myslel. Zřejmě nastala noc a netopýři odletěli na lov. Vykročil směrem, kam ho vedl vítr. Nevolnost ze zápachu ho neopouštěla, ale minimálně byly pryč ty potvory. Trochu si oddechl.

Kapka trusu mu spadla na nos. Rychle ji setřel. Chodba náhle explodovala rejem křídel, když to čekal nejméně. Dlouhý pobyt u řvoucího vodopádu ho málem připravil o sluch. Ti netopýři tu byli stále, kvičeli stejně jako před tím, ale on nic neslyšel. Teď tu byli. Všude. Zase ho obletovali. Chránil si před nimi rukama hlavu a křičel.

Naráželi do něho. Kožená křídla se třela o jeho tváře, drápy ho škrábaly do uší. Odrážel je, mával rukama ve vzduchu a zase si chránil hlavu. Klopýtal dál, v zoufalém úsilí dostat se ven. Netopýři nalétávali v nekonečných útocích. Otočil se a naslepo bil kolem sebe.

Vzduch jich byl plný. Nemohl dýchat.

Uhnul doleva, opět uklouzl a cítil, jak mu lícni kost narazila na skálu. V hlavě mu zajiskřilo a s bolestí se dostavila nová vůle bojovat.

Zoufalý, umlácený, napůl v bezvědomí cítil, jak se mu uvnitř něco rozpíná, sílí a nakonec snad praskne. Jakoby "to" nemělo s jeho tělem nic společného. Jakoby střed "toho čehosi" byl někde daleko od něho. Přestal bojovat, vzdal se jím. Nechal je do sebe narážet, paže zvolna spustil podél těla. Úplně se uvolnil, přešel ho vztek i zoufalství. Pochopil co se stalo. Oni na něho vůbec neútočili. Oni prostě odlétali, aby se dostali ven. A on jim překážel. Nemohl ovládnout smích. Venku tedy byla noc. Oni ji vycítili svým instinktem, jejich vůdce dal povel a všichni se najednou pustili k východu. Jenže tu stál on. Vystrašilo ho, že považoval jejich nálet za útok proti sobě.

"Tak ty jsi chtěl nit, která by ti ukázala cestu zpátky," řekl si.

"Ty slepý, pitomý osle, tady ji máš. Ty jsi s nimi bojoval, zatímco oni ti nabízeli únikovou cestu z toho labyrintu."

Šplhal přes ostré hrany, padal do děr, ale držel se ve směru jejich letu. Brzy kvičení a svist křídel považoval za přátelské rady.

Snad si chvíli dokonce přál žít s nimi společně. Až se mu netopýři najednou vzdálili. Přelétlo už jen pár opozdílů a zůstal sám. Jediný zvuk vydával dupot jeho bot po kamenech a ozvěna jej násobila. Příjemně chladný průvan mu foukal okolo tváře. Nastavil mu nos i ústa a přemýšlel o tom, jak mu netopýři pomohli najít spásný směr k východu.

Začalo se mu po nich stýskat. Teď, když byli pryč, mu chyběli, jakoby se mezi nimi přetrhlo vzájemné pouto.

Vychutnával zase vzduch, vypláchl si jím plíce i nos, zaplašil pachut' svinstva v ústech. Když se dotkl dlaní skály, měl pocit čistoty, jakoby sahal na hladký mramor. Srdce mu prudce bilo, když šplhal dál a hmatal na povrch balvanů, jakoby chlazený a vybroušený smrkem. Ještě nebyl venku. Tohle byly naplaveniny, které déšť vtloukl do žlábků a puklin ve skalách. Ale východ byl blízko. To cítil. Šplhal teď vytrvale vzhůru, nespěchal. Také zrnitý dotek vápence se mu líbil. Plazil se do strmého kopce. Když se dostal pod vrchol, nasál vůni zvenku. Cítil suché listí, vítr v dlouhé trávě, kouř ve vzduchu.

Ještě několik stop. Opatrně se sunul kupředu. Ruce se zastavily na skalní hraně. Ohmatával vše dokola. Bariéra byla před ním na třech stranách. Zase nějaký skalní komín. Jak je vysoký? Mohl vést až do nekonečna. Tak blízko a daleko už zase byla svoboda. Pochopil záhy, že to moc zjednodušuje a byl spokojen sám se sebou, že současně dokázal odhadnout, jak málo sil má k tomuhle výstupu.

"Zapomeň na šplhání," domlouval si. "Neboj se, buď se to povede nebo ne. Jestli je ta stěna moc vysoká, nedá se nic dělat. Zapomeň na to." "Dobrá," pomyslel si, zůstal sedět v pohodlné měkké špíně a odpočíval. Zvykal si na tu změnu, která se s ním udala. Nikdy nepoznal věci tak zblízka jako teď. Je pravda, že v minulosti měl podobné pocity, když šel do akce. Pohyboval se přesně a lehce, soustředil se na míření, na stisknutí spouště, čekal si na zpětný náraz zbraně, aby jej pružně zachytil vlastním tělem. Každý z těch malých úkonů měl svůj půvab. Ponořil se sám do sebe, dělal věci automaticky, bez myšlení, spoléhal se pouze na své tělo dokonale připravené na každou operaci. Kamarádi ve válce plně uznávali, že je to způsob, jak všechno dělat s navyklou dokonalostí. K tomu se ovšem dostávali jen po dlouhém a vyčerpávajícím tréninku. Čhtlo to absolutní koncentrací a především vůlí být perfektní. Byla to součást Východní školy. Pohyb pro pohyb. Odborníci pro to nenašli přesný výraz. Tohle vše prostě nešlo slovy vysvětlit. Bylo to jako orgasmus, jenže ten pocit neměl určité fyzické centrum. Byl prostě v celém těle.

Ale to, co cítil teď, bylo jiné. Nebylo to spojeno s určitým pohybem.

Když seděl pod skálou, zády se o ni pohodlně opíral, probíral se myšlenkami a city, a hledal pro ně pojmenování.

Nakonec se rozhodl pro výraz "fajn". Nikdy. Nikdy se necítil líp, než teď.

Podívil se, jestli se náhodou nezbláznil. Ty plyny ho musely omámit víc, než tušil. Všechno mohl být pouhý klam. Nebo možná to bylo v tom, že už se smířil se smrtí a teď měl nepřekonatelnou radost, že žije. Když prošel tímhle peklem, čeká ho už jen čas plný radosti.

Odhadoval prázdnotu nad sebou, aby nenarazil hlavou na kameny.

Šmátral do ní rukama. Přesto se uhodil. Spadl dolů a rozhodl se, že si musí opatřit nějakou hůl nebo větev. Lezl znovu.

Kousek nad ním rostl keř. Když natáhl ruku, dosáhl na kraj komínu. Keř byl pevný a odolal. Uchopil větev, přitáhl kmínek a - byl venku! Netrvalo to ani minutu. Noční nebe nebo zatažené mraky - co ho dovedlo k myšlence, že je ještě v podzemí? Chránil si opatrně žebra, přitáhl se ještě blíže ke keři a lokal vzduch. Vychutnával jeho vůni, dýchal ozón vlhkého lesa. Když si oči zvykly na tmou, spatřil dole mezi stromy malý oheň. Po té totální tmě v jeskyni se mu zdál oheň jasný, bohatý a živý.

Soustředil smysly. Někdo u ohně mumlavě mluvil. Jiná postava se pohybovala nablízku ve skalách. Zaslechl na dosah tiché zaškrábání.

Vzápětí zjistil, že to byla zápalka. Třela se o drsný povrch krabičky.

Vzplanul malý ohýnek a Rambo zahlédl jemný červený bod zapálené cigarety.

Takže oni tady venku na něho čekali. Teasle zřejmě správně odhadl, proč šel Rambo do jeskyní a chodeb. Teasle rozmístil své muže do kopců v okolí, kdyby se mu náhodou přece jenom podařilo objevit z podzemí východ.

Dobrá, oni toho teď moc neviděli. Ale on, po dlouhém pobytu v absolutní temnotě podzemí, byl ve tmě jako doma.

Hned jak si trochu odpočine po namáhavém výstupu, proklouzne okolo nich dolů.

Teď by to mělo být jednoduché. Mohou si myslet, že je stále ještě v jeskyních. A on mezitím už bude na míle daleko někde na "své" silnici.

Nemohlo se mu to vydařit líp. Teď si věřil. Může udělat cokoli s takovým pocitem. Opravdu cokoli.

### Kapitola 13.

Opět se setmělo a Teasle nemohl pochopit jak se dostal do lesa.

Trautman, Kern, auto. Kde jsou všichni? Co se s ním dělo přes den? Proč teď tak spěšně klopýtá mezi stíny stromů?

Téměř bez dechu se opřel o černý kmen smrku, bolest v prsou rostla. Byl tak dezorientován, až dostal strach. Ne z toho, že by zabloudil...

Věděl, že musí jít přímo dopředu, že musí postupovat.

Určitě dopředu, jenže nevěděl kam a proč.

Trautman. To si pamatoval. Trautman ho chtěl vzít k doktorovi.

Vybavoval si, jak zůstal ležet na zádech na dřevěné podlaze nákladáku.

Hledal vysvětlení, jak se odtamtud vůbec dostal sem. Hádal se s Trautmanem, aby nemusel jít k doktorovi? Možná ztratil vědomí a když se probudil, pustil se přes pole rovnou do lesů. Všechno, jen aby se nemusel vzdát předčasně svého plánu. Dostat se k tomu klukovi blíže. Pomoci ho chytit.

Ale nebylo to správné. Věděl, že v čemsi byla chyba. Musel spěchat dopředu. I přes bolest v hrudi a strašné tušení, že

je Rambo někde nablízku a jde po něm. Ten kluk. Možná za chvíli po něm půjde.

Nebo šel teď za ním sám? Pokrývka z mraků se začala trhat, vykoul měsíc svou opět menší čtvrtkou a měkce osvětlil stromy. Okolo něho byly shluky aut, nastavené u stromů. Byly jich stovky. Některá zlámaná, rozbitá, shnilá.

Vypadalo to jako rytina. Groteskní rytina, lesknoucí se ve svitu měsíce.

Všechno se odehrávalo bez zvuků, jako v němém filmu. I když se prodíral listím, zmuchlanými nárazníky a rozbitými skly, nedělal ani trochu hluku. Plachtil. Jaksí záhadně vycítil, že za ním nejde jeho soupeř, ale někdo jiný. Ale proč se bát nedaleko silnice nějakých mrtvých vraků? Proč by se bál řady nákladáků, které tu gardisté zaparkovali na okraji silnice? Bože, co se mu stalo? Ztratil snad rozum? Nikde nebyli lidé. Nikdo nestál u těch aut. Posedl ho drásající strach. Policejní auto, prázdné a stojící poslední v řadě, blíže k městu než ostatní, zůstalo bez dveří, s rozpáranými sedadly. Byl jako v extázi.

Vyrušil ho nějaký zvuk. Rozbité sklo. Udeřilo to do jeho ušních bubínků jako vzdálený výbuch. Zamrkal.

Ležel opět na zádech. Postřelil ho někdo v tom poli? Cítil váhu svého těla a zase jakoby se vznášel ve své dece nad zemí. Měkké polštáře. Rakev. V kolotoči sugesce začal chápat: Pohovka. Ale proboha, kde? Co se s ním dělo? Zatápal po světle, narazil na lampu a rozsvítil ji. Znovu zamrkal. Je ve své kanceláři. Ale co ten les, ty vraky aut, silnice? Kriste, bylo to tak opravdové. Věděl, že to prožívá.

Podíval se na hodinky, ale byly pryč. Našel tedy hodiny na stole.

Čtvrt na dvanáct. Přes žaluzie si uvědomil, jaká je venku tma. Ve dvanáct bude půlnoc. Ale poslední, na co si pamatuje, bylo poledne.

A co ten kluk? Co se s ním stalo? Složil se opět do křesla, podepřel si hlavu, aby mu nepadala na stranu. Ale něco teď začalo zvedat podlahu kanceláře. Odhodilo ji to daleko od něho. Zaklel, ale slova mu nevycházela z úst. Zvedl se, dokulhal ke dveřím, uchopil oběma rukama kliku a trhl za ni. Bylo však zavřeno. Vynaložil veškeré zbytky svých sil, aby se dostal ven.

Dveře se zhouply na vyvrácených pantech. Natáhl ruce, aby líp udržel rovnováhu, jen bosé nohy opustily měkký koberec kanceláře a dotkly se chladné dlažby chodby. Ta tonula ve tmě, ale v přední kanceláři se svítilo. Na půli cesty k ní se podepřel o stěnu.

"Už jste se vzbudil, šéfe?" řekl nějaký hlas na chodbě. "Jste v pořádku?" Bylo příliš obtížné odpovědět. Stále nemohl dát dohromady, co se děje. Ležel na zádech na podlaze, hleděl nahoru na zamaštěnou plátěnou střechu. Ozval se hlas z rádia.

"Bože, on neodpovídá. Vběhl dovnitř do toho dolu." Vybavil si jen boj s Trautmanem, aby ho nenechal naložit do auta a odvézt do města. Ale co ten les, co ta tma? "Ptal jsem se jestli jste oukej, šéfe?" zazněl hlas znova a hlasitěji.

Chodbou se ozývaly kroky, jejich ozvěna dozněla.

"Ten kluk," přinutil se říci. "Ten kluk je v lese." "Co?" Hlas byl najednou přímo u něho. Podíval se. "Neměl byste se procházet. Odpočívajte. Vy ani ten kluk už nejste v lese. Už po vás nejde." Byl to mladší policista a Teasle si byl jist, že by ho měl znát.

Nemohl si však vzpomenout. Zkoušel to znovu a dostal nápad.

"Harris?" Ano, byl to on. Harris. "Harris", řekl pyšně.

"Líp byste na tom byl vpředu, sednout si a dát si kávu. Zrovna jsem uvařil čerstvé. Navíc jsem rozbil džbán na vodu. Doufám, že vás to neprobudilo." Opláchl si tváře a oči chladnou vodou, zase se mu vrátilo vědomí.

Už to nebyl sen, ale skutečnost.

"Ten chlapec" řekl "je v lese u cesty. Na tom vrakovišti aut." "Neberte si to tak. Zkuste si vzpomenout. Toho kluka vystopovali v jednom dole a on pak utekl dolu do bludiště chodeb. Tady.

Podejte mi ruku." Zdvihl ho, podpíral ho v pase, aby neupadl.

"Já říkám, že už tam není." "Ale to přece nemůžete vědět." "Jak jsem se sem dostal? Kde je Trautman?" "Zpátky na nákladáku. Poslal vás se svými lidmi do nemocnice." "Ten mizera. Já ho varoval, aby to nedělal. Jak jsem se dostal sem místo do nemocnice?" "Vy si vůbec nic nepamätujete? Kristepane, dal jste jim spoustu práce a času. Křičel jste v autě, chtěl jste se prát, pořád jste se sápal po volant, aby otočili a jeli zpátky. Jen ne do nemocnice. Křičel jste, ať jedou kamkoli, musí vás vzít s sebou. Nikdo vás nemohl dostat do postele, i když by vám to asi pomohlo. Nakonec dostali strach, že by vás při těch tahanicích mohli ještě víc poranit, a udělali, co jste říkal. Abych vám řekl pravdu, myslím si, že byli moc rádi, když se vás zbavili. Po tom kraválu, co jste dělal a tak vůbec. Jednou, když jste chytil volant, jste málem vrazil do nákladáku. Měli vás už na lůžku, ale hned jak odjeli, vyšel jste ven, vzal jste si hlídkový vůz, chtěl jste odjet zpátky, ale já se vás pokusil zastavit. To nebyl problém.

Seděl jste za volantem a než jste našel startovací klíček...

Opravdu si nic z toho nepamätujete? Byl tam také doktor, který přijel kvůli vám, prohlédl vás, říkal, že jste v celkem slušném stavu, až na to vyčerpání. A že jste si vzal moc těch pilulek. Je to nějaký druh stimulace a sedativa v jednom, když jich vezmete víc, máte pocit, že lítáte. Jo a ten doktor říkal, že ho to překvapilo. Podle něho to s váma mělo seknout dřív a víc." Teasle měl plně umyvadlo studené vody, ponořil do něho celý obličej. Pak se utřel do papírového ručníku.

"Kde mám boty a ponožky? Kam jste mi je dali?" "K čemu?" "Na tom nezáleží, k čemu. Kam jste mi je dali?" "Vy se tam chcete vrátit, že jo? Proč si nesednete a neodpočíváte? Tam nahoře prolézají ty jeskyně všechny jednotky.

Nemůžete dělat nic víc. Říkali vám, abyste se nezlobil, že vám zavolají, až po něm najdou sebemenší stopu." "Už jsem vám přece říkal, že tam není. Kde mám, k čertu, boty a ponožky, ptám se naposled! Daleko v přední místnosti začal bláznivě zvonit telefon. Harris se zvedl a odešel aby zdvihl sluchátko. Vyšel ze dveří. Telefon stále zvonil a pak náhle ztichl. Teasle si vypláchl ústa studenou vodou.

Když ji vyplivl, byla bílá jako mléko. Neodvážil se polykat další prášky, aby se mu zase neudělalo zle. Vešel do chodby. Harris už stál na konci haly. Tělem zakrýval světlo. Bylo vidět, že mu není moc do řeči "Tak co?" řekl Teasle.

"Nevím, jestli vám to mám říct. Ale je to pro vás." "O tom klukovi?" zeptal se Teasle a tvář se mu rozjasnila. "O tom vrakovišti?" "Ne.

"Tak co jiného? Co se děje?" naléhal.

"To je dálkový hovor. Vaše žena..." Nevěděl, jestli to byla únava nebo šok, ale musel se opřít o stěnu. Jako když slyší o něčem pohřbu. Po tom všem, co se přihodilo v minulých dnech, se mu dařilo na ni nemyslet. Teď si ani nemohl vybavit její tvář. Bože, a proč by měl? Chce mu zase způsobit nějakou další bolest? "Jestli vás to může rozrušit," řekl Harris, "možná byste s ní neměl mluvit. Mohu říci, že tu nejste.

Anna.

"Ne. Přepoj mi to do mé kanceláře." "Jste si jist, že to tak chcete? Byla by to maličkost." "Jdi a přepoj to."

#### Kapitola 14.

Sedl si u stolu na židli a zapálil si cigaretu. Bud' mu ta cigareta udělá v hlavě jasno, nebo se to zhorší. Složí ho. Ale za pokus to stojí.

Přece s ní nemohl mluvit v takovém stavu. Chvilku počkal a zvedl sluchátko.

"Haló," řekl klidně. "Anno." "Will?" "Ano." Její hlas byl hluší, než jak jej měl v paměti. Zastřený, trochu nejistý.

Některá slova jen šeptala: "Wille, ty jsi zraněný? Bojím se o tebe." "Ne." "Je to pravda. Věř mi nebo ne, ale bojím se o tebe." Pomalu zatáhl z cigarety. Už to tu bylo zas. Nedorozumění! "To moje "ne" znamenalo, že nejsem zraněný." "Díky bohu." Pak se odmlčela, pomalu vydechla, jakoby také kouřila cigaretu. "Nečetla jsem totiž noviny ani nekoukala na televizi. A najednou jsem se dneska večer dozvěděla, co se ti stalo.

Strašně mě to vyděsilo. Víš určitě, že jsi v pořádku?" "Ano." Představoval si, že jí všechno popíše. Ale teď to znělo, jakoby na ní vynucoval sympatie.

"Vážně. Byla bych zavolala dříve, kdybych to jen věděla.

Nechtěla jsem, aby sis myslěl, že o tebe nestojím." "Já vím." Dival se na zmuchlanou deku na pohovce. Chtěl jí říci tolik důležitých věcí, ale nemohl prostě začít. Ta přestávka byla příliš dlouhá. Musel něco říci.

"Jsi nasydlá? Tvůj hlas zní, jako bys měla rýmu." "Zrovna jsem se z ní dostala." "Orval je mrtev." Slyšel, jak se jí zastavil dech.

"Ach. Měla jsem ho ráda." "Já vím. Přišel jsem na to, že i já jsem ho měl raději, než jsem si myslel. A Shingleton je mrtev a taky ten nový - Galt a -" "Prosím tě, přestaň! Neříkej mi nic. Nemůžu -" Chvilí o tom přemýšlel, a opravdu toho nebylo moc víc, co by jí po tom všem mohl říci.

"Jsi stále v Kalifornii?" Mlčela.

"Myslím, že to není moje věc," řekl.

"To je v pořádku, to nic. Ano jsem stále v Kalifornii." "Máš nějaké problémy? Potřebuješ peníze?" "Wille? "Co je?"

"Nemám. Kvůli tomu jsem nevolala." "Ano, ale nepotřebuješ nějaké peníze?" "Nemohu si brát tvoje peníze." "Ty mi nerozumíš. Já myslím, jestli to bude zase v pořádku.

Tím chci říct, že všechno teď dokážu o moc líp pochopit. To všechno..." "To jsem ráda. Toho jsem se bála také.

Nechtěla jsem ti ublížit." "Já jsem tím myslel, že je to už lepší. Můžeš si vzít peníze kdykoli potřebuješ. Nemysli si, že se tě pokouším nějak zavazovat a nutit tě k návratu." "Ne." "Dobře, tak mě aspoň nech zaplatit tenhle hovor. Nechám to napsat na sebe." "Já nemůžu." "Tak mě nech, abych to nechal napsat na úřad. To nebude ode mne, ale od města.

Proboha, ať pro tebe mohu něco udělat." "Nemohu. Prosím tě, nech toho. Nechtěj, abych tě litovala. Toho jsem se taky bála, a teď to skoro dělám." Cítil, jak se mu potí ucho, na které tiskl sluchátko.

"Ty se nevrátíš, vid'? Anebo ano?" "To zatím nechme. Do toho jsem se pouštět nechtěla. Kvůli tomu nevolám." "Ale nechceš se vrátit zpátky?" "Jo. Nechci. Je mi to líto." Chtěl ji obejmout. Nedělat nic jiného, než ji mlčky držet. Pomalu zamáčkl cigaretu a zapálil si druhou. "Kolik je teď hodin?" "Devět. Jsem pořád zmatená z toho časového posunu. Když jsem přijela, spala jsem čtrnáct hodin. Těžko si zvykám. Tady měli jedenáct, a pro mne už to byly dvě hodiny po půlnoci... Co u tebe, tam je půlnoc?" "Ano." "Už musím končit, Wille." "Tak brzo? Proč?" pak se zarazil. "Ne, nevádi. To není moje věc." "Opravdu nejsi zraněný?" "Ovázali mě, ale jsou to jen škrábance. Ještě bydlíš u své sestry? Můžeš mi říci aspoň tohle?" "Odstěhovala jsem se do jednoho bytu." "Proč?" "Opravdu už musím jít, je mi líto." "Dáš mi někdy vědět, co děláš?" "Jestli ti to pomůže. Netušila jsem, že to bude tak tvrdé. Nevím, jak bych to řekla." Znělo to jako vzlyk.

"Sbohem." "Sbohem." Ještě čekal, chtěl s ní být co nejdéle. Pale přerušila spojení a v aparátu začalo tutat. Teasle se posadil. Spali spolu čtyři roky. Jak se mohla tak odcizit? Nebylo to jednoduché. Slyšel její vzlykot. Měla pravdu, pro ni to asi bylo také tvrdé. A jeho to mrzelo.

#### Kapitola 15.

"Je to pryč. Dělej něco. Vrať se kam patříš. K tomu klukovi." Spatřil své boty a ponožky u skříně s šanony a rychle si je obul.

Ze skříně se zbraněmi vyndal browning, zasunul plný zásobník do pažby, připjal si pouzdro a pozorně je otočil tak, jak ho to učil Orval.

Když přišel dolů do haly, vpředu u samého východu stál Harris a koukal na něho.

"Neříkej nic," řekl Harrisovi. "Neříkej, že tam nemám jezdit." "Dobře. Neřeknu." Venku na ulici svítila světla. Dýchal chladný noční vzduch. Jeho vůz parkoval u chodníku. Právě nasedal, když pohlédl vlevo a spatřil na kraji města sloup ohně. Odraz plamenů se rozléval po chuchvalcích mraků.

Harris křičel z horního stupně schodů: "Ten kluk! Dostal se z jeskyně! Právě teď volali, že ukradl policejní auto!" "Já to vím." "Ale jak to můžete vědět?" Síla exploze otřásla okny policejní stanice. Následovala série výbuchů. Přicházela

směrem od hlavní silnice k městu.

"Dobrý bože, co to je?" křičel Harris.

Ale Teasle už to věděl. Zařadil rychlost a tlačil pedál plynu k podlaze, aby se tam dostal včas.

## Kapitola 16.

Rambo se vrátil do města, jen o chlup se vyhnul motocyklistovi, který zastavil a vytřeštěně se díval dozadu. Rambo viděl ve zpětném zrcátku, že silnici za ním zaplavil oheň. Plameny šlehaly do výše stromů, které ji lemovaly. Divoké rudé plameny olizovaly boky jeho auta. Stiskl akcelerátor až k podlaze a prolétl hlavní třídou. Za ním vybuchovaly další exploze ohně. Nyní by pátráním ztráceli čas.

Musel to udělat znova. Čím více objížděk, tím budou zmatenější.

Navíc jim přidělá dost starostí s ohněm.

Jedna z pouličních lamp nesvítla. Pod ní zaplála červená koncová světla auta. Jeho řidič otevřel dveře. Chtěl se podívat na plameny za sebou. Když se před Rambem vynořila nízká jedovatá světla sportovního vozu, přešel do levého pruhu. Pokusil se vyhnout, ale už byl příliš blízko. Chvilku jeli bok po boku, plechy karoserií se o sebe otíraly. Pak se sport'ák oddělil a pokračoval do pravého pruhu, přelétl chodník a zamířil do výkladní skříně obchodu s nábytkem.

"Pohovky a křesla," pomyslel si Rambo. "Měkké přistání." Nohu stále pevně na plynovém pedálu. Překvapovalo ho, že nevidí na ulicích více aut. Jaké je tohle město? Pár minut po půlnoci a všichni už v peřinách. Výklady zhasnuté. Nikdo nechodil z barů, nikdo po ulicích nezpíval. Opravdu, teď byly ulice skoro bez života.

To je tedy ksakru málo. Rychlá jízda velkého amerického křižníku silnic, vysoké otáčky mu připomněly sobotní večery před mnoha lety. Závodů Stock-cars. Opět se mu to zalíbilo. On, auto a silnice.

Všechno směřovalo k dobrému. Chystal se zvládnout situaci.

Dostat se nepozorovaně z kopců lesem k dálnici dokázal snadno, propížit se lesem, kde bylo pohřebiště aut, vběhnout do pole a naskočit do tohohle křižníku bylo tak snadné. Policista, jemuž auto patřilo, byl asi nahore v lesích. Nebo dole na silnici kontroloval řidiče nákladních vozů. Ve spínací skříně nebyly klíče, ale propojení drátků bylo dílem okamžiku. Teď projel křižovatku na červenou.

Jako by mu síla motoru proudila nohou na plynu do celého těla. Věděl, že stačí jenom pár hodin a bude volný. Cítil se příliš dobře, než aby zapochyboval o svém úspěchu. Policie mohla volat rádiem, aby ho zkusili někde vpředu zastavit, samozřejmě. Ale většina jednotek byla pravděpodobně nasazena na jeho stopu v horách. Před ním na silnici by nemělo být polišů zas tak mnoho. Projede městem a pustí se po vedlejší silnici dál. Pak někde schová auto a přeběhne krajinou zase jinam. Možná si stopne kamión, nebo naskočí na vlak. Třeba dokonce ukradne letadlo. Bože, bylo tu tisíc možností.

"Rambo." Ten hlas ho vyděsil, pocházel ze služební vysílačky.

"Rambo. Poslouchej mě, vím, že mě znáš." Ten hlas byl familiární. Vybavoval si ho. Ano, kdysi ho slýchal.

Někdy před lety. Ale teď ho nedokázal zařadit.

"Poslouchej mě." Každé slovo znělo jemně, ale zvučně. "Jsem Trautman. Byl jsem ředitelem školy, kde jsi byl na výcviku." No ovšem! Nikdy ho ani neviděl. Ale jeho hlas se tak často ozýval v táborových reproduktorech. Každou hodinu. Den po dni.

Více běhat, méně jíst, méně spát. Ten hlas nikdy neklesl k tvrdosti i když přikazoval. Tak to tedy bylo. Teasle si pozval na pomoc Trautmana.

Ten mu vysvětlil něco z taktiky, potřebné pro takové pátrání.

Ten bastard! Spíkl se proti svému chlapci...

"Rambo, chci, abys zastavil a vzdal se, než tě zabijí." "Jistě, ty bastarde," ušklíbl se v duchu.

"Poslouchej mě. Já vím, že tomu těžko porozumíš. Ale já jim pomáhám, protože nechci, aby tě zabili. Začali mobilizovat další síly, které na tebe budou čekat. Volají ještě další jednotky ze zálohy. Půjdou po tobě tak, že z tebe nic nezůstane. Kdybych věřil, že existuje aspoň nepatrná šance, jak bys je mohl porazit, řekl bych ti: pokračuj! Ale já vím, že se z toho nemůžeš dostat. Věř mi. Já to vím. Prosím.

Vzdej se, dokud to jde a vyjdeš z toho živý. Nic jiného dělat nemůžeš." "Sleduj mě..." Další řetěz explozí. Strhl vůz do smyku. Kola jen zakvičela.

Zamířil k benzinové pumpě. Měla zhasnutá světla, přes noc tam nikdo nebyl. Vyběhl z auta, vykopl sklo ve dveřích benzínky, vrazil dovnitř a zapnul proud pro stojany. Pak popadl francouzák a spěchal ven odšroubovat zámky od hadic. Byly čtyři, vždy po dvou na stojanu. Stiskl páčky a zajistil, aby benzin vytékal na ulici i po jeho odjezdu. Pak rychle zajel autem na druhou stranu silnice a zastavil.

Protější chodník už byl plný. Škrtnutí zápalkou, a blaf, noc se změnila v den. Obrovské jezero ohně se rozprostřelo od chodníku k chodníku. Dvacet stop vysoko šlehaly plameny. Okna se třásla. Zalévalo ho horko. Jedno auto prudce vyrazilo, aby uniklo záplavě hořícího benzínu, který se k němu už blížil. Páchnoucí potok se dostal k zaparkovaným autům. Jedno po druhém začalo vybuchovat. Jejich chyba. Dopravní značka tu zakazovala parkovat po půlnoci. Myslel na to, co se stane, až tlak v podzemních zásobnících poklesne. Oheň se hadicemi dostane dovnitř a nejméně půl bloku vylétne do vzduchu.

To je trochu zdrží při pronásledování. To určitě.

"Rambo," mluvil k němu zase Trautman z rádia. "Prosím.

Žádám tě, abys zastavil. Nemá to cenu. Opravdu to nemá cenu." "Polib mi," pomyslel si znovu a vypnul vysílačku. Byl už téměř za středem města. Ještě pár minut a bude na jeho druhém konci.

## Kapitola 17.

Teasle čekal. Hlídkovým vozem zablokoval napříč hlavní silnici, vedoucí k náměstí, a opíral se o přední nárazník s pistolí v ruce.

Od plamenů a výbuchů se oddělily dvě skvrnky zářících reflektorů a blížily se. Mohl být rychlejší než si Teasle myslel, mohl dokonce jet i opačným směrem. Pryč z města. Ale tomu Teasle moc nevěřil. Viděl všechno jako ze dvou úhlů. Očima toho chlápka, jak příd ukradeného vozu míří k náměstí, a ze svého vlastního pohledu, jak se jeho reflektory zvětšují do světých disků. Rozeznal kopuli modrého majáku na střeše vozu. Teasle natáhl pistolí, odjistil a pečlivě zamířil. Musel to udělat úplně dokonale. Nebyla jiná šance. Musel mít stoprocentní jistotu, že je to on a ne některý policista. Hluk motoru se blížil. Světla mířila na něho. Zaměřil se na příjezdějího řidiče. Už uplynuly tři dny, co viděl naposled nebezpečného mladíka zblízka. Ale nemohl se zmýlit ve tvaru jeho hlavy, s ostříhanými pásy vlasů. Byl to on. Konečně - jeden proti jednomu. Ne v lese, ale ve městě, kde byl Teasle doma. Tady to znal nejlíp. Bude se válčit za jeho podmíněk.

Reflektory ho oslepovaly. Rozstřílil jeden a hned na to druhý.

Automaticky vyhozené nábojnice zazvonily o chodník. Jak se ti to líbí teď? Zamířil, vypálil a roztrátil přední sklo.

Bezprostředně na to prostřílil obě přední pneumatiky. Třikrát mu poskočila pistole v ruce, kterou si opíral o auto.

Rambův vůz byl neovladatelný. Dostal se do smyku, Teasle vyskočil, protože vůz jel teď přímo na něho, pak narazil do jeho auta. Třesk borceného plechu a skla, které se rozprsklo po okolí. Rambův vůz letěl k protějšímu chodníku. Kovová puklice rachotila dolů ulicí. Všude bylo cítit rozlitý benzin. Teasle se přikrčil a běžel k vozu. Několikrát vystřílil do dveří, ale nikoho tam neviděl.

Jen na předním sedadle byla tmavá skvrna od krve. Teasle se vrhl k zemi, nadzvedl se na loktech a kradmo se rozhlížel po okolí. Pod zaparkovanými vozy zahlédl jeho boty. Šlapal si to napříč chodníkem do aleje v kolmé vedlejší uličce.

Vystartoval za ním. Přitiskl se ke zdi, aby se kryl a připravoval se na střelbu v chůzi.

Nechápal, proč našel krvavé skvrny na betonu. Nemyslel si, že by ho některou ze svých ran trefil. Možná se zranil, když auto narazilo. Bylo to však hodně krve. Jistě ho to zpomalí. Z uličky uslyšel zapraskání dřeva. Zřejmě vrazil do dveří. Kolik mu vlastně zbývá nábojů? Dva šly na reflektory, jeden do skla, dva do pneumatik, pět do dveří.

Zbývají tři.

"Nic moc," usoudil Teasle.

Spěšně vytáhl zásobník z pažby, zasunul dovnitř nový, plný.

Zadržel dech. Trochu se třásl. Rychle přeběhl uličku, vypálil v běhu směrem, kde tušil svého soka. Jedna dvě tři prázdné nábojnice letěly vzduchem. Už běžel okolo řady prázdných plechovek a spatřil otevřené dveře Ogdenova železářství. Plechovky ho ochránit nemohly, na to byly příliš tenké. Ale mohl se za nimi schovat. Přemýšlel, jestli je ten kluk ještě v obchodě nebo jestli otevřené dveře představovaly od něho jenom trik a zatím na něho číhal kousek dál ve stromořadí.

Prohlédl alej pozorněji, ale neviděl nic. Zamířil ke dveřím, když mu něco plesklo u nohou a zajiskřilo to. Co to je?

Dynamit. Doutnák byl příliš krátký na to, aby se dal vytrhnout včas. Příliš krátký, aby ten váleček teď mohl popadnout a odhodit dostatečně daleko. Jako by ho uštknul had, odskočil zpátky ode dveří do uličky. Vrhł se na zem tváří ke zdi, zakryl si uši a chránil si hlavu předloktími. Exploze ho omráčila. Kusy dřeva a kovu létaly vzduchem a hořící kusy kartonů dopadaly až na silnici. Zarazil se, aby se znova nerozběhl k vyloženým dveřím. "Promysli si to. Pořádně. Nemůže tady zastat dlouho, musí utéct, než příjdu posily," uvažoval. "Nemůže zůstat tady a bojovat. Ten dynamit hodil, aby tě zdržel. Bůhví, jak k němu přišel.

Takže žádná alej. Na to zapomeň. Prozkoumej přední dveře." Vyrázil okolo rohu na ulici. Rambo už byl pěkný kus před ním.

Měl náskok dobře celý blok. Běžel napříč silnicí do stínu soudní budovy.

Vzdálenost byla příliš velká, aby mohl přesně namířit pistolí.

Přesto to zkusil. Poklekl na jedno koleno, druhé nechal nahoře, opřel si o ně loket, pistolí uchopil oběma rukama, aby měl jistotu, zamířil a vypálil. Minul. Kulka s hlučným plesknutím narazila do stěny soudu.

Zahlédl záblesk, světýlko jako hlavičku špendlíku, zaslechl výstřel pušky, tentokrát proti sobě.

Kulka prolétla schránkou na dopisy nedaleko Teasla. Myslel si, že vidí temnou postavu, plížící se k zadnímu traktu soudní budovy.

Rozběhl se za ní, když se ozvaly tři exploze. Následovaly v řadě po sobě. Budova se rázem octla v plamenech, hořící trosky vyletovaly z oken. "Kristepane, on se zbláznil!" pomyslel si Teasle a ještě přidal do běhu. "To už není jen proto, aby mě zdržel. On snad chce zapálit celé město!" Trámy v budově soudu byly suché a staré. Oheň se propaloval do horních místností. Teasla chytla v běhu křeč. Nechtěl si připustit, že by ho to mohlo zdržet. Zkoušel aspoň jít. Oheň praskal, burácel, zaplavoval ulici kouřem. Nebylo nic vidět. Teď nemohl ani odhadnout, kam se ten kluk schoval. Napravo přes ulici si někdo vyšlapoval po schodech před policejní stanicí. Ale nebyl to ten, koho hledal. To se jen Harris díval, jak to tu hoří.

"Harris!" vykřikl, aby ho varoval. "Je tady. Jdi zpátky! Uteč!" Ale jeho slova zanikla v dosud největší explozi, která otřásla stanicí a rozlomila ji na dvě půlky. Zalila Harrise oblakem ohně a trosek. Teasla porazila tlaková vlna a on zůstal nehnutě ležet. Harris.

Stanice. To bylo všechno, co mu zbylo. A teď i ta je pryč. Kancelář, jeho zbraně, trofeje, válečný kříž. Pak znovu pomyslel na Harrise a proklel toho šílence. Vztek ho dohnal k dalšímu vzepětí sil. Zvedl se a šel po chodníku vstříc plamenům.

"Ty bastarde, tohle jsi neměl dělat!" Vpravo vpředu, po straně chodníku, byly další dva obchody. Za nimi trávník, posetý hořícími kusy dřeva. Když se znovu rozběhl a z úst mu létaly kletby, práskl výstřel. Kulka hvízdla do betonu těsně u nohou a odrazila se. Teasle taky vystřílil. Ulice byla jasná, ale pozadí stanice bylo stále ve stínu. Mohl mířit jen

tam, kde zahlédl záblesk výstřelu z pušky. Teasle vypálil ještě dvakrát. Když vstal, koleno mu vypovědělo službu. Rozplácl se na chodník. Byl u konce svých sil. Zdálo se, že pohromy, které ho stíhaly v několika minulých dnech, ho konečně udolaly.

Ležel na chodníku a myslel na toho kluka. Také krvácel a také mu musely docházet síly. A jestli mohl dál on, Teasle musí také.

Ale byl tak unaven, že se sotva pohnul.

Potom ale všechno to, co říkal o boji muže proti muži, to byla lež, že? Kolem nikde nikdo, aby se nestalo nové neštěstí.

"A Orval a Shingleton a ti mrtví... Ten slib, cos jim dal, to byla taky lež? Anebo ne?" obviňoval se.

"Nemůžeš nic slibovat mrtvým. Takový slib nemůže platit," napadlo ho.

"Ne, ale tys to slíbil sám sobě, a to platí. Jestli se zatraceně rychle nezvedneš, jsi sketa sám před sebou i před ostatními. Nejsi unavený. Ty se jen bojíš." Prskal vzteky. Plazil se. Pak se zvedl. Ten kluk byl někde napravo od stanice. Nemohl totiž utéct dozadu, protože tam byl plot z ostatního drátu. A na druhé straně plotu byl hluboký výkop pro základy budoucího supermarketu. Neměl dost času překonat takovou překážku, aniž by se zranil při doskoku. Nezbyvalo mu než běžet dál nahoru ulicí. V tomto směru byly dva domky, pak hřiště a pole patřící městu. Rostla tam vysoká a hustá tráva, za ní následovalo divoké malinové křoví. Děti si tam postavily boudu.

Přikročil blíž. Travnatý kopeček před stanicí použil jako kryt.

Pokoušel se očima proniknout kouřovou clonou, ale nechtěl se dívat nalevo, kde ležel mrtvý Harris. Byl teď mezi soudem a stanicí. Kouř ho pálił do očí, horko bodalo do tváře. Povylezl ještě trochu výš a když se kouř na chvíli rozptýlil, spatřil lidi, kteří bydleli v těch dvou domcích. Postávali venku na verandách a bavili se vzrušeně o tom, co se děje. Bože, vždyť on ty domky může taky zapálit. A zabít ty lidi, jako právě zabil Harrise.

Rychle k nim vykročil. Důkladně se rozhlížel, jestli ho někde nespátří.

„Jděte pryč!“ křičel na ně. „Ustupte, ksakru!“ „Cože?“ volal někdo z nich.

„Je tu někde nablízku! Utečte! Běžte pryč!“ už skoro sípal.

„Cože? Já vám dobře nerozumím?!“

## Kapitola 18.

Tiskl se k verandě na vzdálenější straně posledního domku a mířil na Teasla. Muž a dvě ženy byli tak zaujati Teaslovým voláním, že si ani nevšimli, že se pod verandou někdo schovává. Ale když natáhl uzávěr pušky, museli zaslechnout tiché kovové cvaknutí, protože zvuky shora náhle ustaly. Po dřevěné podlaze už nikdo neudělal ani krok. Přitiskli se k zábradlí přímo nad ním. Jedna z těch žen řekla: „Můj bože!“ To bylo dostatečné varování. Teasle vyrazil od chodníku po trávě k prvnímu domku. Chtěl se ukrýt za jeho verandou. Rambo vystřelil. Nepočítal, že by ho mohl trefit, ale chtěl ho v běhu zarazit.

Žena nahoře vykřikla. Vyhodil prázdnou nábojnici a mířil na roh sousední verandy. Vykukovala tam Teaslova bota, ozářená plameny.

Stiskl spoušť, ale nestalo se nic. Puška byla prázdná. Neměl čas nabíjet.

Odhodil ji a vytáhl policejní revolver. Zatím Teaslova bota zmizela.

Žena stále křičela.

„Proboha, ženská, mlčte!“ varoval ji a běžel na opačnou stranu domku, odkud mohl sledovat stíny před sebou. Teasle neriskoval.

Kdyby přišel zepředu, jasné plameny by ho osvětlily jako snadný cíl.

Určitě půjde ve stínu zadem okolo prvního domku a zadem také k druhému. Rambo se přitiskl blíže k rohu. Sledoval kolo, opřené o zeď, a kůlnu na nářadí. Měl naražené čelo od chvíle, kdy auto najelo do Teaslova vozu. Obličej si natloukl o vysílačku, když se křčil pod palubní deskou. Rukáv měl celý lepkavý, jak si stíral krev, jež mu tekla do očí. Ta kolize mu také obnovila bolest v žebrech, takže nevěděl, co ho zrovna víc trápí.

Ještě chvíli čekal, ale nezaslechl už nic. Ale zdálo se mu, že se podél plotu vzadu plíží tmavá postava. Setřel si krev z očí, zamířil, ale ještě nestřílel. Dokud nebude mít jistotu, že je to Teasle. Jestli je ta postava jenom klam jeho unavených očí, výstřel by ho prozradil.

Také nemohl plýtvat střelivem. Měl v revolveru jen pět nábojů. Komora proti hlavni byla už prázdná. Teaslův browning jich měl třináct.

Ať klidně střílí on. Může si to dovolit. Měl ještě jeden důvod, aby nestřílel okamžitě. Když si naposled protřel oči, nemohl pohled ani řádně zaostřit. Viděl dvojmo.

Jako by měl něco v oku. Teď nerozeznával ani rozdíl mezi postavou a tmavým pozadím zelených keřů, tvořících živý plot. Všechno mu splývalo a v hlavě ho prudce bodalo. Měl pocit, že mu praskne lebka.

Proč se ten stín nehýbal? Anebo se hýbal, a on to neviděl? Teasle by se měl nějak ozvat. Šramotit. Funět...

„Pojď blíž, prozradíš se, proč to neuděláš?“ Ale už bylo pozdě. Nablízku se ozvaly sirény. Možná hasiči, možná policie.

„Jen pojď, Teasle.“ Slyšel lidi z domku, jak si na verandě něco vzrušeně vykládají.

Vycítil nebezpečí a podíval se před sebe, není-li na té verandě ještě někdo s puškou nebo jinou zbraní, čím by ho mohl zranit. Bože, najednou viděl přicházet Teasla přes trávník vpředu. Rambo vystřelil dříve, než si to vůbec uvědomil.

Teasle vykřikl, spadl naznak na trávník a odroloval až na chodník. Rambo ale nechápal, co se to stalo jemu. Cesta, kde stál, sebou jakoby škubla. On sám sklouzl na bok a zůstal ležet tváří k zemi. Ruce, jimiž si sáhl na prsa, měl teplé a vlhké. Přímě lepkavé. Panebože, on ho taky trefil. Teasle ještě stihl vystřelit a zasáhl ho.

Tělo jako z olova, nervy mu přestaly fungovat. Nutil se: „Pohni se. Musíš pryč. Sirény.“ Nemohl vstát. Jenom lezl po zemi. Drátěný plot ho dělil od světa.

Za ním bizarní obraz hořícího města. Plameny policejní stanice a soudu šlehalo vysoko, osvětlovaly okolí oranžovou

září. Ale neviděl už nic zřetelně. Namáhal si zrak, až začal rozeznávat: Dětské hřiště, houpačka, klouzačka. Sunul se po břiše, snad po centimetrech. Zvuk plamenů byl jako vítr, prohánějící se větvemi stromů.

"Vezmu si pušku! Kam jste mi ji dali?" křičel muž uvnitř domku.

"Ne, prosím tě, nechod' nikam," ječela jeho žena. "Neplet' se do ničeho!" "Kde je moje puška? Kam jste mi ji dali? Říkal jsem přece, ať s ní nikdo nehýbá," trval na svém muž.

Rambo se vzepřel na loktech o travu a zrychlil. Dostal se po břiše až k plotu. Otevřel branku, zvedl se aspoň na kolena.

"Kde je?" volal ten muž na verandě. "Kam mohl jít?" "Tam!" vykřikla hystericky druhá žena, podle hlasu ta, kterou spatřil na verandě prvního domku. "Tam dole! U branky!" "Dobrá, vy bastardi," pomyslel si Rambo a podíval se na ně.

Plameny byly vysoké a v jejich záblescích poznal muže, jak stojí u kůlny s nářadím a mříží na něho puškou. Mířil velmi nešikovně. Ani se nestačil leknout, když ho Rambo střelil. Kulka mu čistě prolétla ramenem. Otočil se, přepadl přes kolo, opřené o zeď a když bicykl pod jeho vahou podjel, neohrabaně spadl a zapletl se přitom do drátů a do řetězu.

"Kristepane," sténal ten muž. "Jsem zraněn. On mne zasáhl." Ale ani si neuvědomoval, jaké měl štěstí. Rambo mu mířil na prsa, ne na rameno. Ale už dobře neviděl. Také nedokázal dlouho udržet zbraň, protože silně krvácel. Na útěk těžko pomyslet. Neměl nic, čím by se mohl bránit. Snad až na váleček dynamitu, který mu zbyl ještě v kapse. Sebral ho prve v obchodě.

"Dynamit," pomyslel si.

Byl se silami v koncích. Teď by nedokázal hodit váleček ani pět stop.

"On mě trefil," sténal stále muž. "On mě trefil, jsem zraněný." "Jo. Já přece taky a slyšíš mě naříkat?" myslel si. Když už nemohl snést představu, že přijdou muži se sirénami a seberou ho, začal se plížit dál. K vyschlému jezírku uprostřed dětského hřiště. Doprostředka toho jezírka. Otupené nervy se vzpamatovaly, bolest opět zesílila. Teaslova kulka zasáhla poraněná žebra. Bylo to jako žhavé kopí. Jako ohnivý jed. Bolest k nesnesení. Škrábal se na hrudi, bil se do ní, škubal si šaty. Trásl hlavou, zatínal zuby. Přemohl sám sebe a se skloněnou hlavou a vysunutými rameny zamířil ze dna jezírka ven, směrem k zadnímu plotu na kraji hřiště. Byl nízký. Rambo se o něj opřel, zalapal po dechu, pokusil se přehodit nohu přes drátěný okraj. V groteskním saltu se překulil na druhou stranu. Náraz ztlumil zády. Vzpomněl si na ostré trny a větve bez Ústí Pole ostružiní. Keře divokých malin. Tam už někdy před tím byl. Nemohl si vzpomenout kdy, ale byl tam. Ne, ne. Určitě se plete. Tam byl Teasle. Nahoře v horách, když utekl do toho příšerného svahu, plného ostružiní. Ano, byl to Teasle. Plazil se tím trním. Teď byl na řadě on. Ostny ho bodaly, páraly dál jeho už tak dost potrháný hrudník. Když Teasle uprchl takovouhle cestou přes ostružiní, stejně jako je tohle, tak proč by nemohl on?

## Kapitola 19.

Teasle ležel na zádech na betonu chodníku. Nevnímal plameny, nepřítomně hleděl na zářivku jedné pouliční lampy.

Kdyby bylo léto, pomyslel si, létaly by okolo ní můry a komáři. Pak se podívil, jak ho to napadlo. Přestával vidět. Mrkal.

Oběma rukama si držel ránu v břiše. Udivovalo ho, že kromě prudkého svědění ve střevech necítil moc velkou bolest.

Také měl velkou ránu na zádech, ale i ta ho jenom svrběla. Tak velká rána a tak malá bolest. Skoro jako by mu tělo nepatřilo.

Naslouchal, jak houkají sirény. Nejprve zdálky, pak se blížily.

Vypadalo to, že zastavují někde u ohně. Chvilí mu zněly jako z velké dálky, pak zase jako by už byly dole v ulici.

Nevěděl na čem je.

"Přímě dole v ulici," slyšel vlastní slova. Hlas měl tak nezvyklý a bezvýrazný, jakoby mu ani nepatřil. Pohnul jednou nohou, pak druhou, zvedl hlavu, prohnul záda. Dobrá tedy, aspoň že kulka prošla do měkkého, páteř nerozbila, záda nezlomila.

"Ale problém je v tom," řekl si, "že umíráš. Tak velká rána a tak malá bolest. Určitě umíráš." To ho moc rozrušilo. Jak to, že na to mohl tak klidně myslet? Odvrátil zrak od lucerny a koukal na hořící budovu soudu. Její střecha plápolala v plamenech. Na policejní stanici šlehaly plameny z každého okna.

"A to jsem zrovna nechal čerstvě vymalovat," pomyslel si.

Někdo k němu došel. Poklekl na kolena. Byla to žena. Stará žena.

"Mohu pro vás něco udělat?" zeptala se jemně.

"Taková stará ženská," pomyslel si, "přes tolik krve neváhala přijít." Podíval se na ni, ale rozplývala se mu před očima.

"Ne. Ne, děkuji vám," řekl skomírajícím hlasem. "Nevěřím, že byste pro mne ještě mohla něco udělat. Určitě ne. Trefil jsem ho? Nevíte náhodou jestli je mrtvěj?" "Myslím, že upadl," odpověděla. "Já jsem z domku támhle u stanice. Nejsem si jista, jestli je po něm." "Dobrá," řekl.

"Můj domek začíná hořet. V tomhle domě jsou taky nějakí lidé.

Myslím, že někoho z nich postřelili. Můžu vám dát deku? Chcete trochu vody? Máte úplně suché rty." "Opravdu? Ne. Ne, děkuji vám." Bylo to fascinující. Jeho hlas byl kdesi v dálce, ale její nablízku.

Zněl mu přímo do ušního bubínku. A sirény, ach ty sirény. Houkaly mu hlasitě uprostřed hlavy. Všechno teď bylo převrácené. Jeho vnitřek byl venku a všechno ostatní bylo v něm. Uvnitř. Úžasné. Měl by jí o tom říct. Zasloužila by si to. Ale když k ní zvedl oči, byla pryč. Připadalo mu, jako by k němu přišel duch. Co ho tak zmátlo, že si ani nevšiml, kdy odešla? Ty sirény. Příliš hlučné. Ječely a pronikaly do mozku jako nože. Zvedl hlavu a podíval se mezi ohně na konci náměstí. Tam kolem rohu zahýbaly policejní vozy. Na volné silnici zrychlovaly a majáky jim divoce blikaly. Šest. Šest jich napočítal.

Nikdy neviděl nic zřetelněji a jasněji. Každý detail přesně zaostřený.

Zvlášť ta barevná světla. Majáky s rychle blikající červení. Přední světla do žlutá. Muži za čelními skly, v záři plamenů oranžoví. Ta vize byla příliš silná.

Silnice se začala motat a on musel zavřít oči, aby mu nebylo zle. To by mu tak ještě scházelo. Přidá se žaludeční

nevolnost a může zemřít ještě dřív než se dozví, jak to všechno skončilo. Byl to zázrak, že ještě neměl potíže. Držel se. To taky bylo všechno, co teď mohl dělat. Kdyby se chystal zemřít, a byl si jist, že už je na nejlepší cestě k věčnosti, nemohl by se s tím smířit, dokud to tady neskončí.

Slyšel kvílení kol v zatačkách. Pak vozy brzdily v ohybu u policejní stanice. Muži vyskákali, i když kola ještě nebyla v klidu. Sirény dozněly. Jeden policista se vydal k němu, ostatní proběhli mezi plameny. Chránil si rukama tváře před žárem, boty dupaly po chodníku.

Poznal mezi nimi Trautmana. Všichni měli v rukou zbraně.

Trautman nabíjel také. Museli mu dát pistoli v některém z jeho aut.

Teď mezi nimi zahlédl i Kerna. Kern v běhu něco nařizoval jednomu muži. Teasle si dovedl představit, co.

"Jděte zpátky do auta! Volejte pro ambulanci." Kern pobíhal ulicí nahoru a dolů a udílel rozkazy.

"Vyžeňte odtud ty lidi. Zatlačte je zpátky!" Jaké lidi? Nerozuměl tomu. Podíval se a najednou viděl desítky čumilů.

Dívali se na požár. Vyděsilo ho to. Měli ve tvářích něco zvláštního. Tlačili se k němu. Vykulené oči, ztuhlá, předkloněná těla.

Zvedl ruce, aby je zadržel. Bezděčně se jich začal bát. Jen vykřiknout.

Byli to skutečně zvědavci nebo zase halucinace? "Ještě ne!" vykřikl, když ho policista dostihl. Zastínil jim cestu.

"Ten kluk," řekl s námahou Teasle.

"Raději nemluvte," poradil mu Kern.

"Myslím, že jsem ho trefil," pronesl klidně. Soustředil se. Snažil se vžít do toho kluka. Do jeho pocitů. "Ano. Trefil jsem ho." "Teď se zbytečně nevysilujte a nemluvte. Doktor přijde hned.

Byli bychom přijeli dřív, ale museli jsme zařadit spoustu věcí kolem těch požárů." "Poslouchejte." "Odpočívejte. Udělal jste všechno, co jste mohl. Teď to nechte na nás." "Ale já vám musím říct, kde teď je." "Tady je!" vykřikla žena z prvního domu. "Honem pojďte sem! Přiveďte doktora!" "Vás osm půjde se mnou," přikázal Kern. "Rozejděte se! Půlka na tuhle stranu domu, půlka na druhou. Buďte opatrní. Zbytek pomůže rozehnat tenhle dav čumilů." "Ale on není tam vzadu," vydechl Teasle. Pozdě. Kern a jeho muži už odešli.

"Není tam vzadu," opakoval si pro sebe. "Kern. Co je to s ním, že si nedá poradit?" Bylo to právě jako ten první večer na začátku honičky, kdy na Kerna nepočkal. Tím to všechno začalo. Bylo mu to jasné. Ale s Kernem v čele by byl stíhací oddíl dvakrát tak zmatený, a muži, které by přivedl, mohli zemřít stejně jako ti ostatní.

Trautman neřikal zatím nic. Několik policistů, kteří zůstali, se snažili zabránit lidem, aby šli blíž. Proč mají koukat na krev? Jemu nebránil nikdo.

"Ne. Vám to nevadí, Trautmane. Vám krev vůbec nevadí. Jste na ni zvyklý." Trautman neodpověděl, jen se díval.

Jeden policista řekl: "Možná má Kern pravdu. Možná byste se neměl pokoušet mluvit." "Jistě. To jsem Orvalovi také říkal, když střelil jeho. Ale on také nechtěl umřít, stejně jako nechci já. Hej, Trautmane, já jsem ho oddělal. Říkám, že jsem to dokázal, ne že ne." "O čem to mluví?" zeptal se jeden z policistů. "Vůbec to nechápu." "Podívej se na něj," řekl jiný. "Ty jeho oči. Asi zešílel." Trautman hleděl stále nepřítomným pohledem. Pak je umlčel gestem.

"Říkal jsem vám, že ho přelstím, ne?" Teaslův hlas byl šťastný, jako hlas malého dítěte, kterému se něco povedlo. Jemu samotnému se to nelíbilo, ale nemohl se zastavit. Něco uvnitř ho nutilo mluvit, vysypat celé to tajemství.

"Byl tam nahoře. Na kraji verandy. Já byl jen o jeden domek dál, pod terasou. Tušil jsem, že čeká, až přijdu. Dobře jste ho vycvičili v té škole. Dobře, Trautmane. Udělal přesně to, nač jste ho vytrébovali.

Proto jsem ho dostal." Zranění ho svědilo, škrábal se, krev mu tekla proudem, ale cítil se stále úžasněji, když mohl pokračovat. Normálně by měl kašlat, lapat po dechu, namáhat se s každým slovem. Uvědomoval si to. A zatím dokázal mluvit plynule a pokračovat jako natažená pružina.

"Představil jsem si, co bych dělal na jeho místě, víte? Takovou dobu jsem o něm přemýšlel, až jsem pochopil, co s největší pravděpodobností udělá. A právě tady, když jsme se octli sami u těch domků, každý u jedné verandy, jsem bezpečně věděl, co přijde. Mohl jsem s jistotou říci, co má za lubem. Zůstane z dosahu světla daleko od ulice, kterou osvětlovaly plameny. Přijde zadem, přes zahradu a stromy. Stromy, Trautmane. Vidíte to? Vaše škola ho vycvičila pro gerilovou válku v kopcích. Proto se instinktivně držel stromů, trávníků, keřů. A já, po tom, co mi provedl tam nahoře, už jsem si dával zatraceně pozor, abych nepřistoupil na jeho podmínky. Potřeboval jsem své prostředí. Pamatujete se, co jsem vám říkal? Tohle je MOJE město. A když jsem to chtěl skončit, musel jsem být tady. Je to MÁ ulice, MÉ domky, hoří MOJE kancelář. A proto jsem to dokázal.

Přečet jsem ho. MOU kulku dostal do prsou." Trautman stále mlčel. Stále se jen na něho díval. Na rudou skvrnu kolem zraněného břicha.

"Tohle? Myslíte tohle? Na to se díváte? Říkal jsem vám, dobře jste ho vycvičili... Můj Bože, takový reflex." Do černé tmy se zablesklo. Hukot požáru přerušila divoká exploze.

Její ozvěna se nesla celým městem, "Příliš brzy. Přišlo to moc brzy," řekl jeden z policistů znechuceně.

"Příliš brzy na co?" zeptal se.

Kern se vracel, běžel dolů po trávníku na chodník.

"Tam vzadu není." "Já vím. Snažil jsem se vám to říct." "Střelil nějakého chlapa do ramene. To nám řekla žena toho raněného. Moji muži hledali jeho stopu. Je tu dost krve, tak ji sledují." Zneklidněl, když se podíval na vlny světla, které zaplavovaly oblohu na kraji města.

"Co je to? Co je to za výbuchy?" zeptal se Teasle.

"Bože, mám strach, že neměli dost času." "Čas k čemu?" "Benzinové pumpy. Dvě zapálil. Slyšeli jsme zprávu ve vysílání hasičů. Ty stojany a hlavní budova věží tak hluboko v ohni, že není možné vypnout přívod benzínu. Chtěli v téhle části města vypnout elektrický proud, aby zastavili čerpadla. Pak jim došlo, že když zastaví pumpy, podtlak otočí směr ohně dolů do hlavních tanků a celý blok vyletí do povětří. Zavola jsem oddíl svých lidí, aby pomohli s evakuací

okolí. Jeden z těch ohňů byl v obydlené čtvrti.

Bože, doufám, že to stihli, než pumpa vybuchla. Kolik lidí ještě přijde o život, než to všechno skončí!" bědoval Kern. Od jednoho domku se ozval křik: "Šel napříč hřištěm, tam!" "Krucinál neřete tak, nemusí vědět, že po něm jdeme!"

"Nebojte se," řekl Teasle. "On na tom hřišti není." "To nemůžete vědět. Ležíte tu už hodně dlouho. Mezitím mohl utéci kamkoli." "Ne. To byste všechno musel vidět odtud. Musel byste se vcítit do způsobů jeho uvažování. Plazil se přes hřiště, pak se dostal přes plot a je v tom křoví, co jsou maliny a ostružiny. Já jsem se mu dostal z drápů v porostu, jako je tenhle. Teď totéž zkouší on. Ale je moc ošklivě zraněný. Neumíte si představit, co je bolest v hrudi. Je tam bouda, kterou si postavily děti. Směřuje k ní." Kern se tázavě podíval na Trautmana a kývl na dva policisty, kteří stáli u něho.

"Co se tady stalo, když jsem byl tam vzadu? Co je nového?" Jeden z policistů jen potřásl hlavou a pohlédl na Teasla.

"Mysli si, že je ten kluk." "Cože?" "Asi se zbláznil," řekl ten druhý.

"Vy dva na něho dávejte pozor. Chci, aby pokud možno klidně ležel," nařídil Kern. Poklekl k němu. "Počkejte na doktora, Teasle.

Nebude to dlouho trvat. Slibuju vám to." "To je jedno." "Zkuste vydržet. Prosím." Zvonily zvony a houkaly sirény.

Dva velké požární vozy vjely na náměstí. S obtížemi zastavily v té rychlosti, ale podařilo se jim to u policejních vozů. Hasiči seskakovali. V ochranných pláštích, spěchali pro nářadí, aby mohli otevřít hydranty. Rozvíjeli hadice.

Další výkřik přišel od domku: "Dostal se až na konec hřiště! Je tam pole, keře." "Nekřičte tolik!" přikazoval Kern. Sklonil se k Teaslovi na chodníku. "Dobrá, podíváme se na to. Uvidíme, jestli máte pravdu.

Jestli je tam, co říkáte." "Vždyť by utekl. Musím už jít." "Ne. Počkejte. Musíte mi slíbit..." chtěl ho zadržet Teasle.

"Už se stalo, doktor je na cestě. Slíbil jsem to." "Ne, o tohle nejde! Slibte mi... až ho najdete... že budu moci být u toho.

Mám na to právo. Byl jsem u toho od začátku a nemohu si nechat ujít konec..." "To ho tak nenávidíte?" "Ale kdepak.

Tomu vy nemůžete rozumět. To chce on. Chce, abych tam byl." "Ježíši!" Kern se podíval nevěřícně na Trautmana a druhé dva muže.

"Ježíši!" "Když jsem ho střelil, tak jsem ho přestal nenávidět. Je mi to líto, ale je to tak..." "Jistě, samozřejmě." "Ne, ne proto, že mě zranil. Musíte mi slíbit, že mě zavoláte, až se k němu dostanete. Musím s ním být až do konce, jsem mu to dlužen..." "Ježíši!" "Slibte mi to, prosím." "Tak dobře." "Nelžete! Vím, že si říkáte: ten chlap je raněný tak těžce, že se k tomu poli nemůže dostat." "Já nelžu," ohradil se Kern. "Musím už jít." Vstal, otočil se ke svým mužům. Ti od domku se teď k němu připojili, rozdělili se a nervózně vyběhli ulicí nahoru, kde začínala pole.

Trautman tu zůstal.

"Vy nejdete Trautmane?" podivil se Teasle. "Vy chcete zůstat stranou, že? Ale nemyslíte, že byste to měl vidět?

Nemyslíte, že byste měl být u toho? Sledovat, jak naposled manévruje?" Když domluvil, měl hlas tak suchý, jako bylo dřevo na soudní budově, když vzplanulo. Jako troud.

"Jste na tom moc špatně?" zeptal se Trautman.

"Ne. Je to sice horší, ale nebolí to. Ten beton je velmi měkký." "Ach!" Další ohlušující výbuch, k nebi vylétl nový ohnivý sloup.

Druhá benzínka.

"Můžete připsat svému chlapci další bod." řekl Teasle. "Máte můj obdiv. Vaše škola ho opravdu skvěle vycvičila. O tom nikdo nemůže pochybovat." Trautman pohlédl na hasiče s hadicí u ohně. Na ošklivou díru v Teaslově žaludku. Jen trochu zamrkal. Natáhl pušku. Bylo slyšet cvaknutí, když náboj vklouzl do komory. Pak vyšel po trávníku k zadní části domu.

"Co to proboha děláte?" zeptal se Teasle. Ale už tušil, co bude.

"Počkejte!" Žádná odpověď. Trautmanova záda ustupovala v odlesku plamenů k těm stínům, které se míhaly po levé stěně domku.

"Počkejte," volal Teasle vzrušeně. "To nemůžete udělat!" křičel.

"To není nic pro vás!" Stejně jako předtím Kern odešel teď i Trautman.

"Zatraceně, stůjte!" zarval Teasle. Převalil se na břicho, natáhl se na chodníku. Dva policisté ho chytili, snažili se ho zase obrátit.

"Musíte klidně ležet," řekl jeden z nich. "Klid, šéfe." "Nechtě mě! Dokážu to." Snažili se ho zvládnout a uklidnit. Házel sebou jako pominitý.

"Mám na něho právo! Já to začal!" "Možná bude lepší, když půjde. Jestli se s ním budeme prát, rozpáremo ho ještě víc." "Podívej, co má na sobě krve! Kolik jí ještě může mít uvnitř?" "Dost," pomyslel si Teasle. "Ještě dost." Opět se opřel o ruce a kolena, popotáhl jednu nohu, pak druhou, soustředoval se, aby mohl vstát. V ústech cítil slanou chuť krve.

"Já to začal, Trautmane. Je můj. Ne tvůj. On sám chce, aby byl můj." Podepřel se, vstal, udělal krok, pak se zase zastavil.

Bojoval s rovnováhou. Pokud by upadl, věděl, že už nikdy nebude moci vstát.

Aspoň bez cizí pomoci. Musel se držet na nohou, i když se kymácel.

Šel po trávníku k domku.

"Já to vím, Trautmane," myslel si. "Ten kluk chce, abych to byl já. Ne ty."

## Kapitola 20.

Jako v agonii se plížil Rambo ostružiním ke kůlně. Dopadalo na ni světlo plamenů. Viděl, jak se jedna strana vyvrátila dovnitř.

Střecha trčela v podivném úhlu. Ale do místnosti nebylo vidět ani pootevřenými dveřmi. Byla tam naprostá tma. Plížil se, ale zdálo se mu, že ten kousíček cesty mu trvá moc dlouho. Myslel, že se plíží, ale ležel na místě. Zahrabal nohama silou a trochu se přiblížil k cíli.

Ale když se dostal k tmavému vchodu, zaváhal vlézt dovnitř.

Příliš se to podobalo díře, ve které byl vězněn za války. Tmavá, stísněná a skličující díra. Připomnělo mu to i sprchový kout, kam ho Teasle donutil vlézt. A taky celu, kam ho Teasle chtěl zavřít. Tam sice bylo více světla, to je fakt, ale odporné to bylo stejně. Jako všechno, odkud kdy utíkal. Navíc byl tak unavený, že v téhle kůlně přece nemohl bojovat dál.

To bylo tak jako tak vyloučené.

Viděl umírat příliš mnoho lidí, zraněných kulkou, kteří si ani neuvědomili, že krvácejí, dokud nebyl konec. Bolest v prsou pokračovala.

Stěhovala se do hlavy. Každý stah srdce ji zvětšoval. Nohy měl po ztrátě krve chladné a mdlé. Proto zřejmě lezl tak těžce. Prsty ztrácely cit, ruce vypovídaly službu. Nezbyvalo v něm moc života.

Ale přinejmenším si ještě mohl vybrat místo, kde definitivně skončí.

Tady to nebude. Jako nechtěl umřít v té jeskyni. Byl rozhodnut, že se to nesmí opakovat. Ne, musí zůstat na volném prostranství, odkud vidí nebe, kde může dýchat bez omezení noční vzduch.

Obešel kůlnu a nešikovně zapadl do podrostu. To je správné místo. To potřeboval. Nějaké přátelské a pohodlné místo. Uklidňující, konejšivé. Musel je najít dříve, než bude pozdě.

Prohlubenina, dlouhá jako on sám, vypadala slibně. Ale když si tam lehl tváří vzhůru, připomínalo mu to hrob. Do hrobu má ještě spoustu času. Teď potřeboval něco jiného. Něco bez hranic. Když konec, tak aby se mu poslední chvíle líbily.

Plazil se. Přitahoval ho mírný pahorek vpředu, až dosáhl vrcholku.

Kopeček byl ze všech stran porostlý polehlou podzimní trávou.

Nebyl tak vysoko, jak by si přál. Přesto bylo velmi příjemné natáhnout se do trávy na jeho vršku jako na čerstvě nacpaný slunník.

Koukal se na oranžové krajky, jimiž plameny lemovaly mraky na tmavém nebi. Pohoda. To bylo to správné místo.

Docela se uvolnil. Nechtěl myslet na nic. Jen bolest sílila, mučila ho a na druhé straně otupělost a slabost mu spoutávaly ruce i nohy. Až k loktům, až ke kolenům. Zakrátko to zasáhne i prsa a bolesti pominou úplně. Ale co potom? Dojde to až k hlavě? Anebo to skončí dříve? Dobrá. Měl by raději myslet na to, jestli se nedá ještě něco podniknout. Nezapomněl na něco důležitého? Ztuhl bolestí. Nezdálo se, že by ho mohlo něco napadnout.

A co bůh? Ta myšlenka ho přivedla do rozpaků. Na boha pomyslel a modlil se k němu jen ve chvílích absolutního nebezpečí. Vždycky byl přítom na rozpacích. Nevěřil, a když se modlil, cítil se jako pokrytec.

Na druhé straně občas připouštěl, že by bůh být mohl. Ale může být takový bůh, který se nechá ošálit pokrytcem?

Když byl ještě dítě, věřil. Jako dítě určitě věřil. Jak to tenkrát bylo? Slova k němu přicházela nepřátelsky, váhavě.

Ach můj bože, je mi ze srdce líto... CO? CO je mu líto? Všechno se stalo v těch posledních dnech. To, co se muselo stát.

Ono se to vážně muselo stát. Litoval toho, ale věděl určitě, že být teď ono pondělí, zase by prožil všechno jako dosud.

Protože v tom byl Teasle. Nedalo se vyloučit vůbec nic. Jejich souboj vzešel z pýchy, ale bylo v tom i něco důležitějšího. Co důležitějšího? Svoboda a právo. Hromádka koňských kobližek! Nechtěl dokazovat nějaké principy. Šel do toho. Musel se postavit každému, kdo ho k něčemu nutil. V tom byl dost velký rozdíl. Nešlo o problém etický, ale osobní, emocionální. Zabil spoustu lidí. Mohl předpokládat, že museli zemřít, protože všichni byli součástí čehosi, co ho k něčemu nutilo. Ale zase tak moc tomu nevěřil. Měl rád boj, riziko, vzrušení. Možná to bylo tou válkou, pomyslel si. Možná si tak zvykl válčit, že jednoduše nemohl přestat.

Ne, ani to nebyla celá pravda. Pokud by se skutečně chtěl ovládnout, mohl. On se prostě nechtěl zase tak moc ovládat.

Život ho naučil postavit se každému, kdo mu překážel. Byl taky pyšný a rád se předváděl. Byl zlý, když do něho někdo rýpl. To byl. A teď tu umíral.

Nikdo přece nechce umírat a všechno, co si vymyslel o principech, to byla jen spousta slov, jak se ospravedlnit.

Namluvit si, že by všechno udělal znovu a stejně, byl také jen trik, jak sám sebe přesvědčit, že se ničemu nedalo zabránit. Bože, teď to byla pravda a nemohl už proti tomu udělat vůbec nic. Teď principy ani pýcha neodvrátí to, co přijde. Měl si více všimnout rozesmátých dívek, pít více ledové Coly, pochutnávat si na sladkých melounech. A to by taky nebylo k ničemu. Do hajzlu s tím, uvažovat co měl dělat dříve! Přemýšlení o bohu jen komplikovalo věci, které se velmi brzy rozhodnou.

Jestli slabost ve stehnech a předloktích měla znamenat rychlý příchod konce, bylo to taky na nic. Špatné.

Bezvýchodné. Porážející.

Poslední, co si mohl vybrat - jak umřít. Nechtěl skončit jako prostřelené zvíře. Chtěl klidně, pateticky a neznatelně odejít.

Od chvíle, kdy poprvé spatřil domorodci zmračené tělo v džungli, bál se, že by mohl skončit stejně. Takový konec!

Jeho tělo bylo stále ještě živé, představil si s chladným odporem, jaké by to bylo, kdyby mu ze žil prýštila krev. Dovnitř by mu naopak pumpovali balzámy, vyndali by vnitřnosti, vyplnili hrudní koš. Představil si, že by mu funebrák u rakve sešil rty, oční víčka by měl navždy zavřená.

Udělalo se mu špatně. Smrt. Strašné, že ho víc děsilo, co by se mu mohlo stát po ní. Taky by všechno mohl skončit sám. To bylo řešení.

Vytáhl z kapsy svou poslední dynamitovou patronu, otevřel měkký obal s rozbuškou a doutnákem, vsunul vše do válečku a pak si jej upevnil mezi kalhoty a žaludek. Váhal, má-li zapálit doutnák.

Byla tu ta zatracená věc s bohem. Ty komplikace. Chystal se na sebevraždu a to ho mohlo navěky poslat do pekla.

Pokud by věřil. Ale on nevěřil a s myšlenkou na sebevraždu žil dlouho. Ve válce nosili kapsli s jedem, co jim dal velitel pro případ, že by je chytili a mučili.

Když ho pak zajali, neměl ani čas ji spolknout. Teď však doutnák zapálit může. Ale co když je bůh? Dobrá, pokud bůh je, nemusel by ho vinit z toho, že nevěří. Víra, poslední rezerva. Na druhé straně - žádná bolest. Jen jediný záblesk.

Nohy už stejně vůbec necítil. Připravil se, že zapálí doutnák. Ještě jeden letmý pohled přes pole k hřišti. V matném světle plamenů se mu zjevil dvojitý přelud postavy muže v uniformě "baretů". Šel v předklonu a opatrně se kryl za houpačkami a skluzavkami. Nesl pušku. Nebo pistoli s dlouhou hlavní. Rambovy oči už to nemohly rozeznat. Ale věděl určitě, že to byla uniforma zelených baretů. Musel to být Trautman. Nikdo jiný. A vedle něho, klopýtaje přes hřiště, s rukama přitíštěnými k břichu se blížil Teasle. Musel to být on. Šel pravoúhlým bludištěm prolézaček a Rambo pochopil, že jeho cesta byla pohodlnější.

#### Kapitola 21.

Teasle se chytil prolézačky a odpočíval. Pak se přinutil udělat zase pár kroků směrem k plotu. Byl přímo šílený, že ho Trautman předhoní, ale teď byl Trautman jen pár kroků před ním. Plížil se kolem lavičky a studoval hustý porost na poli. Ano jen pár kroků před ním. S vypětím sil dopadl na lavičku a chytil se opěradla. Opřel se a zhluboka přerývavě dýchal.

S očima stále pozorně upřenými před sebe řekl Trautman: "Sehněte se. Určitě vás vidí.

"Rád bych, ale pak už bych nikdy nevstal." "Máte to zapotřebí? Takhle si jen škodíte. Nechtě ho být. Zabijíte se sám."

"Já budu ležet a vy to dokončíte za mne? Nikdy! Tak jako tak umírám." Trautman se na něho podíval.

Kern už byl nablízku, i když ho neviděli, jen slyšeli, jak křičel: "Bože, k zemi, kčertu, k zemi! Má perfektní kryt a já nebudu riskovat, aby se někdo z mých mužů přiblížil. Poslal jsem pro benzín.

Má rád hru s ohněm, tak ho vypálíme jako myš." "Ano, to je tvůj styl, Kerne," pomyslel si Teasle. Poškrábal si svrbící břicho a šoural se vpřed, k plotu.

"K zemi, ksakru!" zařval Kern.

"Už dost! Opravdu ho chceš vykouřit, Kerne? Od tebe se to dalo očekávat. Můžeš vzít jed na to, že než se k němu oheň vůbec přiblíží, prostřlí si cestu a vezme několik tvých mužů s sebou. Je jediný způsob jak to udělat. Teď má příležitost jen někdo, kdo už stejně nemá šanci žít. Jako já..." "Co to má kčertu znamenat?" křičel Kern a Teasle poznal, že přemýšlí nahlas. To ho rozrušilo. Musel se dostat přes plot, dokud ještě mohl. Na plotě usychala krev. Krev toho kluka. Bože! Tudy se dostal na druhou stranu. Jejich krev se smísila, když se vzepjal a překulil se přes plot.

Předpokládal, že dopadne tvrdě na zem. Velmi tvrdě, ale mozek nezaznamenal ani bolest ani pád.

Trautman přiběhl od lavičky. Přehoupl se přes plot a přistál v čistém dřepu v trsu trávy vedle něho.

"Držte se od toho dál," radil mu Teasle.

"Ne. A když nebudete zticha, uslyší nás." "Není tak blízko, aby nás mohl slyšet. Je uprostřed toho pole.

Podívejte se, on chce, abych to byl já. Mám na něho právo. Vy to víte." "Ano." "Pak se tedy nepleťte do ničeho, co se vás netýká!" "Já jsem to začal dávno před vámi, a teď vám chci pomoci. To není ostuda přijmout pomoc. A teď mlčte a pojdte, dokud vůbec ještě můžete," velel Trautman.

"Dobrá, chcete mi pomoci? Tak mi tedy podejte ruku. Sám už asi nevstanu." "Myslíte? Zase všechno zamotáte..." "To říkal i Shingleton." "Nic." Trautman ho postavil na nohy a pak zmizel v houští. Teasle stál s hlavou nad křovím, pozoroval ho a přemýšlel: "Jen jdi. Mazej, jak rychle jen můžeš. Já se k němu stejně dostanu dřív." Zakašlal a vyplivl něco slaného. Sunul se houštím přímo ke kůlně. Je jasné, že ten kluk šel tudy. Byly zde zlámané větvičky.

Teasle vrávorál, tak tak, že neupadl Pak už mu nebylo pomoci.

Přesto ho překvapilo, jak rychle se dostal k té kůlně. Ale když už byl připraven vlézt dovnitř, instinktivně poznal, že je prázdná. Rozhlédl se a jako by ho přitahoval velký magnet, vybral si další vyšlápnutou cestičku, mířící k velkému pahorku. Tam. Ten kluk byl tam. Teasle to věděl. Cítil to. Nepochyboval ani chvíli.

Když ležel na chodníku, někdo o něm řekl, že je jako v deliriu.

Ale to se mýlil. Tenkrát nebyl v deliriu. Tenkrát ne. Až teď. Teď opravdu je. Tělo má rozpálené, ale myslí na jediný cíl - ten pahorek.

Noc se pomalu chystala změnit v den, oranžové plameny a jejich záblesky se projasňovaly. Na úpatí pahorku se zastavil a ocítl se přímo v odlesku vzdáleného světla. Neměl moc času. Zahlédl náhle svou ruku, jako by patřila někomu jinému. Svírala pistoli a mířila na pahorek.

#### Kapitola 22.

Rambovi ztuhly ruce až po ramena, spodní část těla až po břicho. Když stál, vypadal jako dva kusy dřeva s pistolí. Viděl Teasla trojitě, rozplýval se mu. Stál dole a mířil pevným pohledem a Rambo věděl, že už nemá na vybranou. Už žádný další omyl. Žádný doutnák, sebevražda. Teď jediné, co musel udělat v poslední fázi boje - pokusit se zabít Teasla. Oči i ruka ho zrazovaly. Nepočítal s tím, že by ho zasáhl. Ale zkusit to musel. Když ho mine, uvidí Teasle záblesk výstřelu a vypálí sám. Umře. Ale ne dřív, dokud nezkusí všechno. Doslova omotal prst kolem spouště a zamířil na střed přeludu, kterým musel být Teasle. Hlaveň se klepala. Takhle ho nemohl trefit. Ale nemohl se na to ani vykašlat. Musel to zkusit.

Držel napřaženou ruku s pistolí, ale ta ho neposlouchala. Jak se na to moc soustředil, pistole mu bezděčně vypadla.

Proklel sám sebe.

Není to tedy boj, na jaký myslel. Teď přijde Teaslova kulka. Teď, když si to nezaslouží. Čekal. Už by to mělo být. Zkusil zaostřit zrak dolů pod kopec. Teasle tam ležel naznak v křoví. Bože, tak já jsem ho střelil? Slabost už ho přemohla natolik, že ani nedokázal zapálit doutnák. Ubohé. Ošklivé a ubohé. Smrt ho přemohla. Ale nebyl to ten ohromující, nekonečný spánek, jaký očekával. Bylo to víc než čekal od dynamitu. Jenže to přišlo od hlavy. Ne od žaludku. Nemohl pochopit, co se stalo. To ho polekalo. Pak už si nic nepamatoval.

Zbýval jen fakt, že se to stalo. Nechal to odeznít jako výbuch v hlavě. Lebka se katapultovala do nebe v podobě tisíců hvězdiček.

Byl oslněn zábleskem a pomyslel si: Kdybych takhle vydržel dost dlouho, mohl bych spatřit boha, přesto, že jsem byl velký hříšník.

#### Kapitola 23.

Dobrá, pomyslel si Teasle. Dobrá. Ležel na zádech ve křoví, žasnul nad hvězdami, opakoval si sám pro sebe, že nevěděl, co ho zasáhlo. Opravdu nevěděl. Zahlédl záblesk z revolveru a pak upadl, ale byl to tak jemný a pomalý pád a on opravdu nevěděl, co ho mohlo zasáhnout. Nevnímal nic, nereagoval. Myslel na Annu. Pak to přestalo. Ne pro tu bolest v hlavě, ale protože po tom všem se mu vůbec nezdála důležitá.

Slyšel, jak někdo přichází, jak se prodírá křovím. Ten kluk, napadlo ho. Ale jde moc pomalu. Ano vždyť je také zle zraněn.

Ale byl to jen Trautman. Zastavil se nad ním s hlavou vztyčenou proti nočnímu nebi, tvář a uniformu lesklou v odrazu plamenů, ale oči matné.

"Jak je?" zeptal se Trautman. "Je to špatné?" "Ne," řekl. "Je to vlastně určitý druh radosti. Pokud nemyslím na to, co je za tím. Co znamenala ta exploze, co jsem slyšel? Znělo to jako další benzinová pumpa." "To jsem byl já. Střelil jsem ho do hlavy touhle puškou." "Jaké to pro vás bylo?" "Lepší, než kdybych věděl, že půjde do basy." "Ano." Trautman sáhl na závěr, vyhodil prázdnou nábojnici a Teasle sledoval oblouk, jak letěla vzduchem. Opět myslel na Annu, ale už ho nezajímala. Pomyslel na svůj dům, který si postavil v horách. Na kočky, které tam měl. Ale ani to ho vůbec nezajímalo...

Myslel na toho kluka. Pocítil k němu sympatie. Možná i lásku.

A vteřinu předtím, než vyhozená nábojnici dopadla k zemi sklonil hlavu k odpočinku. K poslednímu.

Byl mrtev.

#### Zpět.

Ten konec je sice dobrý a logický... Jenže pan Morell netušil, že z Ramba bude film. Že to bude trháč. Jeho producent se nemůže připravit o hrdinu, který potáhne dál.

Zpět. Do chvíle, kdy ti dva, co po sobě pasou, jsou už se silami na dně. Trautman nemůže přece vystřelit na jednoho ze svých nejlepších žáků. Teasle umírá. Ať si myslí, že vzal Ramba s sebou na tu dlouhou cestu. Trautman uklidí těžce raněného v boudě. Je noc.

Záblesky ohňů pohasínají. Naloží bezvládné tělo, aby je zachránil.

Vždyť bojovník tak vycvičený má před sebou budoucnost. Alespoň ve filmu. A v dalších dílech knížky. Přečtete si je i vy. Slibujeme vám to.